ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

Μπομπ Λέμαν	ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ
Θαρπ ΜακΚλάσκυ	Η ΕΡΠΟΥΣΑ ΦΡΙΚΗ
Τζόζεφ Π. Μπρένναν	Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΥΞΑ
Ρόμπερτ Σέκλυ	Η ΒΔΕΛΛΑ
Μάικλ Ση	Η ΑΥΤΟΨΙΑ
Ντόρις Πισέρτσια	ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ας ανοίξουμε ένα Παράθυρο προς έναν άλλο, όμορφο κόσμο...

Και αν από μέσα δούμε να ξεχύνεται μια Έρπουσα Φρίκη, μια γλοιώδης Ζωντανή Μύξα που κολλά πάνω μας σαν Βδέλλα κι επιχειρεί να μας καταβροχθίσει;

Α... μα αυτό σημαίνει ότι κατά λάθος ανοίξαμε ένα παράθυρο προς το δικό μας κόσμο!

Μην περιμένετε να δείξει η Αυτοψία πώς το πάθατε. Βιαστείτε! Τρέξτε να ξεφύγετε!

Ζητήστε Καταφύγιο στο Όνειρο!

Δρχ. 400

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

ΩΡΩΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

14

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν ο εκδότης μου μου πρότεινε να βρω υλικό για μια ανθολογία με ιστορίες τεράτων, τρία πράγματα μου πέρασαν από το νου, και μάλιστα με την εξής συγκεκριμένη σειρά.

Πρώτο: Τίποτα πιο εύκολο!

Δεύτερο: Πώς ορίζει κανείς ένα τέρας;

Τρίτο: Μμμ... Δε βρίσκουμε τίποτα πιο εύκολο;

Αλλά δεν είπα τίποτα προτίμησα να πάρω το ουδέτερα απλανές βλέμμα μου και το ακαθόριστα βαθυστόχαστο ύφος μου. Φαίνεται ότι δεν πέτυχε απόλυτα.

«Και μην κοιτάζεις εμένα έτσι όταν σου μιλάω για τέρατα!» βρυχήθηκε ο εκδότης μου. «Αλλού να ψάξεις να τα βρεις. Κι αν θες ιδέες, να κοιταχτείς σε καθρέφτη».

Μουρμούρισα κάτι μασημένο μέσ' από τα δόντια μου, που ακούστηκε σαν «χμαγκρουφούνκτ». Δεν τολμώ να πω τι εννοούσα αλλά —ευτυχώς— ο εκδότης μου το πέρασε για ρέψιμο ή κάτι τέτοιο.

«Μην ανησυχείς», τον καθησύχασα τελικά. «Θα σου ετοιμάσω μια ανθολογία απίθανη. Σου έφερα ποτέ τίποτα που να μην ήταν αριστούργημα;»

Ο εκδότης μου μουρμούρισε κάτι μασημένο που α-

κούστηκε σαν «χμαγκρουφούνκτ». Δεν ξέρω τι εν-
νοούσε αλλά υποθέτω ότι ήταν ρέψιμο ή κάτι τέτοιο...
Όμως το να ψάξω ήταν μια κουβέντα. Για να ψάξω
έπρεπε πρώτα να καθορίσω τι ακριβώς θα έψαχνα να
βρω. Ιστορίες με τέρατα, ναι, αλλά τι ακριβώς είναι
ένα τέρας; Σαν λέξη συμπεριλαμβάνει τα πάντα και
τίποτα —είναι τόσο αόριστο που απορώ πώς δεν έγι-
νε πετυχημένο πολιτικό σύνθημα.

Για παράδειγμα:

Κάτι απαίσιο σε εμφάνιση αλλά με καλό χαρακτή-
ρα είναι τέρας; Κάτι όμορφο σε εμφάνιση αλλά με α-
παίσιο χαρακτήρα είναι τέρας; Ένα κοινό μικρόβιο,
απαίσιο σε εμφάνιση και σε χαρακτήρα είναι τέρας;
Ένα συνηθισμένο άγριο θηρίο είναι τέρας; Ένα μεγά-
λο χταπόδι είναι τέρας; (Ακόμη κι όταν το τρώμε στα
κάρβουνα;)

Θα 'λεγα ότι «τέρας» στην Επιστημονική Φαντασία
είναι η εξωτερική προβολή των συνειδητών και ασυ-
νείδητων φόβων μας εκφρασμένη σε παραμέτρους
ζωντανού πλάσματος. Αρχέτυπα τρόμου και ξενοφο-
βίας δοσμένα σε απτή εικόνα με τη μια ή την άλλη
μορφή...

Αυτό είναι ωραίο και κουλτουριάρικο, αλλά δε θα
βοηθούσε στην επιλογή — ακόμη κι αν ήμουν σίγου-
ρος τι σημαίνει. Απλώς το ανέφερα για φιγούρα.

Όσο το σκεφτόμουν έτσι θεωρητικά, τόσο έβλεπα
πως, τελικά, οτιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί τέ-
ρας. Αυτό γιατί η ιδιότητα του τέρατος δεν είναι ούτε
αντικειμενική ούτε αυθύπαρκτη σ' ένα πλάσμα, αλλά
κάτι που ποικίλλει ανάλογα με τη σκοπιά του παρατη-
ρητή. Δεν υπάρχουν «καθαρόαιμα» τέρατα. Είναι σαν
την ιδιότητα του «ντόπιου» ή του «αλλοδαπού» εξαρ-
τάται από το ποιος βρίσκεται σε ποια χώρα. Συνεπώς,
με ποιο κριτήριο θα διάλεγα; Ας πούμε, μια περίπτω-

ση σαν του περίφημου «Ε.Τ.» είναι ή δεν είναι μια ιστο-
ρία με τέρατα;

Κάποια στιγμή αγανάκτησα με το πρόβλημα και α-
ποφάσισα ν' ακολουθήσω μια πιο εμπειρική μέθοδο.
Εντάξει, είπα, μπορεί να μην ορίζεται θεωρητικά ένα
τέρας, αλλά στην πράξη είναι πιο εύκολο, αρκεί να το
ορίσεις με δεδομένη τη μέση ανθρώπινη σκοπιά. Έτσι
είναι μάλλον εύκολο να ξεχωρίσεις μια ιστορία με τέ-
ρατα από τις άλλες. Άλλωστε αυτή ήταν μια δουλειά
που την είχα κάνει ήδη. Είχα καταχωρήσει στο κομ-
πιούτερ κάμποσες χιλιάδες ιστορίες Ε.Φ. με κωδικά
χαρακτηριστικά του περιεχομένου τους. Έτσι, ζήτη-
σα από το τερατώδες μηχάνημα να μου βρει από τη
γενική λίστα ιστορίες που να έχουν τον κωδικό «Μ»,
δηλαδή «Monster», που σημαίνει «Τέρας».

Το δαιμονικό μηχάνημα άρχισε να βγάζει ένα μα-
κρύ κατάλογο με ιστορίες τεράτων. Κοίταξα το κατε-
βατό με απόγνωση. Μονάχα οι τίτλοι έπιαναν μερικές
σελίδες. Έπρεπε να κάνω επιλογή και έπειτα μετά-
φραση. Και, δυστυχώς, κανένα κομπιούτερ δεν είναι
σε θέση να μεταφράσει.

«Ηλίθιο μηχάνημα», μουρμούρισα. «Όση μνήμη και
ταχύτητα κι αν έχεις, δε διαθέτεις ούτε στάλα από τη
δική μου νοημοσύνη».

Το αποτρόπαιο μηχάνημα έβγαλε έναν ήχο που έ-
μοιαζε με «χμαγκρουφούνκτ». Δεν ξέρω τι εννοούσε,
αλλά τούτη τη φορά είμαι σίγουρος ότι δεν ήταν ρέψι-
μο. Αλλά είναι τώρα ν' αρπάζεσαι μ' ένα μηχάνημα;

Όπως και να 'χει, επιλέγοντας και μεταφράζοντας
τις ιστορίες αυτής της ανθολογίας, διαπίστωσα κάτι
που δε μου είχε περάσει ως τώρα από το νου —ότι
τα τέρατα είναι παρεξηγημένα πλάσματα.

Για παράδειγμα, κανένα τέρας, όσο ύπουλο κι αν
είναι, δε ζητά την ψήφο των πολιτών προκειμένου να

φάει τα πάντα. Τα τρώει ανοιχτά και παλικαρίσια, με το έτσι θέλω. Ακόμη και τα πιο γλοιώδη από δαύτα, δεν κρύβονται πίσω από κάποια δικολαβίστικη ασυλία.

Επίσης, κανένα τέρας, όσο σαδιστικό και χαιρέκακο κι αν είναι, δε γράφει τέτοιους προλόγους.

Γενικά τα τέρατα σέβονται τον εαυτό τους. Είναι τέρατα, το αποδέχονται ότι είναι τέρατα και συμπεριφέρονται ανάλογα. Είναι ειλικρινή. Ίσως γι' αυτό δεν υπάρχει πιο αποτρόπαιο, φρικαλέο και αποκρουστικό πλάσμα από ένα τέρας που μιμείται τον άνθρωπο.

Ναι, αυτό είναι όντως ένα τέρας που δε σέβεται τον εαυτό του. Άκου άνθρωπος! Λίγο ακόμη και θα καταντήσει και οπαδός.

Μπρρρρ! Φριχτό, ε;

Γιώργος Μπαλάνος

Η ΑΥΤΟΨΙΑ

του Μάικλ Ση

Ο Μάικλ Ση ανήκει στη νεότερη γενιά των συγγραφέων και γεννήθηκε το 1946 στο Λος Άντζελες. Τέλειωσε το πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια αλλά —σαν κάθε καλός συγγραφέας Ε.Φ.— δούλεψε ως καθηγητής ξένων γλωσσών, εργάτης οικοδομών, νυχτερινός υπάλληλος σε... υπνωτήριο απόρων και σ' ένα σωρό άλλα επαγγέλματα.

Η **Αυτοψία** είναι ένα αληθινά σκληρό διήγημα, τόσο όσο δε θα το φανταστείτε από τις πρώτες σελίδες. Αλλά είναι και ένα ποίημα προς την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Σε κάποιο πρόλογο προηγούμενης ανθολογίας είχα γράψει ότι μ' αρέσουν οι ήρωες που πολεμούν με τέρατα και που λύνουν τα προβλήματά τους με το σπαθί. Σωστό, αλλά αυτοί δεν είναι πάντοτε οι γνωστοί στιβαροί παλικαράδες με τις πελώριες σπάθες που σκοτώνουν δράκους και σώζουν παρθένες. Σε τούτη την ιστορία υπάρχει ένα άλλου είδους τέρας — και ένας άλλου είδους ήρωας μ' ένα άλλου είδους σπαθί...

Θα δυσκολευόμουν να πω ποιο είδος ήρωα μ' αρέσει περισσότερο, αλλά ξέρω σε ποιο θα έδειχνα τον περισσότερο σεβασμό.

Γ.Μ.

Ήταν μεσάνυχτα όταν ο Δρ Καρλ Γουίντερς βγήκε από το μικρό σταθμό των υπεραστικών λεωφορείων στο δρόμο που μοσχοβολούσε πεύκο και ποτάμι, αν και η περιοχή ήταν στο κέντρο της πόλης. Αλλά βέβαια, τούτη ήταν μια πόλη που διέθετε μονάχα πέντε κεντρικούς δρόμους και αυτοί εκτείνονταν μόλις διόμισι χιλιόμετρα παράλληλα με το φαράγγι. Και βαθιά σ' εκείνο το φαράγγι κυλούσε το ποτάμι, το πνιχτό μουγκρητό του οποίου αντιλαλούσε ολοκάθαρα στ' αυτιά του, σαν να έρρεε ανάμεσα στις κάθετες όχθες που έφτιαχναν οι σκοτεινές τζαμαρίες από τις βιτρίνες.

Μ' εξαίρεση το φωτεινό καντράν ενός ρολογιού μερικές πόρτες πιο κάτω και μια μικρή διαφήμιση μπίρας με νέον λίγα τετράγωνα πιο πέρα, τα παράθυρα του σταθμού είχαν το μοναδικό φως στην περιοχή. Αφού περπάτησε μια μικρή απόσταση, ο Δρ Γουίντερς άφησε κάτω τη βαλίτσα του, έχωσε τα χέρια στις τσέπες του και σήκωσε τα μάτια ν' αγναντέψει ψηλά στ' αστέρια —πυκνά σαν άμμος στο μαύρο χάος.

«Ένα ορεινό χωριό —μια κοινότητα μεταλλωρύχων», μουρμούρισε. «Αστροφεγγιά. Δίχως φεγγάρι. Φτάσαμε στο Μπαίηλυ».

Μιλούσε στον καρκίνο του. Τον είχε στο στομάχι του. Αφ' ότου είχε μάθει για την ύπαρξή του, ο γιατρός είχε αναπτύξει τη συνήθεια να κάνει σαρκαστική

κουβεντούλα μαζί του. Σκόπευε να δείξει κάθε ευγένεια σ' αυτόν τον απρόσκλητο φιλοξενούμενο, το Θάνατο. Ο Χάρος δε θα τον έβρισκε δύστροπο οικοδεσπότη, γιατί αυτό θα έκανε τη νίκη του απόλυτη. Αν κι εδώ που τα λέμε, η νίκη του θα ήταν απόλυτη έτσι κι αλλιώς, με ή χωρίς τις δικές του ειρωνείες.

Ο Δρ Γουίντερς σήκωσε πάλι τη βαλίτσα του και συνέχισε κανονικά το δρόμο του. Η αστροφεγγιά έφτιαχνε αχνούς καθρέφτες από τις σκοτεινές βιτρίνες και του έδειχναν τον άνθρωπο που περνούσε: λιπόσαρκο σαν σαύρα, ασπρομάλλη —στα πενήντα εφτά του— έναν άντρα που ταξίδευε για θελήματα του θανάτου, μεταφέροντας και το δικό του θάνατο μέσα του, έχοντας ακόμη και τα σύνεργα του χάρου στη βαλίτσα του. Γιατί αυτή η τελευταία ήταν γεμάτη — εκτός από τα ιατρικά του εργαλεία και τ' απολύτως απαραίτητα προσωπικά είδη — με νεκρικούς σάκους. Ο σερίφης του είχε αναφέρει από το τηλέφωνο για τα πρόχειρα σάβανα που τώρα σκέπαζαν τα πτώματα, έτσι ο γιατρός είχε πάρει μαζί του και αυτούς τους σάκους. Πριν τους τοποθετήσει στη βαλίτσα του, είχε δοκιμάσει με πικρή ειρωνεία τα μέτρα τους στο στήθος του μπροστά στον καθρέφτη, όπως μια γυναίκα προβάρει ένα φόρεμα πριν το αγοράσει, λέγοντας στον καρκίνο του: «Ω, ναι, μη σ' απασχολεί. Υπάρχει άνετος χώρος και για τους δυο μας!»

Η βαλίτσα ήταν βαριά και ο γιατρός σταματούσε συχνά για να ξαποστάσει και να χαζέψει τον ουρανό. Τι ξενύχτικη δουλειά κι αυτή, να σκαλίζει άψυχες σαπισμένες σάρκες, με τα μάτια του στραμμένα χαμηλά όταν ψηλά υπήρχε ένας ουρανός με τέτοια αστέρια! Είχαν παλέψει πέντε μέρες για να ξεθάψουν εκείνα τα θύματα. Η φθινοπωρινή ισημερία είχε περάσει, αλλά ο καιρός εδώ εξακολουθούσε να είναι ζεστός. Και

σίγουρα θα ήταν ακόμη πιο ζεστός, τόσο βαθιά εκεί κάτω από τη γη.

Μπήκε στο δικαστικό μέγαρο από μια πλαϊνή πόρτα. Τα βήματά του ακούγονταν δυνατά στο πλαστικό δάπεδο του διαδρόμου. Μια πόρτα στην άλλη άκρη με την πινακίδα ΝΕΗΤ ΚΡΕΗΒΕΝ ΤΟΠΙΚΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ, άνοιξε πριν καν πλησιάσει και από μέσα είδε να βγαίνει ο φίλος του να τον προϋπαντήσει.

«Ανάθεμά σε, Καρλ, ελόγου σου εξακολουθείς να είσαι τόσο λιγνός που θα μπορούσαν να σε χρησιμοποιήσουν σαν καμτσίκι. Έλα, δώσε μου τη βαλίτσα σου. Σε αρκετά καλή φόρμα είσαι ήδη. Δε σου χρειάζεται κι άλλη γυμναστική».

Η βαλίτσα ήταν σαν πούπουλο στο χέρι του σερίφη, μην κάνοντας να γείρουν ούτε χιλιοστό οι βουβαλίσιοι ώμοι του. Παρά την υπονοούμενη πειραχτική σπόντα για το δικό του πάχος, ο Κρέηβεν είχε μονάχα μέτρια κοιλίτσα για άνθρωπο με τα χρόνια και τις διαστάσεις του. Το πρόσωπό του ήταν τραχύ, αδρά σμιλεμένο, ενώ το μεγάλο μέτωπο, η μύτη και το σαγόνι του έκαναν τα πρασινωπά μάτια του να δείχνουν μικρά. Αυτό μέχρι να τα κοιτάξει κανείς πιο προσεκτικά, οπότε ένιωθε όλη τη ζωντάνια και το κοφτερό μυαλό που έκρυβαν πίσω τους.

Ο σερίφης γέμισε ως τη μέση δυο φλιτζάνια από μια καφετιέρα και μετά τα συμπλήρωσε από μια μπουκάλα ουίσκι μπέρμπον που είχε στο γραφείο του. Ώσπου να τ' αδειάσουν, οι δυο τους είχαν τελειώσει με την ανταλλαγή νέων για τους κοινούς φίλους. Ο σερίφης ετοίμασε μια άλλη δόση από τα ίδια και άρχισε να ρουφά σιωπηλός από το ποτό του, σαν προεισαγωγή για τη δουλειά που είχαν να κουβεντιάσουν.

«Ακούς συχνά να λένε ότι υπάρχει Θεία Δίκη», άρχισε ο Κρέηβεν. «Και σίγουρα τούτη τη φορά την είδα

να λειτουργεί στην πράξη. =έρεις, ένας από εκείνους. . τους πελάτες που θα εξετάσεις; Ε, λοιπόν, ήταν φονιάς Τι λέω, Φονιάς δε θα πει τίποτα! Θα μπορούσε κανείς να πει ότι *ελόγου του* δικαια σκοτώθηκε σ' εκεινη την έκρηξη Ηταν αληθινή απονομή δικαιοσυνης, αυτό να λέγεται Αλλά ήταν και μεγάλη αδικία για τους άλλους εννιά. Και η ατυχια τους δε σταμάτησε στο γεγονός ότι τα τίναξαν Εμπλεξαν και μ' εκείνον τον κωλογλείφτη, το αφεντικό σου! Αυτός ο λεχρίτης κοντέβει να σπάσει τη μέση του κάνοντας τεμενάδες στην ασφαλιστική Φόρνταμ Μιουτσουαλ. Πόσα σου ειπε από την αληθινή εικόνα των όσων έγιναν;»

«Εννοείς, υποθέτω, τον αξιότιμο κύριο Ουάντλτον, το διευθυντή της ιατροδικαστικής υπηρεσιας της Επαρχιας του Φόρνταμ» Ο Δρ Γουίντερς κοντοστάθηκε να ρουφήξει μια γουλιά από το φλιτζάνι του Μ ένα διακριτικό άνοιγμα των ρουθουνιων του έδειξε εκφραστικά όλη την αηδια, την περιφρόνηση και την ειρωνεία που είχε νιώσει στα τέσσερα χρόνια της υπηρεσίας του ως παθολογοανατόμος στο γραφείο του Ουάντλτον. Ο σερίφης γέλασε.

«Σπάνια βγαίνει τίποτα καθαρό απ' οτιδήποτε λέει ο κύριος ιατροδικαστής», συνέχισε ο γιατρός «Μάλιστα, έλαβε τ' όνομά σου επί ματαίω, που λένε. Παθιασμένα κι επανειλημμένα. Με τα σχετικά επίθετα άνογε πάντα το θέμα Μετά έκανε διάλεξη περι της μεγάλης ευθύνης της υπηρεσιας μας στην αυστηρη τήρηση του γράμματος του νόμου —και ιδιως του νομου που αφορά τις αποζημιωσεις εργατικων ατυχηματων Αποζημιωσεις λόγω θανάτου δικαιουνται τα προστατευόμενα μέλη της οικογένειας των θανόντων μονάχα εφ' όσον το μοιραίο επήλθε *εξαιτίας* της εργασιας τους και όχι επειδή απλώς συνέβη *κατά τη διάρκεια*

της Τα θυματα ενός μανιακού δολοφόνου έστω και αν πέθαναν πάνω στη δουλειά, δε δικαιουνται οπωσδήποτε αποζημίωσης σύμφωνα με το νομο Στη συνέχεια στοχαστήκαμε σε βάθος την τραγική αδικια μιας ασφαλιστικής εταιρίας —της *οποιασδήποτε* εταιριας, υπόψη— που αναγκάζεται να πληρωσει αποζημιωσεις σε μη δικαιουχους εξαιτιας της αμέλειας και της ανικανότητας των τοπικων ερευνητικων αρχων Στο σημείο αυτό το όνομά σου αναφέρθηκε πάλι».

Ο Κρέηβεν άφησε ένα γέλιο σαν γάβγισμα, όλο ειρωνεια και αγανακτηση «Ο αμερόληπτος υπηρέτης του δημοσιου συμφέροντος! Χα! Ο αμερόληπτος λακές δε λες καλυτερα Παραδόπιστος και ξεφτιλας – αυτό ακριβώς είναι! Στοιχημα δέκα προς ένα ότι η Φόρνταμ Μιουτσουαλ θα καταφέρε να ξεγλιστρήσει από την αποζημιωση και *διχως* τη δική του βοήθεια Και βεβαια εκεινες οι χήρες δε θα δουν ουτε πεντάρα τσακιστή»

Προφανως τα λόγια δεν ήταν αρκετά για να ξεθυμάνει ο σεριφης, γιατι γυρισε κι έφτυσε στο καλάθι των αχρήστων του Υστερα άδειασε την κουπα του και συνέχισε αναστενάζοντας.

«Με συγχωρείς, Καρλ Αλλά κάναμε πέντε μέρες για να σκάψουμε και να ξεθάψουμε εκείνους τους φουκαράδες, με τις δυο τελευταιες μέρες να κοσκινίζουμε το μισό βουνό ψάχνοντας για ιχνη της έκρηξης Σ' όλο αυτό το διαστημα οι εμπειρογνωμονες της ασφαλιστικής δεν ξεκολλούσαν ρουπι από δίπλα μας και το μόνο που είχαν να πουν μετά ήταν ότι υπήρχαν 'ισχυρές αποχρωσες ενδειξεις' βομβιστικής ενέργειας Ε λοιπον εγώ δεν τα τρωω αυτά, γιατί δεν είμαι υποχρεωμένος να τα φαω Και ο Ουάντλτον μπορει να πάρει τις 'εξαιρετικα ιδιάζουσες περιστάσεις'

του και να τις χώσει, ξέρεις πού! Λοιπόν, αν δε βρεις τίποτα σ' εκείνα τα πτώματα, τότε αυτή θα είναι η μόνη νεκροψία που θα γίνει και μετά θα ταφούν εδώ όπως το θέλουν οι φαμίλιες τους».

Ο γιατρός χαμογελούσε στο φίλο του. Τέλειωσε το φλιτζάνι του και είπε με την ίδια πικρόχολη αδιαφορία, σαν να μην τον είχε διακόψει ο σερίφης.

«Στη συνέχεια ο εντιμότατος κύριος ιατροδικαστής αναφέρθηκε μ' εξαιρετική ευγλωττία στο θέμα των εξουσιοδοτήσεων αυτοψίας από τους συγγενείς των θυμάτων και της κακοβουλης προτροπής προς απείθεια που είχε γίνει σε κοινούς πολίτες από κάποιους επισημους εκπροσώπους του νόμου. Είχε, μάλιστα, και κάμποσες από αυτές τις εξουσιοδοτήσεις στο γραφειο του, ηδη κανονικά υπογεγραμμένες και μ' έναν πρόσθετο όρο δακτυλογραφημένο πάνω από τις υπογραφές. Ήταν ένας πολυ ακαταμάχητος όρος. Ανάμεσα στ' άλλα του προσόντα, είχε την ιδιότητα να κάνει μελιτζανί το πρόσωπο ενός ιατροδικαστή όταν διαβαζόταν μεγαλόφωνα. Και μου τον διάβασε μεγαλόφωνα τρεις φορές. Φαίνεται ότι η εξουσιοδότηση των συγγενων δινόταν μονάχα υπό δυο προϋποθέσεις: ότι η αυτοψία θα γινόταν *ιν λοκεμ μόρτις* δηλαδή εδώ στο Μπαίηλυ και ότι μονάχα στην περίπτωση που ο παθολογοανατόμος της ιατροδικαστικής θα έβρισκε απτές αποδείξεις ανθρωποκτονίας οι αποθανόντες θα μπορούσαν να μεταφερθούν εκτος του Μπαίηλυ ή για επιπρόσθετη νεκροψία. Ηταν πολυ καλομελετημένος όρος. Θυμάμαι που αναρωτήθηκα ποιος μπορεί να τον είχε γράψει».

Ο σερίφης κούνησε το κεφάλι του πονηρά. Πήρε το φλιτζάνι του Δρα Γουιντερς, το ακούμπησε δίπλα στο δικό του, τα γέμισε κατά τα δυο τρίτα με ουίσκι μπέρμπον και πρόσθεσε λίγο καφέ σ' εκείνο του για-

τρου. Οι δυο φίλοι αντάλλαξαν ένα ανέκφραστο βλέμμα, κάπως σαν παίχτες του πόκερ συνεννοημένους στο κόλπο. Ο σερίφης κοίταξε στοχαστικά την κούπα του και μετά ρούφηξε μια γουλιά.

«*Ιν λόκεμ μόρτις*. Τι ακριβώς πα' να πει αυτό;»

«'Στον τόπο του θανάτου'».

«Α... Θέλεις καμιά στάλα ακόμη;»

«Μόλις το άρχισα, ευχαριστώ».

Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν και γέλασαν, κοντοστάθηκαν και μετά γέλασαν πάλι —κατά τρόπο αναρμοστο, θα το έλεγαν μερικοί.

«Σχεδόν μου το είπε στα ίσια ότι *έπρεπε* να βρω κάτι που να κάνει αναγκαία και μια δεύτερη αυτοψία» συνέχισε ο γιατρός τελικά. «Θα πουλαγε και την ψυχή του ... ή θα την έβαζε σε δευτερη υποθήκη ... για μια κινητή μονάδα ακτίνων Χ. Έχει δική ο βέβαια. Αν στα πτώματα υπάρχουν θραύσματα βόμβας, μια τέτοια μονάδα θα ήταν ο πιο σίγουρος και γρήγορος τρόπος για να βρεθουν. Εξακολουθω ν' απορώ πως εκεί νος ο γιατρός σας, ο Δρ Πάρσονς, άφησε το μηχάνημά του των ακτίνων Χ τόσο καιρό χαλασμένο».

«Ελόγου του βάζει κάνα σπασμένο κόκαλο στο γυψο, ράβει τραύματα, γράφει καμιά απλή συνταγή και στέλνει σε μεγάλη πόλη οτιδήποτε πιο δύσκολο. Ακόμη κι έτσι, με το ζόρι τα βγάζει πέρα. Ένας μεθύστακας δεν μπορεί να καταφέρει και πολλά πράγματα».

«Τόσο πολυ χειροτέρεψε;»

«Ίσα που στέκεται στα πόδια του και τίποτε άλλο. Ο Ουάντλτον είχε δίκιο σ' αυτό. δεν υπήρχε περίπτωση να τον ορίσει για παθολογοανατόμο του. Αμφιβάλλω αν ο Δρ Πάρσονς θα μπορούσε να βρει ακόμη και μια μπάλα κανονιού σε ψόφιο αρουραίο. Όσο τα κουτσοβγάζει πέρα, δε θα τα 'λεγα αυτά κοντά σε αυτιά που μπορεί να του κάναν ζημιά, αλλά εδώ το ξέρουν

και οι γάτες. Στις μισές περιπτώσεις, μάλλον οι ασθενεις του φροντίζουν εκε νον παρα εκείνος αυτούς Πάντως ο Ουάντλτον θα εστελνε εσένα έτσι κι αλλιώς, όποιο γιατρό κι αν ειχαμε εδώ Πάντα ό τι καλύτερο υπάρχει για τους χρηματοδότες του κόμματος σαν τη Φόρνταμ Μιουτσουαλ»

Ο γιατρός περιεργάστηκε τα χέρια του και ανασήκωσε αδιάφορα τους ωμους του «Ωστε ετσι, λοιπόν Υπάρχει ένας φονιάς ανάμεσα στα πτώματα Τελικά, υπηρχε βόμβα »

Αργά, ο σεριφης ακουμπησε τους αγκώνες του στο γραφειο κι έσφιξε με τα χέρια τους κροτάφους του σαν η ερωτηση να ειχε ξυπνήσει δυσάρεστες αναμνησεις Για πρώτη φορά ο γιατρός —που σ' όλο αυτό το διαστημα μισοακουγε και στους αδιάκοπους ψιθύρους του θανάτου μέσα του— πρόσεξε τα σημάδια της εξάντλησης στο φιλο του την τρεμουλα του χεριού του, τις σκιές κάτω απο τα μάτια του

«Θα σου πω όλα όσα ξέρω Καρλ Σου είπα, δε νομίζω ότι θα βρεις το παραμικρό σ' εκεινα τα πτώματα Πιθανως να καταλήξεις στις ίδιες υποθέσεις μ' εμενα αλλά ποτέ δεν πρόκειται να φτάσουμε πέρα από το στάδιο των υποθέσεων Τουτη η ιστορια ειναι ένας από εκεινους τους περιποιημένους εφιάλτες που φυλάει ο καλός Θεός ειδικά για να βασανιζει τους αστυνομικούς και μετά τους κρυβει την απάντηση για πάντα

»Λοιπόν, ιδου πως έχουν τα πράγματα Πριν δυο περίπου μήνες ειχαμε μια εξαφάνιση — κάποιου Ρόναλντ Χάνλυ Ηταν εργάτης στο ορυχειο, σταθερός σαν βράχος και καλός οικογενειάρχης Δε γύρισε σπίτι του ένα βράδυ και από τότε δεν καταφέραμε να βρούμε ούτε ιχνος του Εντάξει, κατά καιρούς συμβαίνουν αυτά Αλλά κάπου μια βδομάδα αργότερα, εξαφανιστηκε και η ιδιοκτήτρια ενός μαγαζιού με αυτόματα πλυντήρια, η Σάρον Στάρκερ, πάλι δίχως ιχνη Αρχισαμε ν' ανησυχούμε τότε Έκανα μια ανακοινωση στο τοπικό ραδιόφωνο για το πιθανό ενδεχόμενο να κυκλοφορουσε κάποιος ανωμαλος στην περιοχή και έδωσα οδηγιες για τα μέτρα που έπρεπε να λάβει ο καθένας Ρίξαμε και τα δυο περιπολικά μας σε πλήρη νυχτερινή βάρδια ενω τη μέρα γυριζαμε από πόρτα σε πόρτα ερευνωντας τα άλλοθι όλων των κατοικων της πόλης για τις περιόδους των δυο εξαφανισεων

»Δε βγάλαμε τιποτα Ίσως σε γελάει τουτη η στολή και νομιζεις ότι είμαι ο άνθρωπος του νόμου, προστάτης των πολιτων κα, τα παρόμοια Ειναι φυσικό το λάθος σου Και άλλο, την πάτησαν το ιδιο Σε λιγότερο απο επτά βδομάδες, έξι ακόμη άτομα εξαφανιστηκαν, έτσι, στα καλά καθουμενα Αν κρίνουμε από το πόσο αποτελεσματικοι ήμαστε, εγώ και οι βοηθοί μου θα μπορουσαμε να μένουμε ξάπλα στα κρεβάτια μας όλη μέρα και τίποτα δε θ' άλλαζε προς το χειρότερο» Ο σεριφης άδειασε την κούπα του

«Τελοσπάντων, κάποτε μας χαμογέλασε η τύχη Μη φανταστεις δα και κανένα σπουδαίο λαχείο Δεν έγινε το θαύμα και σωσαμε κάποιο υποψήφιο θύμα ή κάτι τέτοιο Απλως βρήκαμε ένα πτώμα — μονάχα που δεν ήταν κανενός από τους εφτά που ειχαν εξαφανιστει Αρχίσαμε να χτενίζουμε τα δάση γυρω από την πόλη, έχοντας ορκισει προσωρινους βοηθούς μου και μερικούς από τους μεταλλωρυχους Που λες, ένα απ' αυτά τα παλικάρια βρισκόταν εκεί έξω μαζί μας την περασμένη εβδομάδα Εκανε ζέστη —όπως κάνει εδω και κάμποσο καιρό τώρα — κι επικρατουσε φοβερή ησυχια Κάποια στιγμή άκουσε ένα θόρυβο σαν βουισμα και κοίταξε ολογυρα να δει από που ερχόταν Έτσι ειδε κάτι σαν σμαρι από μέλισσες στη διχάλα ενός

δέντρου Ο τυπος ηταν αρκετά ξυπν.ος για να σκεφτει ότι αυτό δεν ήταν συνηθισμένο για τα μέρη μας — τα μελισσια, δηλαδή Και τελικά τα σμάρι δεν ηταν μέλ.σσες αλλά κρεατόμυγες, ενα ολακερο συννεφο από δαυτες, γυρω από ένα δέμα τυλιγμενο με μουσαμά».

Ο σεριφης περιεργάστηκε τις γροθιές του Στην επεισοδιακή ζωή του ειχε συναντησε, κατά καιρους ανθρωπους αρκετά μορφωμένους για να ξερουν τι σήμαινε το επιθετό του* και αρκετά απερισκεπτους για να γελάσουν στο άκουσμά του Και οι γροθ ές του σεριφη σκληρές κι ολο ουλές αποκάλυπταν πολυ εκφραστικά ποιες ηταν οι αντιδράσεις του Τώρα σήκωσε το βλέμμα του και κοιταξε το φιλο του στα μάτια

«Κατεβάσαμε το δέμα και το ξετυλ.ξαμε Ο Μπιλλυ Λη Ντέηβις, ένας απο τους βοηθους μου, είχε υπηρετήσει στο Βιετνάμ Εκει ειχαν δει μερικά άσκημα πολυ άσκημα πράγματα τα μάτ α του και ωστοσο ειχε αντέξει Ε, λοιπόν ο Μπίλλυ Λη ξέρασε τ᾽ άντερά του όταν ξετυλιξαμε εκείνο το δέμα Ηταν ένα ανθρωπινο κορμί Ο,τι απόμενε από δαυτο, δηλαδή ξέραμε ότι είχε μπόι κάτι παραπάνω από ένα κι ογδοντα γιατ όλα τα κόκαλα ήταν στη θέση τους, και μάλλον θα ζυγιζε μεταξυ ενενηντα πέντε και εκατό κιλων Και ομως ηταν διπλωμένος σ᾽ ένα δέμα όχι μεγαλυτερο απ όσο χωρά μια δόση για ένα πλυντηριο Διατηρουσε ακομη το πρόσωπό του, τους δυο ωμους και το αριστερο χέρι αλλά όλα τ᾽ άλλα ήταν ξεκοκαλισμένα Και δεν ήταν δουλειά ζωου. Είχε δουλέψει μαχαιρ με όλες τις τομές κανονικές σαν κοψιές χασάπη Μονάχα που τα κοψιδια του χασάπη, ακόμη κι αν τα στραγγιξεις οσο

---

* «Κρέηβεν» σημαινει «Δειλός»

Γ Μ

μπορεις, συνεχιζουν να βγάζουν αιμα και πολυ αργότερα Αλλά δεν υπήρχε ούτε στάλα από αιμα σ᾽ εκεινο το μουσαμά ή στη σάρκα Ηταν ασπρουλιάρικη σαν κρέας ψαριού»

Βαθιά στο κέντρο του κορμιου του ο γιατρός ένιωσε τον καρκινο του να τον τσιγκλά Οχι κανένας αβάσταχτος πόνος — απλως μια μικρη δαγκωνιά διερευνητική σε καινουρια κα αδοκιμαστη σάρκα, σαν ο καρκινος να έψαχνε να βρει αν υπήρχαν νέο. μεζέδες εκει Ο Δρ Γουιντερς έκρυψε την τρεμουλα του με μια κινηση του κεφαλιου του

«Ηταν φυλαγμενο για να φαγωθει αργότερα λοιπόν»

Ο σερ φης έγνεψε καταφατικά «Οπως θα φυλαγες το περισσευμα από το ρόστο στο ψυγειο για να το κολατσισε ς αργότερα Τράβηξα δυο φωτογραφιες του προσωπου του και μετά ξαναβάλαμε τ᾽ απομεινάρια στη θεση τους όπως τα βρήκαμε και εξαφανισαμε τα ιχνη μας Δυο από τους μεταλλωρυχους που ειχα για βοηθους ήταν γεροι κυνηγοι και ηξεραν καλά από δασος Ετσι τους άφησα εκει να κάνουν την πρωτη βάρδ α Κανονισαμε θέσεις για το καρτέρι τους και οι υπόλοιποι φυγαμε

»Αρχίσαμε αμέσως την προσπάθε α ανακαλυψης της ταυτότητας του θυματος στέλνοντας περιγραφές του σε κάθε πόλη μέσα σε ακτινα εκατόν πενηντα χιλιομέτρων Δεν ήταν άτομο που ειχα δει ποτέ στο Μπα ηλυ ουτε και τον ειχε δει κανεις αλλος, όπως αποδείχτηκε όταν χτενισαμε την πόλη όλη μέρα με τις φωτογραφίες του Ύστερα, εντελως απρόσμενα, ο Μπιλλυ Λη Ντέηβις χτυπά μια στρακα στο μέτωπο του και λέει, 'Σερίφη, εγώ κάπου τον έχω δει στην πόλη αυτό τον τυπο και πρόσφατα μάλιστα

»Ο Μπ.λλυ Λη ειχε τα χάλ α του όλη εκεινη τη μέρα

υστερα από τον εμετό, αλλά ξαφνικά το μυαλό του άρχισε να παιρνει στροφές. Ηταν εντελως σιγουρος, αλλά δεν μπορουσε να θυμηθει που τον ειχε δει ή πότε. Το παλέψαμε και το ξαναπαλέψαμε, έστυψε το μυαλό του και το ξανάστυψε Το πράγμα είχε φτάσει πια σε σημείο που μου ερχόταν να τον αρπάξω από τους αστράγαλους, να τον κρεμάσω ανάποδα και να τον ταρακουνήσω μέχρι να το ξεράσει. Αλλά, μπα, δε γινόταν τίποτα.

»Λίγο μετά το σούρουπο γυρίσαμε πίσω σ' εκεινο το δέντρο — είχαμε βρεί ένα μέρος να κρύψουμε τ' αμάξια και μια διαδρομή μέσα από το δάσος Όταν ζυγώσαμε αρκετά καλέσαμε στον ασυρματο τους άντρες που ειχαμε αφήσει εκει να μας δωσουν το οκέυ να πλησιάσουμε Καμιά απάντηση Και όταν φτασαμε εκεί, το μόνο που ειχε μείνει από την παγιδα μας ήταν το δέντρο Ουτε λειψανα, ουτε μουσαμάς, ούτε καν οι προσωρινοί βοηθοί μου. Τίποτα!»

Τούτη τη φορά ήταν ο Δρ Γουιντερς που γέμισε τις κούπες με καφέ και μπέρμπον « Εβαλες πολυ καφέ», γκρίνιαξε ο σερίφης, αλλά το ήπιε κι έτσι «Που λες», συνέχισε, «ένα μέρος του εαυτου μου ήθελε να φάει σίδερα και να τσακισει σβέρκους. Και ένα άλλο μέρος ήταν έτοιμο να λερώσει τα βρακιά του από το φόβο Οταν επιστρέψαμε στην πόλη πήγα πάλι στο ραδιοφωνικό σταθμό, έκανα μια επείγουσα ανακοινωση και μετά έβαλα τον εκφωνητη να την επαναλαμβάνει κάθε μια ωρα. Ζητησα απ' όλους να πηγαινουν τουλάχιστον ανά τρεις, να βγαίνουν όσο γινόταν λιγότερο, να ειναι οπλισμένοι και να ελέγχουν διαρκώς ο ένας τις κινήσεις του άλλου Μπορει ν' ακούγονται πολυ ανόητα όλα αυτά, αλλά πηγαίνοντας ανά δυο δε θα ωφελούσε σε τίποτα αν ο ένας ήταν ο φονιάς Όρκισα βοηθούς μου και αλλους άντρες και μετά τους σκόρπισα να περιπολούν στους δρόμους όλη νύχτα

»Ήταν το άλλο πρωί που είχαμε τα πρώτα αποτελέσματα. Μου τηλεφώνησε ο σερίφης της επαρχίας Ρένκχελ —είναι η διπλανή μας επαρχια, ξέρε ς Ειπε ότι η περιγραφή του θύματος ταιριαζε πολύ με κάποιον Έημπελ Ντάουερτυ, έναν εργάτη στα πριονιστήρια της Κομ Γουντ. Έτσι άφησα αντικαταστάτη μου τον Μπίλλυ Λη και ξεκίνησα αμέσως για εκει

»Αυτός ο Ντάουερτυ είχε μια ανάπηρη μεγαλυτερη αδερφή που πάντοτε την έπαιρνε τηλέφωνο να δει αν είναι καλά πριν λείψει για πολυ από την πόλη Ηταν μια συνήθεια που δεν την ήξερε κανεις ισως γιατι ο ιδιος ντρεπόταν να το πει Ο Πεκ, ο εκει σεριφης, το έμαθε μονάχα όταν του τηλεφωνησε η γυναικα, λέγοντας ότι ο αδερφός της έλειπε τέσσερις μέρες σε διακοπές και δεν της είχε τηλεφωνήσει ουτε μια φορά.

»Με βάση μονάχα την περιγραφή μας και δίχως την παραπάνω πληροφορία, μπορεί ο νους του Πεκ να μην πήγαινε ποτέ στον Ντάουερτυ, αλλά η φωτογραφία που του έδειξα επιβεβαίωσε την ταυτότητα — έτσι κι αλλιως σύντομα θα έφτανε και η φωτογραφία που του ε χα στείλει ταχυδρομικά Όπως και να 'χει, σχεδόν δεν είχε προλάβει να την αφησει από τα χέρια του όταν έφτασε ένα τηλεφωνημα για μένα Ηταν ο Μπιλλυ Λη Επιτέλους ειχε θυμηθει!

»Ειχε δει τον Ντάουερτυ το βράδυ της Κυριακής, τρεις νύχτες πριν βρουμε το πτώμα του. Το μέρος που τον ειχε δει ήταν η Ταβέρνα των Φορτηνατζήδων λιγο έξω από τα βορινά όρια της πόλης Ο τύπος ειχε κάνει ένα μεγάλο σαματά εκει όντας τυφλα στο μεθυσι. Ειχε κολλήσει σε κάποιον Τζο Άλλεν που έπινε στο μαγαζί ενα μεταλλωρύχο που είχε πιάσει δουλειά στο ορυχειο πριν δυο μήνες Ο Ντάουερτυ επέμενε να του

λέει ότι δεν ήταν ο Τζο Άλλεν, αλλά ένας δικός του παλιόφιλος ονόματι Σάικς που είχαν δουλέψει μαζί για κάμποσα φεγγάρια στην Κον Γουντ. Τον ρωτούσε τι σόι καλαμπούρι ήταν αυτό, τον καλούσε να πιουν μια μπίρα μαζί σαν παλιά φιλαράκια που ήταν, να του πει γιατί είχε πάρει δρόμο τόσο ξαφνικά και τι διάολο έκανε τόσο καιρό που είχαν χαθεί.

»Ο Άλλεν τον άκουγε γελώντας. Ο Ντάουερτυ τον χτυπούσε εγκάρδια στον ώμο. Ο Άλλεν ανταποκρινόταν με τον ίδιο τρόπο το έριχνε στα καλαμπούρια και φώναζε κάθε τόσο, 'Κεράστε το παιδί από δω μια μπίρα μια και αντικαθιστώ ένα χαμένο φιλαράκο του'. Ο Ντάουερτυ ήταν τόσο γιγαντόσωμος φωνακλάς και ξεροκέφαλος που ο Μπιλλυ Λη ανησυχησε μήπως αρχίσει κανένας καβγάς και δεν ήταν ο μόνος που ανησυχούσε. Αλλ' αυτός ο Τζο Άλλεν φαινόταν πολύ καλόβολος τυπος και το χειρίστηκε πολύ σωστά. Τον είχαμε ελέγξει πριν μερικές εβδομάδες μαζί με όλους τους άλλους και ξέραμε ότι ήταν πολύ αγαπητός ανάμεσα στους μεταλλωρύχους.

»Τελικά ο Ντάουερτυ ορκίστηκε ότι θα τον έπαιρνε μαζί του σε κάποιο άλλο μπαρ για να γιορτάσουν τις διακοπές του που μόλις άρχιζαν. Ο Τζο Άλλεν σηκώθηκε με μια κεφάτη γκριμάτσα και είπε στον Ντάουερτυ, 'Τι διάολο, μπορεί να μην είμαι ο Σάικς όπως θα ήθελες, αλλά ευχαρίστως να πιω μερικά ποτά με ένα γερό ποτήρι που κερνά'. Τελικά έφυγε μαζί με τον Ντάουερτυ, κλείνοντας πονηρά το μάτι στους θαμώνες, προς γενική ικανοποίηση του ακροατηρίου.»

Ο Κρέηβεν κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα. Ο Δρ Γουίντερς έπιασε το βλέμμα του και κατάλαβε τη σκέψη του. Δυο εικόνες, το κεφάτο κλείσιμο του ματιού που έκανε όλους στο μπαρ να γελάσουν και εκείνο το πράγμα στο μουσαμά, μέσα σ' ένα σύννεφο από

γυαλιστερές μπλε κρεατόμυγες.

«Η υπόθεση μου φάνηκε αρκετά ξεκάθαρη» συνέχισε ο σερίφης. «Είπα στον Μπιλλυ Λη να ψάξει στο δωμάτιο του Άλλεν στην πανσιόν του Σκετλς και μετά να πάει γραμμή στο ορυχείο και να τον συλλάβει. Όταν τον βάζαμε στο χέρι, θα μπορούσαμε αργότερα να ξεκαθαρίσουμε τις λεπτομέρειες με την ησυχία μας. Επειδή βρισκόμουν ήδη στο Ρέηκχελ, φρόντισα μερικές από τις λεπτομέρειες αυτές πριν ξεκινήσω για πίσω. Πετάχτηκα με τον σερίφη Πεκ ως τα γραφεία της Κον Γουντ και βρήκαμε εκεί μια φωτογραφία του Έντυ Σάικς στους φακέλους προσωπικού. Είχα δει τον Τζο Άλλεν αρκετές φορές και ήταν η δική του φωτογραφία σ' εκείνο το φάκελο.

»Μάθαμε ότι ο Σάικς ζούσε μόνος, ότι ένα φεγγάρι δούλευε κι ένα όχι, ότι ήταν μυστικοπαθής στα πηγαινέλα του και ότι είχε να φανεί από κάμποσο καιρό. Αλλά ένας από τους εκεί πριονιστές ήταν αρκετά σίγουρος για το πότε ο Σάικς είχε φύγει από το Ρέηκχελ, γιατί είχε πάει ως το καλύβι του το επόμενο πρωί ύστερα από μια μεγάλη βροχή μετεώρων που είχαν δει στον ουρανό πριν εννιά περίπου εβδομάδες. Αυτό επειδή μερικοί είχαν σκεφτεί ότι ίσως τα μετέωρα να είχαν πέσει στη γη όχι μακριά από τη βουνοπλαγιά όπου έμενε ο Σάικς. Ο πριονιστής δεν τον βρήκε στο καλύβι του εκείνο το πρωί και είχε να τον δει από τότε.

»Το πράγμα έδειχνε ξεκάθαρο, φως φανάρι. Επιτέλους, ύστερα από τόσες εβδομάδες! Απείχα τότε γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο από το Μπαιηλυ και σανίδωσα αμέσως το γκάζι. Μέσα μου έβραζα από θυμό κι εκδικητική διάθεση. Ένιωθα σαν σφαίρα, σαν εκείνα τα μεγάλα τρ αντάρια βλήματα ντουφεκιού που κατευθυνόταν γραμμή προς έναν αιμοβόρο κανίβαλο έτοιμο να του ξεριζώσει την αλήθεια από την καρδιά

αρκετή για να τον στείλει στην κρεμάλα εκατό φορές. Αυτό ήταν και το πλησιέστερο που έφτασα. Ήμουν τόσο κοντά που άκουσα το μπουμπ όταν όλα τινάχτηκαν κι έγιναν λίμπα.

»Μιλάω σαν παλαβός, το ξέρω. Αλλά ίσως όλα αυτά άφησαν κάποιο σημάδι που δεν πρόκειται να σβήσει ποτέ από την ψυχή μου. Χρειάστηκε να βγάλουμε συμπερασματικά το τι ακριβώς είχε συμβεί. Ο Μπίλλυ Λη δεν είχε πάρει μαζί του και τον άλλο βοηθό μου, τον Τράβις. Ο τελευταίος απουσίαζε με μερικούς άλλους άντρες στο βουνό, σαρώνοντας την περιοχή γύρω από το δέντρο για τυχόν ίχνη. Κατά τύχη είχε γυρίσει στο περιπολικό όταν τον κάλεσε στον ασύρματο ο Μπίλλυ Λη. Ο τελευταίος ανέφερε ότι είχε ερευνήσει το δωμάτιο του Άλλεν και ότι είχε βρει κάτι που ίσως θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε σαν στοιχείο για να τον κρατήσουμε.

»Ήταν μια σφαίρα περίπου μιάμιση φορά στο μέγεθος μπάλας του μπάσκετ, βαριά, φτιαγμένη από υλικό που δεν ήταν ούτε μέταλλο ούτε γυαλί αλλά κάτι που έμοιαζε και με τα δυο. Ο Μπίλλυ Λη μπορούσε να διακρίνει αμυδρά στο εσωτερικό της και φαινόταν γεμάτη με κάποια εξαρτήματα και κυκλώματα. Αν κάποιος δικηγόρος επιχειρούσε ν' αποφυλακίσει τον Άλλεν θα μπορούσαμε να του κολλήσουμε κάποια κατηγορία για κλοπή αυτού του αντικειμένου ή να υποστηρίξουμε ότι υποψιαζόμαστε πως ήταν βόμβα. Χριστέ μου! Όπως και να 'χει, ο Μπίλλυ Λη είπε πως αυτό ήταν το μόνο παράξενο που είχε βρει, αλλά ότι σίγουρα ήταν πολύ παράξενο. Ζήτησε από τον Τράβις να πάει κι αυτός στο ορυχείο για ενίσχυση. Αλλά πρόβλεψε ότι ο ίδιος θα έφτανε εκεί πρώτος και ώσπου να φτάσει και ο Τράβις, θα έπρεπε να έχει ήδη τελειώσει με τη σύλληψη του Άλλεν.

»Ο Τήρνυ, ο επόπτης της βάρδιας εκεί πάνω, είχε ένα βοηθό που μας αφηγήθηκε τα υπόλοιπα. Ο Μπίλλυ Λη παρκάρησε πίσω από τα γραφεία, σε σημείο όπου οι εργάτες στον περίβολο δε θα έβλεπαν το αμάξι του. Ύστερα ανέβηκε πάνω για να κανονίσει τα της σύλληψης με τον Τήρνυ. Οι δυο τους συγκέντρωσαν ακόμη μισή ντουζίνα άντρες. Αλλά τη στιγμή ακριβώς που έβγαιναν από το κτίριο είδαν τον Άλλεν ν' απομακρύνεται τρέχοντας από το περιπολικό, με τη σφαίρα κάτω από τη μασχάλη του.

»Ολόκληρος ο χώρος είναι περιφραγμένος, ξέρεις, και ο Τήρνυ είχε ήδη τηλεφωνήσει να κλείσουν όλες οι πύλες. Ο Άλλεν συνέχισε να τρέχει για λίγο, κάνοντας διάφορους ελιγμούς, αλλά γρήγορα μυρίστηκε την παγίδα. Αν και η σφαίρα τον εμπόδιζε στο τρέξιμο, εξακολουθούσε ακόμη να βρίσκεται αρκετά μπροστά από τους διώκτες του. Ύστερα φάνηκε να διστάζει για μια στιγμή και μετά έτρεξε γραμμή προς το κεντρικό πηγάδι. Ένας αναβατήρας κατέβαινε εκεί με τους εργάτες μιας βάρδιας. Ο Άλλεν ρισκάρισε να τσακίσει όλα τα κόκαλα του κορμιού του πηδώντας πίσω του να τον προλάβει και κατάφερε να προσγειωθεί σώος στη στέγη του. Ώσπου να κλείσουν τους διακόπτες ο αναβατήρας είχε κατέβει ως το δεύτερο επίπεδο και είχαν βγει οι εργάτες και ο Άλλεν.

»Ο Τήρνυ κάλεσε τον αναβατήρα πάλι πάνω. Ο Μπίλλυ Λη πρόσταξε τους άλλους να γυρίσουν για να πάρουν όπλα και να τους ακολουθήσουν, ενώ αυτός και ο Τήρνυ κατέβηκαν αμέσως με τον ίδιο αναβατήρα. Και περίπου δυο λεπτά αργότερα το μισό αναθεματισμένο ορυχείο τινάχτηκε στον αέρα.»

Ο σερίφης κοντοστάθηκε σαν να τον είχαν διακόψει. Τα χείλη του άνοιξαν για να συνεχίσει ενώ στα μάτια του, ίσως για εκατοστή φορά, διαγραφόταν η

έκπληξή του ότι δεν υπήρχε τίποτε άλλο να πει ότ οι εβδομάδες των θανάτων και του μυστηρίου τέλειωναν εκεί με αυτή τη συνοπτική ανακεφαλαίωση μερ κοί παραπάνω θάνατοι, μερικές πρόσθετες αναπάν τητες ερωτήσεις και —τέρμα!

«Νέητ», είπε ο γιατρός.

«Σ' ακούω»

«Μάζεψέ τα και άντε για ύπνο Δε χρειάζομαι τ βοήθεια σου Εσύ έχεις ρέψει στα πόδια σου».

«Γιατί τα 'χουμε τ αμάξ α Θα έρθω μαζί σου»

«Κάνε μου μονάχα μια περιγραφή για τις θέσε που βρέθηκαν τα θύματα σε σχέση με την έκρηξη Υ στερα εγώ θα πάω για δουλειά κι εσύ για ύπνο».

Ο σερίφης κούνησε αρνητικά το κεφάλι του σα να μην τον είχε ακούσει «Εφαρμόζουν ένα είδος κλ μακωτής εξόρυξης, σε βαθμίδες γύρω από ένα κεντρ κό πηγάδι» εξήγησε «Οι γαλαρίες —τα επίπεδα διακλαδίζονται οριζόντια από το κάθετο πηγάδι Απ το κάθε επίπεδο αρχίζουν να σκάβουν την οροφ προς το αμέσως αποπάνω επίπεδο Ανοίγουν μεγα λους θαλάμους και αφήνουν τα περισσότερα μπάζα μέσα έτσι ώστε να μπορούν να σκαρφαλώνουν στη κορφή τους και να σκάβουν την οροφή ακόμη πιο ψη λά Ανάμεσα στις βαθμίδες αφήνουν τμήματα τοιχω υποστήριξης και εκείνοι οι άντρες είχαν ταφεί μερ κές βαθμίδες πιο μέσα από το πηγάδι

»Εκείνο που τους σκότωσε ήταν η *κατάρρευση* Α πλώς το βουνό έπεσε και τους πλάκωσε πάνω στο λ φάκι που σχημάτιζαν τα ίδια τους τα μπάζα Τα θραύ σματα της βόμβας δεν τους άγγιξαν καθόλου Γι αυ τό είμαι απόλυτα σίγουρος Τα μόνα θραύσματα πο *βρέθηκαν* ήταν από μερικές συνηθισμένες εκρηκτικές γομώσεις που άρπαξαν από τη μεγάλη έκρηξη, αλλ και αυτών τα θραύσματα ούτε που τους ζύγωσαν Τ

μεγάλο μπουμ έγινε απέξω, εκεί όπου η γαλαρία ενώνεται με το πηγάδι και ακριβώς τη στιγμή που ο Μπίλλυ Λη και ο Τήρνυ έβγαιναν από τον αναβατήρα Και δεν έμεινε *τίποτα* εκεί, Καρλ Ούτε σφαίρα, ούτε αναβατήρας, ούτε Μπίλλυ Λη, ούτε τίποτα Μονάχα βράχος που είχε κυριολεκτικά γίνει σκόνη»

Ο Δρ Γουίντερς κούνησε το κεφάλι του και ύστερα από μια στιγμή στάθηκε όρθιος στα πόδια του.

«Έλα, Νέητ Πρέπει ν αρχίζω τη δουλειά Θα 'μαι τυχερός αν έχω τελειώσει μερικές νεκροψίες μέχρι να φέξει Πέταξέ με ως εκεί και άντε μετά για ύπνο, ως το πρωί τουλάχιστον. Μην ανησυχείς, θα προλάβεις να είσαι μάρτυρας στο μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς»

Ο σερίφης σηκώθηκε, πήρε τη βαλίτσα του γιατρού και τον οδήγησε έξω από το γραφείο δίχως να πει λέξη δείχνοντας με τη σιωπή του ότι η ιδέα τον έβρισκε σύμφωνο

Το περιπολικό περίμενε πίσω από το κτίριο Ο γιατρός είδε μια πιο απάνθρωπη ομορφιά τώρα στ' αστέρια που δεν υπήρχε μια ώρα πριν Μπήκαν μέσα και ο Κρέηβεν ξεκίνησε προς τον άδειο δρόμο Ο γιατρός άνοιξε το παράθυρο και αφουγκράστηκε, αλλά το μουγκρητό του κινητήρα έπνιγε το θόρυβο του ποταμού Μπροστά στη δέσμη των προβολέων τους οι σειρές από τα παλιά παρκόμετρα έριχναν ψηλές σκιές στα πεζοδρόμια σκιές που μίκραιναν κι εξαφανίζονταν με το πέρασμα του αυτοκινήτου

«Τόσοι επιπλέον νεκροί!» είπε ο σερίφης «Για το τίποτα! Ούτε καν για να τον *χορτάσουν*! Αλλά αν ήταν βόμβα και την είχε φτιάξει ο ίδιος θα πρέπει να ήξερε πόσο ισχυρή ήταν Δε θα επιχειρούσε κάποια ηλίθια απόπειρα δραπέτευσης με αυτή Και πώς ήξερε ότ

η σφαίρα βρισκόταν στο περιπολικό, Απ ό,τι μάθαμε μετά ο Αλλεν μόλις τέλειωνε τη βάρδια του, αλλά δεν είχε καν βγει από κάτω όταν ο Μπιλλυ Λη παρκάριζε αθέατος»

«Ασ' το για την ώρα, Νέητ Θα θελήσω ν ακούσω κι άλλα αλλά αφού πάρεις πρώτα κανέναν υπνάκο Σε ξέρω καλά Ολες οι φωτογραφ ες θα είναι στη θέση τους, η αναφορά πλήρης, τα τεκμήρια τακτοποιημένα στα κουτιά τους και προσεκτικά καταγραμμένα Οταν δω πως έχουν τα πράγματα θα ξέρω επακριβώς πώς να προχωρήσω».

Το Μπαίηλυ δε διέθετε ούτε νοσοκομείο ούτε νεκροτομείο και τα πτώματα ήταν σ' ένα κλειστό εργοστάσιο πάγου στις άκρες της πόλης Είχαν φέρει μια γεννήτρια από το ορυχείο, είχαν εγκαταστήσει μερικά πρόχειρα φώτα και είχαν ξαναθέσει σε λειτουργία το σύστημα ψύξης Το γραφείο του Δρα Πάρσον και το μικροσκοπικό ιατρείο του, που χρησιμευε σαν έδρα του σερίφη στη θέση του νεκροτομείου είχαν προμηθευσει αυτή την αυτοσχέδια εγκατάσταση με όλα τ απαραίτητα εργαλεία που θα χρειαζόταν ο Δρ Γουίντερς πέρα από εκείνα που είχε φέρει μαζί του

Σταμάτησαν καμιά πεντακοσαριά μέτρα έξω απο την κυρίως πόλη Είχαν φτάσει Ανάμεσα σε δέντρα σε απόσταση από κάθε άλλο κτίριο, υπήρχε ένα διπλό οικοδόμημα το μικρότερο μισό —το γραφείο— ήταν φωτισμένο Τα πτώματα θα βρίσκονταν στο μεγάλο δίχως παράθυρα τμήμα με τα ψυκτικά μηχανήματα Ο Κρέηβεν σταμάτησε δίπλα σ' ένα δεύτερο περιπολικό που ήταν ήδη παρκαρισμένο κοντά στην πόρτα του γραφείου Ενας κοντός άντρας με μεγάλο άσπρο πλατύγυρο Στέτσον και αδύνατος σαν καλάμι, βγήκε απ' το άλλο αμάξι και τους πλησίασε Ο Κρέηβεν χαμήλωσε το τζάμι του.

«Τράβις, από δω ο Δρ Γουίντερς»

«Γεια σου, Νέητ Καλησπέρα δρ Γουίντερς Ολα είναι τακτοποιημένα μέσα Ενιωθα πιο άνετα εδώ έξω Ο τελευταίος απο εκείνους του δημοσιογράφους έφυγε πριν δυο ώρες»

«Ναι είναι πολύ κολλητσίδες οι τύποι Εσύ μπορείς να του δίνεις τώρα, Τραβ Αντε ρίξε κανέναν υπνάκο και γύρισε πάλ με την αυγή Τ θερμοκρασία έχουμε,»

Το άσπρο Στέτσον πολύ πιο φωτεινό στην αστροφεγγιά από το σκ ερό πρόσωπο από κάτω κουνήθηκε με αβεβαιότητα «Γυρω στους 2 Κελσίου Δεν πάει πιο κάτω —υπάρχει κάποιο είδος διαρροής»

«Νομίζω είναι αρκετή αυτή η ψύξη», είπε ο γιατρός.

Ο Τράβις αναχώρησε με το αμάξι του και ο σερίφης ξεκλείδωσε το λουκέτο της πόρτας του γραφείου Περιμένοντας πίσω του ο Δρ Γουίντερς άκουσε πάλι το ποτάμι, ένας ήχος σαν δροσερό βάλσαμο, σαν ένας ψίθυρος ελευθερίας -και πάνω απ αυτόν αντηχούσε το κροτάλισμα και το μαλακό βουητό της γεννήτριας πίσω από το κτίριο, ένας οδυνηρός, ανελέητος ήχος, που κατά κάποιο τρόπο δυνάμωνε τον ακαθόριστο ψυχικό πόνο που ανακούφιζε το βουητό του ποταμού Οι δυο άντρες προχώρησαν μέσα

Οι προετοιμασίες ήταν επιμελείς και πλήρεις. «Μπορείς να τους μεταφέρεις από την κατάψυξη πάνω σε τούτο και να κάνεις την εξέταση εδώ μέσα», είπε ο σερίφης δείχνοντας ένα τραπέζι κι ένα φορείο με ροδάκια «Θα βρεις όλα όσα χρειάζεσαι σε τούτο το μεγάλο τραπέζι και μπορείς να γράψεις τις αναφορές σου σ' εκείνο το γραφείο Το τηλέφωνο δεν είναι συνδεμένο —υπάρχει ένα τηλέφωνο με κερματοδέκτη σ εκείνο το τελευταίο βενζινάδικο που περάσαμε, αν για κάποιο λόγο χρειαστεί να μου τηλεφωνήσεις»

Ο γιατρός έγνεψε καταφατικά ενώ έλεγχε τα εργα

λεια στο μεγάλο τραπέζ. νυστέρια, μαχαιρια νεκροτομής και χόνδρων, κοιλιακά ψαλίδια, πλευροτόμοι λαβίδες, καθετήρες, σφύρα και σκαρπέλο, σέγα κα ηλεκτρικό οστεοπρίονο πλάστιγγα, βάζα δειγμάτων βελόνες και νήμα, αντισηπτικό, γάντια... Εκτός από αυτά τα εργαλεια υπήρχαν και λιγα κουτιά και φάκελοι με περιγραφικά στοιχεία που περιείχαν τις φωτογραφίες και τα τυχόν τεκμήρια που είχαν βρεθεί σε σχέση με τα θύματα.

«Έξοχα», μουρμούρισε.

«Το φως από πάνω ειναι φθορισμού, πλήρους φάσματος ή όπως αλλιώς το λένε Αποδιδει σωστά τα χρώματα, Εξάλλου, υπάρχει και μια μπουκάλα από καλό μπέρμπον στο πάνω συρτάρι του γραφείου. Είσαι έτοιμος να τους δεις;»

«Ναι».

Ο σερίφης σήκωσε τη μπάρα και τράβηξε στο πλάι τη μεγάλη μεταλλική πόρτα του θαλάμου ψύξης Παγερός, δύσοσμος αέρας ξεχύθηκε από το ανοιγμα Το φως μέσα ήταν πιο μουντό από εκείνο που υπήρχε στο γραφειο —επικρατουσε ένα κιτρινωπό μισόφωτο όπου δέκα στενόμακρα αντικειμενα ήταν αραδιασμένα σε στρίποδα

Οι δυο άντρες στάθηκαν σιωπηλοι για ένα διάστημα, με τη σιωπή τους σαν ένα είδος αυθόρμητης εκδήλωσης σεβασμου προς το αιωνιο μυστήριο πέρα από το κατώφλι Σαν ο κρυος θάλαμος να ήταν πράγματι ένα ιερό άδυτο, ο γιατρός ένιωσε ένα περιεργο δέος στη θέα της σειράς των σκεπασμένων μορφων Η φοβερή ομοφωνία των νεκρων και ο τιτάνιος τάφος που είχε φτιαχτει για λογαριασμό τους, τους προσέδιναν ένα είδος αυστηρου κυρους κι επιβολής ήταν οι διαλεχτοι του θανάτου Ο Δρ Γουιντερς ένιωσε εναν πόνο στο στομάχι του και κατάλαβε ότι το χέρι του είχε σφ

χτει στην κοιλιά του Εριξε μια λοξή ματιά στον Κρέηβεν και ειδε με ανακουφιση ότι ο φίλος του, κοιτάζοντας κουρασμένα προς τους νεκρους, δεν ειχε προσέξει την κινηση

«Νέητ, βοήθα με να τους ξεσκεπάσουμε»

Αρχίζοντας από τις δυο αντιθετες άκρες, αφαίρεσαν τους μουσαμάδες και τους στοιβαξαν σε μια γωνιά Και οι δυο ήταν γοργοι στις κινήσεις τους τωρα, διχως να κοντοστέκονται να κοιτάξουν τα πρησμένα, φουσκωτά πρόσωπα — τα περισσότερα με τρια χείλη, από τις γλωσσες που ειχαν ξεπεταχτει από τ' αέρια — και τα παχιά μπλαβιά χέρια που εξειχαν από τα βρόμικα μανίκια. Αλλά σ ένα από τα πτώματα ο Κρέηβεν κοντοστάθηκε απότομα. Ο γιατρός τον ειδε να το κοιτάζει και το στόμα του να συσπάται σε μια γκριμάτσα Ύστερα ο σερίφης πέταξε το μουσαμά στο σωρό και προχώρησε στο επόμενο στρίποδο

Οταν βγήκαν πάλι έξω, ο Δρ Γουιντερς πήρε το μπουκάλι και τα ποτήρια που ειχε φυλάξει ο Κρέηβεν στο γραφείο και ήπιαν μαζι Ο σερίφης έκανε μια κινηση σαν κάτι να ήθελε να πει, αλλα μετά κουνησε το κεφάλι του και αναστέναξε

«Τελικά μάλλον θα πρέπει να πάω για ύπνο, Καρλ Έχω αρχίσει να κάνω τρελές σκέψεις γι' αυτή την υπόθεση» Ο γιατρός θα ήθελε να τον ρωτησει ποιες ήταν αυτές οι σκέψεις Αντι γι' αυτό, ακούμπησε το χέρι στον ώμο του φίλου του

«Άντε σπιτι σου, σερίφη Κρέηβεν Βγάλε αυτό το άστρο από το στηθος σου και πέσε για ύπνο. Οι πεθαμένοι δε θα το σκάσουν Θα μας βρεις όλους εδώ το πρωί».

Οταν το μουγκρητό της μηχανής του περιπολικου έσβησε πέρα, ο γιατρός σταθηκε ακούγοντας στο

γρυλισμα της γεννήτριας και τη σιωπή των νεκρών,
και τα δυο πολυ έντονα τώρα. Τόσο ο ήχος όσο κα
η σιωπη φαίνονταν να τον σαρκάζουν. Ο απόηχος απ
εκείνα τα τελευταια λόγια του τον έκανε να νιώθει κα
τι σαν ανησυχία. «Τι λες κι εσυ, αγαπητέ συνάδελφε;»
ρώτησε τον καρκινο του. «Θα ειμαστε όντως εδώ τ
πρωί; Όλοι μας;»

Χαμογέλασε, αλλά ένιωσε μια περίεργη αμηχανία
σαν να ειχε πει ένα αστειο στη συντροφιά και αυτ
ειχε γινει δεκτό με παγερή σιωπή. Πλησιασε στη
πόρτα του θαλάμου ψύξης, την έσυρε στο πλάι και κο
ταξε τα πτώματα, κανονικά παραταγμένα στην αρ
δα, όλα μ' εκείνο το παράξενο ύφος δικαστων. «Τι βλέ
πω, κυριοι,» μουρμουρισε ο γιατρός. «Εσείς με κρινε
τε. Αλλά ποιος θα εξετάσει ποιον απόψε;»

Ο γιατρός επέστρεψε στο γραφειο, όπου το πρωτ
που έκανε ήταν να εξετάσει τις φωτογραφίες που ειχ
τραβηξει ο σεριφης. Ήθελε να δει πως ακριβως ειχα
βρεθει οι νεκροι όταν τους ξέθαψαν. Η γη τούς ειχ
αρπάξει με τρομερη ξαφνικότητα. Μερικοι ειχαν βρε
θει σκυφτοι, μερικοί μισοσηκωμένοι, άλλοι πεσμένο
σε απιθανες στάσεις ελευθερης πτωσης. Η κάθε δια
δοχική φωτογραφία έδειχνε όλο και περισσότερες ό
ψεις από το χαλασμό καθως τα φτυάρια συνέχιζαν ν
δουλευουν στα ενδιάμεσα της φωτογράφισης. Ο για
τρός τις περιεργάστηκε πιο προσεκτικά, παρατηρω
τας τα ονόματα που ήταν μαρκαρισμένα σε καθε σ
μα καθώς ερχόταν στο φως.

Ενα από τα θυματα, κάποιος Ρότζερ Γουιλλετ, ειχ
πεθάνει μερικά μέτρα πιο πέρα από την κυριως ομ
δα. Φαινεται ότι εβγαινε από τη γαλαρια προς τον α
νοιχτό χωρο τη στιγμή που έγινε η έκρηξη. Ετσι θ
πρέπει να ειχε δεχτεί πιο αμεσα από κάθε άλλον τ
κρουστικά κύματα της έκρηξης. Αν ήταν να βρεθο

θραύσματα βόμβας σε κάποιο από τα πτώματα, το πι-
θανότερο ήταν να τα φέρει αυτό του Γουιλλετ. Ο Δρ
Γουιντερς φόρεσε ένα ζευγάρι χειρουργικά γάντια.

Το πτωμα ήταν στην άκρη της σειράς. Φορουσε
μάλλινο πουκάμισο και φόρμα που έδειχναν πολυ και
νούρια κάτω από τη λασπουριά του θαψιματος. Το αν-
θεκτικό τους υφασμα έφτιαχνε μια έντονη αντιθεση
με τη σάρκα του — μπλαβιά και πρησμένη, έδειχνε πιο
ευκολο να σκιστεί ή να σκάσει, σαν ώριμο φρουτο. Ό-
σο ζουσε ο Γουιλλετ χτενιζόταν με μπριγιαντίνη. Τώ-
ρα τα μαλλιά του ήταν σαν ένα γλυπτό από σκόνη, με
πεταχτές τουφες και ελικωσεις φτιαγμένες από τα τε-
λευταία τριψιματα του κεφαλιου πάνω στο βουνό που
τον ειχε αγκαλιάσει.

Η νεκρική ακαμψια είχε έρθει και περάσει — το
κορμι του Γουιλλετ κυλησε χαλαρό στο φορείο. Κα-
θως ο γιατρός τον έσπρωχνε μακριά από τους άλ-
λους ένιωσε μια κάποια αμηχανία. Η αισθηση ότι βρι-
σκόταν μπροστά σ' ένα δικαστήριο, που πήγαζε από
τουτη τη συναξη των νεκρών —αντιθετα από τα πε-
ρισσότερα παρόμοια συναισθηματικά τερτίπια που
προκαλούσε αυτή η δουλειά — συνέχιζε να τον τριβε-
λίζει με παράξενη εμμονή. Αυτή η ανησυχία που δεν
εννοούσε να τον αφήσει άρχισε να τον εκνευριζει με
τον ίδιο του τον εαυτό κι επιτάχυνε τις κινήσεις του.

Τοποθέτησε τον Γουιλλετ στο ανατομικό τραπέζι
και έκοψε τα ρουχα του μ' ένα ψαλιδι, φυλάγοντας τα
κομμάτια σ' ένα κουτί τεκμηριων. Η φόρμα ήταν λερω-
μένη από περιττώματα λόγω των σπασμών της επιθα
νάτιας αγωνίας. Ο γιατρός κοίταξε για μια στιγμή με
απρόθυμο οίκτο στο γυμνό κορμί.

«Πάντως, σου εγγυωμαι ότι δε θα πας στο Φόρ-
νταμ», διαβεβαιωσε το πτώμα. «Εκτός πια κι αν βρω
κάτι πολύ φανερό». Έστρωσε τα γάντια του πιο καλά

κι ετοίμασε τα εργαλεία του.

Ο Ουάντλτον του είχε πει περισσότερα απ' όσα εί-χε ομολογήσει στο σερίφη. Ο γιατρός ε.χε εντολή να βρει —και να το αναφέρει με σαφή και κατηγορηματι κό τρόπο στο πόρ.σμά του— ισχυρές «ενδείξεις» που καθιστούσαν απολύτως αναγκα.α τη μεταφορά των πτωμάτων στο Φορνταμ για ακτινογραφήσεις και γ.α μια πολύ πιο συστηματική δευτερη νεκροψία. Το κατά πόσο ο γιατρός θα συνέχιζε να εργάζετα. στο γρα-φείο του ιατροδ.καστη εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη συμμορφωση του με τα παραπάνω

Ο Δρ Γουίντερς ειχε αντιδράσει σ' αυτο τον εκβια σμό με μια σιωπή που ο Ουάντλτον δεν ε.χε κρίνει α-ναγκαιο να διευκρινισει. Την τωρινή του απόφαση την ειχε πάρει ήδη από εκεινη σχεδόν τη στιγμη. Ασ' τον ιατροδικαστή να ερμηνευσει όπως ήθελε τη σιωπη του. Αν και τα υπολοιπα θυματα έδειχναν τόσο φανε ρά τα εξωτερικά σημάδια του θανατου από ασφυξια δε θα προχωρουσε σε τίποτα παραπάνω από μια προ σεκτικη εξωτερικη εξέταση. Τον Γουιλλετ θα τον εξέ ταζε και εσωτερικά, απλως για να τεκμηριωσει στην περιπτωσή του ό,τι θα ισχυε ολοφάνερα για όλους Διαφορετικά, μονάχα αν η εξωτερική εξέταση αποκά λυπτε σαφώς κάποιο αφυσικο χαρακτηριστ.κό —κα αυτό έπρεπε να 'ναι πολύ ξεκαθαρο και υποπτο— θα κοιταζε βαθυτερα

Ο Δρ Γουιντερς ξέπλυνε τα κολλημένα μαλλιά σε μια λεκάνη, έριξε το ίζημα σ' ένα μπουκάλι και το χα ρακτήρισε. Ξεκινώντας από το κρανιο, άρχισε μια λε πτομερή εξέταση των επιφανειών του σώματος, κατα γράφοντας τις παρατηρησεις του κατά την πορε.α.

Παρά τα συμπτώματα της αυτόλυσης και της ση-ψης που θόλωναν την όλη εικόνα, τα χαρακτηριστ.κά σημάδια του θανάτου από ασφυξία ηταν ολοφάνερα

Το γουρλωμα των ματιων και η προεκβολή της γλωσ-σας οφείλονταν ως ένα σημείο τόσο στην πιεση των αεριων όσο και στην αιτια του θανάτου, αλλά η γλώσ σα ήταν σφιγμένη ανάμεσα στα δόντια. αφήνοντας έ-τσι ελάχιστη αμφ.βολια για την ασφυξ.α. Ο χρωματι-σμός των εκφυλιστικών αλλοιώσεων —μια ελαφρά πρασινοκιτρινη απόχρωση, με σκούρεμ.α κα. τον.σμό των επιφανειακων φλεβων — ήταν έντονος, αλλά όχι αρκετός για να κρυψε. την κυάνωση του προσωπου και του λαιμου. ουτε τις διάστ.κτες σημε.ακές αιμορ-ραγίες στο λαιμό, το στήθος και τους ωμους. Από το στόμα και τη μυτη ο γιατρος πήρε δείγματα που ήταν σίγουρος ότι περιείχαν τη χαρακτηρ.στική αιματωδη βλέννα που εκκρ.νεται στην επ.θανάτια αγωνια από την έλλειψη αέρα

Αρχισε να βρ.σκε. ένα ειδος κωμωδιας στη δου-λεια του. Σε τι παλ.άτσο μετέτρεπε τον άνθρωπο ο Χά-ρος! Σ ένα μπλαβ., γουρλωμάτικο πράγμα με τρια χειλη. Και υπήρχε και ο δικός του ρόλος, σ' αυτή την περιεργη σχέση συμπόνιας κα. οικε ότητας με τουτο το φαιδρό κουφάρι. Συγνωμη, κυριε Γουίλλετ, που σου σκαλιζω αυτή την πληγή. Πως νιωθεις όταν σ'το κάνω αυτό. Τιποτα. Εντελως τιποτα. Θαυμάσ.α. Για να δουμε τωρα αυτά τα νυχια. Τα έσπασες πασχιζοντας να λευτερωθεις από το χωμα, Μάλιστα. Βλέπω ότ. έ-χεις ένα καλό αιμάτωμα κάτω από το νυχ. του αντιχει ρα —σιγουρα το έπαθες στη δουλειά λιγες μέρες πριν το ατυχημα, έτσι. Εντυπωσιακο. αυτο. ο. κάλοι που έχεις εδω, σκληρο. ακόμη

Ο γιατρός κοιταξε για μια στοχαστική στ.γμή στα χέρια — πρησμένα, σκουρόχρωμα χέρια, ανέκφρα-στα έχοντας χασει κάθε δυνατότητα αφής ή πιασιμα-τος. Η οδυνηρή ματαιότητα της θαυμαστής κατασκευ-ής του κορμιου όταν το βλέπεις στο θάνατο —αυτή

η σπαραχτική αισθηση που ειχε μάθει από παλιά να την αγνοει όταν δούλευε. Αλλά τώρα της επέτρεψε να τον συγκινήσει λίγο

Τουτος ο Ρότζερ Γουιλλετ, πηγαινοντας ένα απο μεσήμερο στη δουλειά του ειχε ξαφνικά μεταβληθε σ' ένα σκουπιδι, λιωμένος σε μια μη λειτουργικη μάζα από φθαρτά υλικα Απλως ειχε την ατυχία το ρεύμα της ζωής του να πλησιάσει υπερβολικά κοντά στο ρευμα μιας ισχυροτερης ζωής, μιας από εκείνες τις αδυσωπητες, πιο πεινασμένες ζωές που αφήνουν πισω τους –γνωστά ή άγνωστα— ανθρώπινα συντρίμμια. Μεγάλη κακοτυχια, κύριε Γουίλλετ. Φυσικά, λυπόμαστε πολυ γι' αυτό Αλλά κι αυτός ο Τζο Άλλεν, ο συνάδελφός σου' Προφανώς ήταν κάποιο ειδος κανίβαλου Ειναι περιπλοκη ιστορια Δεν την καταλαβαίνουμε καθόλου, κύριε Γουιλλετ Αλλά το γεγονος παραμένει ότι ειμαστε αναγκασμένοι να σε αποσυναρμολογήσουμε τώρα λιγο Φοβάμαι ότι, ειλικρινά δεν υπάρχει ελπιδα να ξαναχρησιμοποιήσεις ελόγου σου αυτά τα εξαρτήματα Εισαι έτοιμος τωρα.

Ο γιατρός προχώρησε στην εσωτερική εξέταση με μια αόριστη ανυπομονησια να κομματιάσει τον Γουιλλετ ν' αποσυνδέσει αυτό το θλιβερό αντικειμενο από τη φυσική του μορφή Πιάνοντας το πτώμα από το σαγόνι, σήκωσε το μαχαίρι νεκροτομής Καρφωνοντάς το κάτω από το πηγούνι, άρχισε μια μακριά, κάπως πριονωτή τομή που άνοιξε το κορμι από το λαιμό ως την ηβική χώρα.

Στον προσεκτικό διαχωρισμό των λεπτών στιβάδων του σώματος, ο Δρ Γουίντερς βρήκε ενδιαφέρουσα και ικανοποιητική απασχόληση. Και ωστόσο σε όλη αυτή τη διαδικασία ένιωθε, περιφερειακά αλλά επίμονα, τη ροή ενός ρεύματος από άσχετες εικόνες. Αυτές ήταν από το κτίριο γυρω του και από τη νυχτα που

περιέβαλλε το κτιριο Σαν από κάποια εξωτερική οπτική σκοπιά, έβλεπε τουτο το εργοστάσιο ξασπρισμένα σανιδια, λαμαρινένια οροφή— και τα δέντρα ολόγυρα, όλα κάτω από την αστροφεγγιά, σαν μια όψη φασματικής πόλης Και έβλεπε σαν να 'ταν πλέον μέσα, τον ψυκτικό θάλαμο πισω από τον τοίχο, νιώθοντας την ακινησια των σκοτωμένων αντρων κάτω από το ψυχρό κίτρινο φως.

Τελικά μια ερωτηση ξεπήδησε από μόνη της στο μυαλό του, φτεροκοπωντας μέσα κι έξω από από το ρεύμα της συνειδησής του όπως και οι άλλες εικόνες. Γιατι εξακολουθουσε να νιωθει, σαν ανασάλεμα του αέρα, ότι κάτι παρακολουθουσε βουβά τις κινήσεις του, αγγίζοντας φευγαλέα κι ερωτηματικά τα νεύρα του καθώς δούλευε Ανασήκωσε εκνευρισμένα τους ώμους του, φανερά οργισμένος τωρα Ποιος άλλος ήταν τωρα εδω μαζι του, εκτός από το Θάνατο, Μήπως δεν ήταν κι ο ιδιος στη δουλεψη του Χάρου, σε τουτο τον τόπο του Θανάτου, Ε, αφέντης του ήταν, ας παρακολουθούσε.

Ανασηκώνοντας το διάστικτο από μικροαιμορραγιες δέρμα του Γουιλλετ ο Δρ Γουίντερς διάβαζε το πτωμα με αυξανόμενη απάθεια, σαν να ήταν ένα κείμενο ανατομιας

Περιόρισε την έρευνά του στους πνευμονες και το μεσοθωράκιο και βρήκε εκει αδιαφιλονίκητες μαρτυρίες ότι ο Γουιλλετ είχε πεθάνει από ασφυξια Ο υπεζωκως των πνευμόνων εμφάνιζε τις αναμενόμενες εκχυμωσεις – μωλωπισμενα σημεία στην υαλώδη, περι καλυπτική μεμβράνη Από κάτω, τα πολυεδρικά επιφανειακά λόβια των πνευμόνων ήταν αφρωδη και φλυκταινωδη —το αναμενομενο διάμεσο εμφυσημα Οι πνευμονες σε τομή, ήταν έντονα αιμορραγικοι Το αριστερό ήμισυ της καρδιάς το βρήκε συσταλμένο και

άδειο, ενώ το δεξί ήταν σε κατάσταση υπερδιαστολής και γεμάτο σκουρο αίμα, όπως και οι μείζονες αρτηρίες του άνω μεσοθωράκιου. Ηταν μια κλασική εικόνα θανάτου εξ ασφυξίας. Και τελικά με κλωστή και βελόνα, ο γιατρός έκλεισε το βιβλίο που διάβαζε.

Επέστρεψε το πτώμα στο φορείο και έριξε πάνω του σαν σάβανο έναν από τους νεκρικούς σάκους του. Οταν θα ερχόταν βοήθεια το πρωί, θα ζύγιζε τα πτώματα σε μια πλάστιγγα που υπήρχε στο γραφείο και μετά θα τα τοποθετούσε κανονικά στους σάκους τους. Οταν έφτασε στην πόρτα του ψυκτικού θαλάμου δίστασε. Στάθηκε κοιτάζοντας την πόρτα, ασάλευτος, δίχως να ξέρει γιατί.

Τρέχα αν θες να ξεφυγεις. Φυγε από δω. Τώρα!

Η σκεψη ηταν δική του αλλά ήρθε με τόση επιτακτικότητα που ο Δρ Γουιντερς γυρισε το κεφάλι σαν να είχε μιλήσει κάποιος πίσω του. Στην άλλη άκρη του δωματίου, ένας αδύνατος άντρας με ιατρική μπλούζα και γάντια, με τα μάτια του στη σκιά, τον κοίταζε σκυφτά από τον καθρέφτη που έφτιαχαν οι σκοτεινές τζαμαρίες. Πίσω από τη μορφή διέκρινε ένα σκεπασμένο φορείο και μια πλατιά, μεταλλική πόρτα.

Ηρεμα αλλά με κάποια απορία, ο γιατρός ρώτησε το είδωλό του, «Να τρέξω για να ξεφύγω από τι;» Το είδωλό του στα τζάμια, ο άντρας με τ' αθέατα μάτια, συνέχισε να μένει κάπως σκυφτός, φοβισμένος.

Υστερα, μια στιγμή αργότερα, ίσιωσε το κορμί, έριξε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σε γέλια. Ο γιατρός προχώρησε ως το γραφείο και κάθισε, ώμο με ώμο με το είδωλό του. Από το συρτάρι έβγαλε το μπουκάλι και ήπιαν ένα ποτήρι παρέα, ανταλλάσσοντας τα ίδια αμήχανα χαμόγελα. Υστερα ο γιατρός είπε, «Επιτρέψέ μου να σε κεράσω άλλο ένα ποτηράκι.

Το χρειάζεσαι, φιλαράκο μου. Σε κάνει να ξανανιώθεις άνθρωπος».

Παρ' όλα αυτά, η επιστροφή του στο χώρο του ψυκτικού θαλάμου ήταν δύσκολη, κοπιαστική, με το κάθε βήμα να φαίνεται σαν ν' απαιτούσε όλη τη θέληση του για να γίνει. Σ' εκείνο το παγερό μισόφωτο η κάθε κίνηση φαινόταν βέβηλη. Το κορμί του ανταποκρινόταν πρόθυμα στην επιθυμία του να βιαστεί, να τελειώνει το ταχύτερο δυνατό με τούτη την παρενόχληση της συνάθροισης των νεκρών. Επέστρεψε τον Γουίλλετ στο στριποδό του και πήρε το γείτονά του. Η ταμπελίτσα που ήταν στερεωμένη στην μπότα του πληροφορούσε ότι λεγόταν Εντ Μόζες. Ο Δρ Γουιντερς τον μετέφερε στο γραφείο και έκλεισε τη μεγάλη πόρτα πίσω του.

Με τον Μοζες η δουλειά του προχώρησε αρκετά γρήγορα. Δεν περίμενε να χρειαζόταν να κάνει και άλλες εσωτερικές νεκροψίες. Ο νους του πέταξε στον εργοδότη του, που θ' αγαλλίαζε τώρα με την εντύπωση ότι ο υφιστάμενός του είχε υποκύψει στο τελεσίγραφο. Η έκπληξη που τον περίμενε όταν θα μάθαινε την αλήθεια θα ήταν το κάτι άλλο. Ο Δρ Γουιντερς φαντάστηκε τον ιατροδικαστή σε κατάσταση σοκ, μ' ένα πάκο από πορίσματα νεκροψίας στο προσκέφαλό του, και χαμογέλασε.

Πιθανώς ο Ουάντλτον να εύρισκε ευλογοφανείς δικαιολογίες για να υποστηρίξει ότι η εξέταση ήταν ανεπαρκής. Ωστόσο, οι διακριτικές εξουσίες ενός παθολογοανατόμου δεν ήταν σαφώς καθορισμένες. Με δεδομένες τις συνθήκες εργασίας, πολλοί έμπειροι συνάδελφοι θα ενέκριναν την επάρκεια των μεθόδων του. Ο αναπόφευκτος δικαστικός αγώνας που θα επακολουθούσε, με ενιαίο μέτωπο των δικαιούχων απο-

ζημιωσης, θα ήταν επιπονος και θα τραβουσε πολύ σε μάκρος

Εξωτερικά, ο Εντ Μόζες παρουσίαζε μια εικονα τόσο χαρακτηριστική του θανάτου από ασφυξία όσο κ ο Γουίλλετ, δίχως το παραμικρό σημάδι τραυματος εισόδου θραυσματος. Ο γιατρός τέλειωσε την εξέταση και επέστρεψε τον Μόζες στον ψυκτικό θάλαμο, με τις κινήσεις του ζωηρές και ακριβείς.

Η ανησυχια που ένιωθε πριν ειχε σχεδόν χαθεί τώρα. Εκεινο το αναγουλιαστικό ανακάτωμα στο στομαχι —άραγε το ειχε νιωσει στ' αλήθεια. Ισως ηταν κάποιο καινούριο ανασάλεμα του θανάτου που δούλευε μέσα του, μια ψυχική ανατριχίλα αντιδρασης προς τα ύπουλα ψαχουλέματα του καρκίνου που έψαχνε για τη ζωή του. Τωρα ο Δρ Γουιντερς μετέφερε έξω το πτωμα που ήταν διπλα στου Μόζες στην αράδα.

Τουτος ο Ουώλτερ Λου Τζάκσον ηταν γιγαντόσωμος άντρας κοντά ένα κι ενενήντα σε μπόι και σιγουρα θα ζύγιζε γυρω στα εκατό κιλά. Στη θανάσιμη αγωνία του ειχε σφαδάσει βίαια ενάντια στο φέρετρο του ενός εκατομμυριου τόνων γης, γδέρνοντας πρόσωπο και χέρια. Ο χάρος τον ειχε κατασπαράξει σαν λιοντάρι. Ο γιατρός ρίχτηκε ξανά στη δουλειά.

Τα χέρια του ηταν εντελως υπό τον έλεγχό του τωρα —σβέλτα, ακριβή, ελέγχοντας την κατάσταση του πτωματος όπως τα δάχτυλα κάποιου άλλου μπορει να εξερευνούσαν ένα κλαβιέ πιάνου για να βρουν τις κρυμμένες μελωδίες του. Και ο γιατρός τα παρακολουθουσε με μια παλιά ικανοποιηση μια από τις λιγες που δεν τον ειχαν εγκαταλειψει ποτέ, ενώ ταυτόχρονα το μυαλό του λειτουργουσε ανεξάρτητο από την πολυάσχολη δεξιοτεχνία τους. Τόσοι φοβεροί θάνατοι! Ένα πλήθος από αυτούς, δίχως τελειωμό. *Ζωές* που τις αποσπούσαν βίαια από το βολικό υλικό σαρκίο

τους. Ο Ουώλτερ Λου Τζάκσον ειχε πεθανει με πολυ σκληρό τρόπο. Ο Τζο 'Αλλεν σ'το έκανε αυτό, κύριε Τζάκσον. Νομίζουμε ότι ήταν μέρος της απόπειράς του να ξεφύγει από το νόμο.

Όμως τι αδέξια απόπειρα δραπέτευσης! Ο παραλογισμός της — κάτι παραπάνω από αινιγματικός— σχεδόν σε τρόμαζε στην κολοσσιαία του ματαιότητα. Περα από καθε αμφιβολια, ο Άλλεν ήταν ένα πολυ πανούργο άτομο. Ένας κανίβαλος με την κοινωνική αβρότητητα ενός ψυχοπαθή. Ενας καλός παλιόφιλος που έκανε τους θαμωνες ενός μπαρ να γελουν κεφάτα ενω εκεινος επέλεγε το θυμα του από ανάμεσά τους· που τους έκανε να τον χειροκροτούν ενώ αναχωρούσε με τη λεια του, με το θυμα να ακολουθει στο σκοτάδι το φονιά που τον χτυπούσε φιλικά στον ώμο.

Ο Άλλεν ηταν έξυπνος, σιγουρα και μάλιστα προικισμένος με παράξενο τεχνικό ταλεντο όπως υποδήλωνε εκεινη η σφαιρα. Και τι συμπερασμα θα μπορουσε να βγάλει κανεις από τις ακόμη πιο ισχυρές ενδειξες παραφροσυνης που υποδηλωνε αυτό το ιδιο το αντικειμενο. Σ' αυτή τη σφαιρα ήταν συγκεντρωμενο όλο το μεγάλο θανάσιμο μυστήριο του Μπαιηλυ.

Γιατι είχε γινει η έκρηξη. Το σημειο της έδειχνε ενέδρα για τους διωκτες του Άλλεν, μια σκόπιμη προδότηση. Μήπως στόχευε σε περιορισμένη καταρρευση έχοντας σκαρφιστεί κάποιο ασυλληπτο σχέδιο δραπέτευσης. Φαινόταν αρκετά ανόητο —πολύ περισσότερο αν, όπως φαινόταν σιγουρο, ο Άλλεν ειχε φτιάξει τη σφαιρα μονος του. Γιατι τότε θα έπρεπε να ξέρε ότι η ισχυς της ηταν πολυ μεγαλύτερη απ' οσο χρε αζόταν.

Αλλά αν δεν ήταν βομβα αν η σφαιρα ηταν κατι άλλο και μονάχα συμπτωματικά εκρηκτική, τότε μπορει ο Άλλεν να είχε υποτιμήσει το μέγεθος της έκρη-

ξης Φαινεται ότι παρακολουθουσε το αντικείμενο με κάποιο συστημα τηλεκοντρόλ, γιατι η σειρά των γεγονότων έδειχνε ότι με το που βγήκε από το πηγάδι είχε πάει κατ ευθείαν για τη σφαιρα —παρακάμπτοντας το λεωφορείο που περιμενε να παραλάβει τη βάρδια του για την πόλη Ο Αλλεν είχε διασχισει γραμμή τον περίβολο προς το περιπολικό που ήταν κρυμμένο από τα μάτια του πισω από το κτιριο των γραφειων. Αυτο έδειχνε κάτι πιο περιπλοκο από ένα απλό εκρηκτικό κατασκευασμα, κάτι ισως που η ιδια η καταστροφη του ήταν μάλλον ο βασικος στόχος του Αλλεν παρά η επακόλουθη έκρηξη.

Κάτι τέτοιο έδειχνε και το γεγονός ότι είχε προτιμήσει να ρισκάρει τη σύλληψη προκειμένου να πάρει πισω τη σφαιρα. Γιατι από τη στιγμή που εντόπισε την παρουσια της στο ορυχειο θα πρέπει και να είχε μαντέψει ότι η έρευνα του εγκληματος ειχε οδηγήσει τις αρχές στην ανακάλυψη της και την κατάσχεση της από το δωμάτιό του Αλλά στην περίπτωση αυτή, ξεροντας ότι ήδη αντιμετωπιζε την εσχάτη των ποινων γιατί να μπει σε τόσους κόπους για να εξαφανισει το ενοχοποιητικό στοιχείο ενός πιο ασήμαντου αδικηματος, όπως ήταν η κατοχή ενός εκρηκτικου μηχανήματος.

Λοιπόν, ας υποθέσουμε ότι η σφαίρα ήταν κάτι πιο σπουδαιο, κάτι άμεσα σχετικό με τα εγκλήματά του —κάτι που θα έκανε σίγουρη μια καταδικη του, που ίσως δίχως τη σφαίρα θα μπορουσε να την αποφύγει Αλλά και πάλι, η κινησή του αυτή δεν ειχε νόημα Εφόσον η σφαιρα —και συνεπως και οι αστυνομικοί που προφανως την ειχαν κατάσχει— βρίσκονταν ήδη στα γραφεια του ορυχειου, θα έπρεπε να το περιμένει ότι ο περίβολος θα έκλεινε από στιγμή σε στιγμή Ως τότε, όμως η πύλη θα ηταν ανοιχτή και η φυγή στα βουνά μια καλή λύση για έναν άνθρωπο που είχε καταφέρει να αιφνιδιάσει και να εξοντωσει δυο έμπειρους και καλά οπλισμένους αστυνομικους οι οποίοι του είχαν στήσει καρτέρι.

Γιατί ο Άλεν είχε σχεδόν επιλέξει να ρισκάρει τη σύλληψη προκειμένου να ελαφρυνει μια κατηγορία εναντίον του, όταν με τη δραπέτευσή του δε θα υπήρχε καν θέμα;

Ο Δρ Γουίντερς ειδε τα δάχτυλά του, σαν ένα κοπάδι λαγωνικά που κυκλωναν τη φωλιά ενός θηράματος, να μαζευονται γυρω από ένα μικρό βαθύ τραυμα Ήταν μια τρύπα κάτω από από την ξιφοειδη απόφυση του Ουώλτερ Λου Τζάκσον, ανάμεσα στις όγδοες πλευρές

Το αριστερό του χέρι άγγιξε τα χείλη της πληγής, με τα δάχτυλα να τη διερευνουν σβέλτα και απαλά Το δεξι του χέρι έφερε μια μήλη και μετά τα δυο χέρια μαζ, την έσπρωξαν στην πληγή Το διερευνητικό όργανο προχωρησε ανεμπόδιστα βαθιά στο σωμα, γυρίζοντας προς τα πάνω μέσα από το διάφραγμα προς την καρδιά. Ξαφνικά η δική του καρδιά άρχισε να χτυπά πιο γοργά Ειδε τα χέρια του να κινούνται για να καταγράψουν την παρατήρηση, αλλά μετά να κοντοστέκονται και να επιστρέφουν στη εξέταση του πτωματος δίχως ν' αγγίξουν την πένα και το χαρτί

Η εξέταση δεν έφερε στο φως καμιά άλλη ανωμαλια Καθετι άλλο που παρατήρησε ο γιατρός το κατέγραψε πιστά Και σ' όλο αυτό το διάστημα αναρωτιόταν για την αιτία της δυσφοριας που ένιωθε Οταν τέλειωσε, το κατάλαβε Δεν ήταν επειδή είχε ανακαλυψει ένα τραυμα εισόδου που μπορεί να ενισχυε τη θέση του Ουάντλτον Γιατι τουτο το νέο ευρημα τον ειχε κάνει να συνειδητοποιήσει, σχεδόν αμέσως, την απόφαση που είχε ήδη πάρει αν έβρισκε οτιδήποτε που

μπορεί να ήταν τραύμα εισόδου θραύσματος, θα το αγνοούσε. Το κακό που είχε κάνει ο Τζο Άλλεν θα τελείωνε εδώ με τούτο το τελικό μεγάλο μακελειό κα δε θα συνεχιζόταν με το οικονομικό ξετίναγμα των ο.κογενειών των θυμάτων σε ατέλειωτες δικαστικές αγωγές. Τέρμα οι νεκροψίες. Από δω και πέρα οι εξωτερικές εξετάσεις, ήθελαν δεν ήθελαν θα έβρισκαν ι σχυρές αντεδείξεις που θα καθιστούσαν περιττή τη συνέχισή τους.

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν πίστευε πώς η πληγή στο θώρακα του Τζάκσον ήταν *όντως* τραύμα εισόδου θραύσματος. Αλλά γιατί είχε αυτή τη βεβαιότητα, Κα —μη βρίσκοντας απάντηση σ' αυτό το ερώτημα— για τί, για μια ακόμη φορά, ένιωθε φόβο.

Αργά ο Δρ Γουίντερς υπέγραψε το πόρισμα για τον Τζάκσον, το άφησε κατά μέρος και σήκωσε το μαχαίρι νεκροτομής.

Πρώτα έγινε η μεγάλη, πριονωτή τομή που άνοιγε σαν φερμουάρ το θνητό πανωφόρι. Στη συνέχεια δυο μεγάλοι τετράγωνοι κρημνοί, σαν φύλλα σάρκας ηρθαν στο φως και αναδιπλώθηκαν πλευρικά στις μασχάλες, γυμνώνοντας το στέρνο. Με το ένα χέρι να σφίγγει την άκρη του κρημνού, το άλλο να κόβει από κάτω με το μαχαίρι ο γιατρός χώρισε τον υαλώδη ι στό που τον ένωνε με το τοίχωμα του στέρνου κα. έκοψε όλους τους μυς από τα στηρίγματά τους στα υποκείμενα οστά και τους χόνδρους.

Ύστερα ήταν η σειρά για τη διάρρηξη του εσωτερικού ανθρώπινου χρηματοκιβωτίου. Με τον πλευροτόμο — ένα τόσο ειλικρινές και άμεσο εργαλείο, σαν το αντίστοιχο ψαλίδι κλαδέματος του κηπουρού. Η α τσάλινη μύτη έκοψε τη χόνδρινη στήριξη του καθε πλευρού στην κεντρική σύμφυση του στέρνου. Κα. οι κορφές του στέρνου, τα κλειδοκόκαλα, αφού δουλε-

τηκαν με το μαχαίρι, τραβήχτηκαν δυνατά και αποσπάστηκαν από τις κοιλότητες των αρθρώσεων τους. Με το χρηματοκιβώτιο πια διαρρηγμένο, ένα μαχαίρι χώθηκε κάτω από το καπάκι και το ανασήκωσε.

Μερικά λεπτά αργότερα ο γιατρός ανασήκωσε το σκυφτό κορμί του και έκανε πίσω από το πτώμα. Οι κινήσεις του ήταν σαν μεθυσμένες με τα χρόνια του να φαίνονται πιο βαθιά χαραγμένα στο πρόσωπό του. Με βιάση κι αηδία έβγαλε τα γάντια του. Γύρισε στο γραφείο κάθισε και γέμισε άλλο ένα ποτήρι με ποτό. Αν και υπήρχε κάτι σαν φρίκη στο πρόσωπό του, υπήρχε και μια σκλήρυνση της έκφρασης στη γραμμή των χειλιών και στο σφίξιμο του σαγονιού του.

«Ας γίνει το θέλημά σου, Εξοχότατε» μονολόγησε προς το ποτήρι του. «Κάτι καινούριο για τον ταπεινό σου υπηρέτη. Δοκιμάζεις πόσο αντέχουν τα νεύρα μου;»

Το περικάρδιο του Τζάκσον η καλοφτιαγμένη θήκη που περιβάλλει την καρδιά, θα έπρεπε να είναι σχεδόν εντελώς κρυμμένο πίσω από τις μεγάλες λιποαιματώδεις μάζες των πνευμόνων του. Ωστόσο ο γιατρός το είχε βρει εντελώς εκτεθειμένο, με τους πνεύμονες συρρικνωμένους σε μικρές μάζες λιγότερο από το ένα τρίτο του φυσικού τους μεγέθους. Όχι μόνον αυτοί, αλλά και η αριστερή καρδιά και οι ανώτερες φλέβες του μεσοθωρακίου —όλα τα σημεία που κανονικά θα έπρεπε να είναι πρησμένα από το αίμα— ήταν εντελώς αποστραγγιγμένα από αυτό.

Ο γιατρός άδειασε το ποτήρι του και έβγαλε πάλι εκείνες τις φωτογραφίες. Είδε ότι ο Τζάκσον είχε πεθάνει μπρούμυτα πάνω στο σώμα ενός άλλου, με τον κορμό ενός τρίτου εργάτη μαγκωμένο ανάμεσά τους. Σε κανένα από τ' άλλα δυο σώματα, ούτε στο γύρω χώμα, δεν υπήρχαν λεκέδες από μια απώλεια αίματος

που θα πρέπει να έφτανε τα δυο λίτρα.

Ίσως η φωτογραφική μηχανή, χάρη σε κάποιο παιχνίδισμα των σκιάσεων, δεν το είχε καταγράψει. Ο Δρ Γουίντερς κοίταξε στην αναφορά της έρευνας, όπου ο Κρέηβεν θα το είχε σίγουρα αναφέρει αν είχε εντοπιστεί κανένας μεγάλος λεκές αίματος στο χώμα κατά τη διάρκεια της εκταφής. Ο σερίφης δεν είχε καταγράψει τίποτα τέτοιο. Ο γιατρός ξαναγύρισε στις φωτογραφίες.

Ο Ρόναλντ Πόλλοκ, ο πιο στενός σύντροφος του Τζάκσον στον τάφο, είχε πεθάνει ανάσκελα, κάτω κι ελαφρά λοξά απο τον Τζάκσον. Έτσι τα κορμιά τους ήταν σχεδόν εντελώς αγκαλιαστά, εκτός από το σημείο όπου παρεμβαλλόταν το κεφάλι και ο ώμος του τρίτου σώματος. Φαινόταν αδιανόητο να μην υπάρχει στα ρούχα του Πόλλοκ ούτε ίχνος από τη μεγάλη αιμορραγία του συντρόφου του.

Ο γιατρός σηκώθηκε απότομα, φόρεσε φρέσκα γάντια κι επέστρεψε στον Τζάκσον. Τα χέρια του δούλευαν με πιο βάναυση σβελτάδα τώρα, κλείνοντας προσωρινά τη μεγάλη τομή με λίγες ραφές. Επέστρεψε το πτώμα στο ψυγείο και πήρε από εκεί τον Πόλλοκ, βαδίζοντας με μεγάλα βήματα, τραβώντας δυνατά τις πεθαμένες μορφές καθώς τις μετακινούσε.

Έτρεχε πάντα — αυτή την εντύπωση είχε — μόλις ένα βήμα μπροστά από επείγουσες σκέψεις που ωστόσο δεν ήθελε να κάνει, από παραμορφωμένα πράγματα που ψιθύριζαν πίσω του βγάζοντας αχνά παγωμένα φυσήματα σαπισμένης ανάσας. Κούνησε το κεφάλι του — αρνούμενος να σταθεί και να σκεφτεί, αναβάλλοντάς το — και έσπρωξε το καινούριο κουφάρι στο ανατομικό τραπέζι. Το ψαλίδι γύμνωσε τον Πόλλοκ με πειναςμένες δαγκωνιές.

Αλλά τελικά, αφού εξέτασε διεξοδικά το κάθε κομμάτι υφάσματος δίχως να βρει ούτε στάλα από αίμα, σταμάτησε πάλι, εγκαταλείποντας εκείνη την απλούστερη, επιθυμητή απόφαση που τόσο είχε βιαστεί να πάρει. Στάθηκε στο τραπεζάκι εργαλείων δίχως να το βλέπει, και παραδόθηκε νικημένος στην προφυλακή των μισοσχηματισμένων σκέψεων της περιφέρειας του μυαλού του.

Η αποκάλυψη των συρρικνωμένων πνευμόνων του Τζάκσον ήταν κάτι παραπάνω από συγκλονιστική. Μαζί είχε νιώσει κι ένα τσίμπημα πανικού και μάλιστα εκείνο τον ίδιο απροκάλυπτο τρόμο αυτού του χώρου που λίγο νωρίτερα τον είχε παροτρύνει να το βάλει στα πόδια από εκεί μέσα. Καταλάβαινε τώρα ότι το σπέρμα αυτού του βιαστικά απωθημένου τρόμου ήταν ένα προαίσθημα ότι δε θα έβρισκε στάλα απο το χαμένο αίμα.

Σε τι οφειλόταν αυτό το προαίσθημα; Είχε να κάνει μ' ένα πρόβλημα που αρνιόταν επίμονα ν' αναλογιστεί. Πώς είχε συμβεί αυτή η πλήρης αποστράγγιση ενός τόσο πυκνού δικτύου όσο ήταν το αγγειακό σύστημα των πνευμόνων. Θα μπορούσε από μόνη της η απλή πίεση της γης να προκαλέσει μια τόσο πλήρη αφαίμαξη, και μάλιστα μέσα από μια μοναδική, στενή και παράξενα καμπύλη πληγή;

Μετά ήταν και η φωτογραφία που είχε μελετήσει. Τον τρόμαζε τώρα που έφερνε πάλι στο νου του την εικόνα — κάποιο συγκαλυμμένο νόημα ανασάλευε μέσα της πασχίζοντας να γίνει αντιληπτό στη συνείδησή του.

Ο Δρ Γουίντερς σήκωσε τη μήλη από το τραπέζι και γύρισε πάλι στο πτώμα. Με την ίδια σιγουριά και ακρίβεια, σαν να θεωρούσε ήδη δεδομένη την ύπαρξη της πληγής, έσκυψε και την άγγιξε. Ήταν μια μικρή, καθαρή τρύπα, ακριβώς κάτω από την ξιφοειδή από-

φυση Πέρασε από το άνοιγμα τη μήλη. Η τρύπα προχωρούσε βαθιά, προς τη γνωστή κατεύθυνση.

Ο γιατρός πλησίασε στο γραφείο και περιεργάστηκε πάλι τη φωτογραφία Τα σημεία της πληγής του Πόλλοκ και του Τζάκσον δε βρίσκονταν σ' επαφή Ακριβώς στο σημείο εκείνο, ανάμεσα στα δυο σώματα, βρισκόταν το κεφάλι ενός τρίτου άντρα. Ο γιατρός έψαξε και βρήκε μια άλλη φωτογραφία, στην οποία αυτός ο τρίτος άντρας ήταν το κεντρικό πρόσωπο, και από κάτω διάβασε τ' όνομά του καθαρά γραμμένο με μελάνη· Τζο Άλλεν.

Σαν αλλοπαρμένος, ο Δρ Γουιντερς προχώρησε προς την πλατιά μετάλλινη πόρτα, την έσυρε πλάι και μπήκε στο θάλαμο κατάψυξης Δεν έψαξε αλλά πήγε κατ' ευθείαν στο στρίποδο μπροστά από το οποίο πριν μερικές ώρες είχε δει να κοντοστέκεται ο σερίφης Η ταμπελίτσα στο πτώμα έφερε το ίδιο όνομα

Το σώμα, κάτω από το ψευτοπάχος της σήψης ήταν αθλητικό και καλοδεμένο Το πρόσωπο ήταν τετράγωνο, με πεταχτά φρύδια και αλεπουδίσια μύτη λίγο στραβή από παλιό σπάσιμο. Η πρησμένη γλώσσα ήταν πίσω από τα δόντια και το φούσκωμα της αποσύνθεσης δεν έκρυβε την εντύπωση που πρέπει να έκανε κάποτε το παρουσιαστικό του — ένας ωραίος και ντόμπρος άντρας με τα τώρα θολά μαύρα μάτια του έξυπνα και εγκάρδια Πώς είχε γίνει; Κάπως έτσι

Συγνώμη, φιλαράκο, σου περισσεύει κάνα λεπτό Σε βλέπω να 'ρχεσαι στην αλλαγή βάρδιας κάθε μέρα, σωστά, Ναι, είμαι ο Τζο Άλλεν. Κοίτα, ξέρω ότι είναι αργά κι ότι θες να γυρίσεις σπίτι, να πείσεις την κυρά ότι δεν ήσουν εδώ και τα κοπανούσες μετά τη δουλειά, έτσι; Α, ναι, τ' άκουσα Αλλά αυτή η αναθεματισμένη ιστορία με τις εξαφανίσεις μ' έχει πειράξει στα νεύρα και, μα το Θεό, καθώς ερχόμουν για δω είδα

κάποιον να τριγυρίζει ύποπτα σ' εκείνο το ξύλινο σπίτι πιο πάνω στο δρόμο Βλέπεις το μέρος που τα δέντρα αραιώνουν λίγο πιο πέρα στο πίσω μέρος της αυλής, εκεί που πέφτει το φεγγαρόφωτο, Ναι, εκεί Λοιπόν, έχω τούτο το πιστόλι μαζί μου Ναι, ωραίο δεν είναι. Θα μας καλύπτει και τους δυο Μπορώ να ξεχωρίσω κάποιον με κακούς σκοπούς — δεν κατάφερα να βρω ούτε ένα περιπολικό στο δρόμο Ναι από δω τώρα, σ' εκείνη τη συστάδα με τα πεύκα Πρόσεχε που πατάς, γιατί δε βλέπει κανείς τη μύτη του Έτσι μπράβο...

Το πρόσωπο του γιατρού ήταν λουσμένο στον ιδρώτα Έκανε απότομα μεταβολή και βγήκε από τον ψυκτικό θάλαμο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του Στη μεγαλύτερη ζέστη του γραφείου ένιωσε τον ιδρώτα να μουλιάζει το πουκάμισό του κάτω από την ιατρική μπλούζα Το στομάχι του τον σούβλιζε με αδιάκοπα κύματα πόνου, αλλά σχεδόν ούτε που του έδωσε σημασία. Πλησίασε τον Πόλλοκ και σήκωσε στο χέρι το μαχαίρι νεκροτομής

Η δουλειά έγινε τώρα με σουρεαλιστική ταχύτητα, με τα στρώματα σάρκας και οστών να υποχωρούν απρόσκοπτα κάτω από τα γοργά αλλά αλάθαντα χέρια του, ώσπου γυμνώθηκε η θωρακική κοιλότητα Και μέσα σ' αυτή φάνηκαν οι πνεύμονες, δυο ζαρωμένες μάζες από γκρίζο ιστό, σαν να τους είχαν ρουφήξει βρικόλακες

Δεν έψαξε πιο βαθιά, ξέροντας τι θα έδειχναν η καρδιά και οι φλέβες Επέστρεψε να καθίσει στο γραφείο, αδύναμα σκυφτός, με το μαχαίρι ξεχασμένο και ακόμη στο αριστερό χέρι του Κοίταξε στο παράθυρο και ήταν σαν οι σκέψεις του να προέρχονταν από εκεί, νο τον πιο αχνό, πιο ανάριο Δρα Γουιντερς που φαινόταν να πλανιέται σαν φάντασμα απέξω

Τι σόι κόσμος ήταν αυτός που ζούσε. Σίγουρα, ύστερα από μια ολάκερη ζωή δεν είχε καν αρχίσει ακόμη να βρίσκει την απάντηση. Πως μπορούσε να τρέφεται κανείς με τέτοιο τρόπο· ήδη αυτό από μόνο του ήταν αρκετά φρικαλέο. Αλλά το να τρώει έτσι στον *ίδιο του τον τάφο!* Πως το είχε καταφέρει —χωρίς από το πώς είχε αντέξει στην ασφυξία αρκετά για να κάνει οτιδήποτε. Πως θα μπορούσε να συλλάβει κανείς μια τέτοια βουλιμία που λυσσομανούσε τόσο αβάσταχτη μέσα του ώστε να πασχίζει να την κατευνάσει ακόμη και στα πρόθυρα του ίδιου του θανάτου του. Αυτό το τελευταίο τσιμπούσι πρέπει να ήταν ακόμη στο στομάχι του!

Ο Δρ Γουίντερς κοίταξε στη φωτογραφία, στο κεφάλι του Άλλεν κουρνιασμένο στο στομάχι των άλλων σαν πεινασμένο γουρουνόπουλο που βύζαινε τη μάνα του. Ύστερα κοίταξε στο μαχαίρι που κρατούσε στο χέρι του. Ένιωσε το χέρι αποστραγγισμένο από κάθε δεξιοτεχνία. Η μόνη του διάθεση ήταν να σκίσει και να κομματιάσει, να εξαφανίσει τα λείψανα εκείνου του αδηφάγου πλάσματος που λεγόταν Τζο Άλλεν. Έπρεπε ή να το κάνει ή να το βάλει στα πόδια, μακριά από το πλάσμα αυτό. Δεν υπήρχε ενδιάμεση λύση. Αλλά δε σάλεψε από εκεί.

«Θα τον εξετάσω!» δήλωσε το φάντασμά του στα τζάμια, δίχως να κουνηθεί από τη θέση του. Μέσα απο το θάλαμο ψύξης ακούστηκε ένας σιγανός θόρυβος.

Όχι. Πρέπει να ήταν κάποιο σκάλωμα στο μονότονο μουρμουρητό της γεννήτριας. Τίποτα εκεί μέσα δεν μπορούσε να σαλεύει. Ακούστηκε άλλος ένας θόρυβος, ένα φευγαλέο τρίψιμο πάνω στον εσωτερικό τοίχο. Οι δυο γέροι κούνησαν το κεφάλι ο ένας στον άλλο. Ένα μάνταλο έτριξε και η μεταλλική πόρτα άνοιξε. Πίσω από το εμβρόντητο είδωλό του, ο γιατρός

είδε μια αποκρουστική μορφή να στέκεται στο κατώφλι και να σηκώνει τα χέρια προς το μέρος του σε παρακλητική χειρονομία. Ο γιατρός γύρισε το κορμί στην καρέκλα του. Από τη μορφή ακούστηκε ένα σφυριχτό βογγητό, το φθαρμένο απομεινάρι μιας ανθρώπινης φωνής.

Το σαγόνι του Τζο Άλλεν κινήθηκε παρακλητικά και τα μελιτζανιά χέρια του άνοιξαν. Λες και τα λόγια ήταν ένα σκουλήκι που πάσχιζε να βγει από τα χείλη του, το μπλαβί πρόσωπό του κουνήθηκε και η πελώρια γλώσσα του ανασάλευε ανήμπορη ανάμεσα στα κολλώδη χείλη του.

Ο γιατρός άπλωσε το χέρι προς το τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό. Το γεγονός ότι η γραμμή ήταν νεκρή δεν άλλαζε τίποτα — έτσι κι αλλιώς δε θα μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη. Το πλάσμα που στεκόταν μπροστά του με την παραμικρή κίνηση που έκανε κατέστρεφε τα ίδια τα πλαίσια της λογικής όπου τα λόγια θα μπορούσαν να έχουν κάποιο νόημα· με την κάθε του κίνηση μετάλλαζε τον κόσμο σε μια ερημιά όλο σκοτάδι και σιωπή, σ' ένα αστροφώτιστο ερείπιο όπου παντού το εξωανθρώπινο και το ασύλληπτο ξυπνούσαν κιόλας στο νέο τους βασίλειο.

Το πτώμα σήκωσε και άπλωσε ένα χέρι σαν να ήθελε να του πει να μη φύγει — ύστερα γύρισε και προχώρησε προς το τραπέζι των εργαλείων. Τα πόδια του φαίνονταν μολυβένια, με τους ώμους του να κουνιούνται σαν ενός κολυμβητή που πάλευε να προχωρήσει κόντρα στο ρεύμα. Τελικά έφτασε στο τραπέζι και στηρίχτηκε εκεί εξαντλημένα.

Ο γιατρός βρήκε τον εαυτό του όρθιο στα πόδια του, ελαφρά σκυφτό, μαρμαρωμένο, δίχως καν να αισθάνεται το βάρος του. Το μαχαίρι στο χέρι του ήταν το μοναδικό μέρος του εαυτού του που το ένιωθε κα-

θαρά, και ήταν σαν μια γλωσσα φωτιάς, σαν φλόγα από κρεματόριο

Το πτωμα του Τζο Αλλεν άπλωσε ένα χέρι προς τη εργαλεια Τα χοντρά δάχτυλα, με παράξενα πιθηκοειδή αδεξιότητα σήκωσαν ένα νυστέρι Και τα δυο χέρια σφίχτηκαν στη μικρή λαβή και έχωσαν τη λεπ δα ανάμεσα στα χείλη του σαν λαιμαργο παιδί με παγωτό-ξυλάκ και μετά την τράβηξαν πάλι έξω σκιζοντας τη γλωσσα Ενα πηχτό, βρόμικο υγρό έσταξε στο πάτωμα Τα σαγόνια κουνήθηκαν μουδιασμενα και από το στόμα βγηκαν λέξεις με υγρή, σπασμένη φωνή

«Παρακαλω Βόηθα με Παιδευμένος σε τουτο» Ενα πεθαμένο χέρι έδειξε προς το πεθαμένο στήθος «Πεθαινω από πεινα»

«Τι πράγμα εισαι,»

«Ταξιδιωτης Οχι από Γη»

«Που τρέφεται, με ανθρωπινη σάρκα Που πινει ανθρωπινο αιμα»

«Οχι Οχι Κρυβομαι μόνο Ειμαι μικρός Μορφη αποτρόπαιη για μάτια σας Φοβήθηκα θάνατο»

«Ομως έφερες το θάνατο» Ο γιατρός μιλουσε με την ηρεμια της απόλυτης δυσπιστιας, βρισκοντας και τον εαυτό του τόσο απιστευτο οσο και το πράγμα με το οποίο μιλουσε Εκεινο κουνησε το κεφάλι με τα θολά, γουρλωμένα μάτια του να προδινουν όλη την αγωνια της αδυναμίας του να εκφραστει

«Δε σκότωσα κανένα Κρύφτηκα σ αυτό Κρυφτηκα εδώ για να μη με σκοτώσουν Πεντε μέρες τωρα Πνίνομαι στη σαπιλα. Λευτέρωσέ με Σε παρακαλω»

«Οχι Ηρθες για να τραφεις από μας και δεν κρυβεσαι από φοβο. Ειμαστε η τροφή σου, το κρεας και το πιοτό σου Τράφηκες από εκείνους τους δυο αντρες μέσα στον τάφο σας Το *δικό τους* τάφο Για σενα μι

απλη αργοπορια Η μάλλον ενας αντιπερισπασμός για να σταματησει η καταδιωξη σου»

«Οχι! Οχι! Χρησιμοποιησα ανθρώπους ήδη νεκρους Για μένα, πέντε μέρες σημαίνει θάνατος από πεινα Μπορε και λιγότερο Εφαγα μονάχα από ανάγκη Φρ χτη ανάγκη!»

Τα σαπισμένα φωνητικά όργανα μετέτρεψαν σε πνιχτο βογγητό την τελευτα α λέξη —ένα απάνθρωπο σύριγμα φιδοφωλιάς που ο γιατρός το ένιωσε σαν άγγιγμα ψυχρής φιδισιας γλωσσας στ' αυτιά του ενώ τα μπράτσα κινήθηκαν σε πλαδαρή απομιμηση ανθρώπινης χειρονομιας κάποιου που θέλει να πεισει για την ειλικρίνειά του

«Οχι» επανέλαβε ο γιατρός «Εσυ τους σκότωσες όλους Μαζι και το το όργανό σου -αυτόν τον ανθρωπο *Τι ακριβώς πλάσμα εισαι,*» Ο πανικός φουντωσε μέσα του ταυτόχρονα με την ερωτηση και προσπάθησε να τον κρυψει δινοντας αμέσως την απάντηση ο ιδιος «Αποφασιστικό ναι. Αυτό σιγουρα Χρησιμοποιησες το θάνατο για να ξεφυγεις Ισως να μη χρειάζεσαι καν οξυγόνο»

«Εβγαζα περισσότερο απ' όσο ειχα ανάγκη από αέρια σηψης Ειναι δευτερευον στοιχειο για μεταβολισμό μας»

Η φωνή κέρδιζε σε σαφήνεια, αναπτύσσοντας υποκατάστατα για τόνους και στιξεις της ομιλιας που είχαν χαθει στην επιθανάτια αγωνια, αποσπώντας πιο ξεκάθαρα φωνήεντα και συμφωνα από τη σάπια γλωσσα και τα χειλη Ταυτόχρονα, η αδεξιότητα των κινήσεων του σωματος δεν έκρυβε εντελως το γεγονός ότι λαβαινε χωρα ένας επιδέξιος, αδιακοπος πειραματισμός Δαχτυλα λύγιζαν και σάλευαν, δοκιμάζοντας την ευκαμψια στους τένοντες, άγγιζαν τις παλάμες σε αναζητηση σημειων κρατηματος και αντιρ-

ροπης πιεσης Τα γόνατα μ' επιφυλακτικές επαναλήψε ς, δοκιμαζαν τα νέα όρια της άρθρωσής τους.

«Τ. ήταν εκείνη η σφαίρα;»

«Το σκάφος μου Η καταστροφή του είναι το πρώτ.στο καθήκον μας σε περιπτωση ανακαλυψης». (Ο φόβος άγγ.ξε το γιατρό, σαν ένας γυμνοσάλιαγκας που σκαρφάλωνε στο λαιμό του ειχε δει, καθώς το πλάσμα μιλουσε, μια αποτομη, σπαστ.κή δραστηρ.ότητα της γλωσσας, μια αναδ.πλωση και μια συρρικνωση του όγκου της σαν να προσαρμοζόταν σε κάπο.ο εσωτερικό τράβηγμα) «Δεν υπήρχε χρόνος να ξαναμπω Το να εγκαταλειψω τουτο το κουφάρι παιρνει πολλή ωρα Δεν προλάβαινα καν να το ρυθμισω για καταστροφή —χρειάζετα. να βγάλω μ.α απόφυση, ένα χημ κο κλειδι για τη διάτρηση της ασπιδας της ατράκτου Στο ορυχείο ήταν η μόνη μου διέξοδος για να σταματησω τον ξενιστή μου».

Το δεξί μπράτσο δοκίμασε τον καρπό, και το νυστερι που το χέρι εξακολουθουσε να κρατά πέταξε λευκές σπίθες στον αέρα, ενω η λέξη «ξενιστής» φάνηκε και η ιδ.α σαν ένα μικρό τσιμπημα λεπιδας Ηταν μ α κοροιδευτική εγκατάλειψη της προσπο.ησης —αν και η νεκρή μάσκα του προσώπου δεν πρόδινε καμια ειρωνεια— προκαταρκτ.κή της επιθεσης

Αλλά ο γιατρός διαπιστωσε ότι κάθε φόβος ε χε χαθει από μέσα του Το γεγονός ότι συζητουσε με κάτι το αδυνατο και με το οποιο ήταν έτοιμος να συγκρουστει, λειτουργούσε μέσα του σαν μια συνταρακτική υπεραπλουστευση της μακρόχρονης ανημπορης οργής του ενάντια στο θάνατο Ανακάλυψε ότι ο τοπικιστικός οικτος που ένιωθε για τη Γη μονάχα τωρα εκτεινόταν και αγκάλιαζε όλη τη διαστρική σκοπιά που ειχε τούτος ο ταξιδιώτης, ολάκερη την κοσμικη χωματερη με τα βουνά των αμέτρητων πτωμάτων της

Τα γαλαξ.ακά γρανάζια της σφαγής —άστρα και πλανήτες με τις π.ο μεγαλόπρεπες γεν.ές τους— όλα ήταν σκουπιδια, σπασμένα κόκαλα και βρόμ.κα κουρέλια που συσσωρευονταν, κατακάθ.ζαν, ανασυμπυκνώνονταν σε μάταιες συμμετρίες γκαστρωμένες ήδη με καινουριες φουρν.ές από εφήμερα ζωντανά σκουπίδια.

Και αυτό που στεκόταν τωρα μπροστά του ήταν ο θάνατος που ε.χε ανατεθεί ε.δ.κά σ' αυτόν ν' αντιμετωπισει —η ασημαντη ψειρα του εαυτου του ειχε λάβει το χαρτι από τον κοσμικο Φοροσυλλέκτη του Θανάτου, και ο Δρ Γου.ντερς, ενας παλιός θεραπευτης, έπιασε τον εαυτό του να λαχταράει να πληρωσει. Η δικη του, πιο αποτελεσματ.κά θανάσ.μη λεπιδα τραβουσε το χέρι του με τη δική της κοφτερή πεινα Για μ.α ακόμη φορά ένιωσε πέρα γ.α πέρα ο Ανατόμος, ξέροντας ποιες ακρ.βως τομές έπρεπε να κάνει, σβελτες και διχως λάθη *Αρχιζει από στιγμή σε στιγμή* συλλογ στηκε και αναζήτησε ψυχραιμα κάποια βαθυτερη κατανόηση πριν από το ξέσπασμα της καταιγίδας.

«Γιατ. το σκάφος σου έπρεπε να καταστραφει, ακόμη κι αν αυτό κόστιζε τη ζωή του ξενιστή σου,»

«Δεν πρέπει να γινει κατανοητή η φυση μας»

«Τα πρόβατα δεν πρέπει να καταλάβουν τι τα καταβροχθίζει».

«Θα καταλάβουν, γ.ατρέ Αλλά όχι όλα μαζεμένα Μονάχα ένα ένα Θα καταλάβε.ς τι σε καταβροχθιζει Αυτο ειναι απαραιτητο στοιχείο για το φαγητό μου»

Ο γιατρός κουνησε το κεφάλι του «Ε.σαι κιόλας στον τάφο σου, Ταξιδιώτη Αυτό το κουφάρι θα γινει το φέρετρό σου Θα ταφεις για δευτερη φορά, για παντα».

Το πλάσμα έκανε ένα βήμα πιο κοντά κα. άνοιξε το

στόμα του. Ο πλαδαρός λαιμός ανασάλεψε σαν για να μιλήσει, αλλά εκείνο που ξεπήδησε ήταν ένα λεπτό λευκό νημάτιο, πιο γρήγορο κι από μαστίγιο. Ο Δρ Γουίντερς πρόλαβε να δει μονάχα την πρώτη κίνηση της εκτιναξής του και μετά ένιωσε το μυαλό του να σκάζει σαν νόβα, σβήνοντας με την ταχύτητα του φωτός σε μια λευκή ανυπαρξία.

Όταν ο γιατρός ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, διαπίστωσε ότι αυτό ίσχυε μονάχα για ένα μέρος του εαυτού του. Πριν καν ανοίξει τα μάτια του ανακάλυψε ότι ο εξασθενημένος νους του διατηρούσε τον έλεγχο και την επαφή με μονάχα ένα αλλόκοτα κουτσουρεμένο κομμάτι του κορμιού του. Το κεφάλι, ο λαιμός, ο αριστερός ώμος, το μπράτσο και το χέρι εξακολουθούσαν να του ανήκουν —από τα υπόλοιπα σιωπή.

Όταν άνοιξε τα μάτια του ανακάλυψε ότι ήταν γυμνός και ξαπλωμένος ανάσκελα στο φορείο. Κάτι στήριζε ανασηκωμένο το κεφάλι του. Ένα λουρί έδενε τον αριστερό του αγκώνα στο φορείο, ένα λουρί που το ένιωθε. Το στήθος του ήταν επίσης αιχμάλωτο από άλλο ένα λουρί αλλ' αυτό δεν μπορούσε να το νιώσει. Πράγματι, μ' εξαίρεση το αισθητό τμήμα του, ολόκληρο το σώμα του θα μπορούσε να είναι δεμένο σε μια κολόνα πάγου, τόσο μουδιασμένο ήταν, και εντελώς αδύνατο να το κινήσει στο ελάχιστο.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, αλλά από την ανοιχτή πόρτα του ψυκτικού θαλάμου έφταναν σιγανοί θόρυβοι, τριξίματα και σιγανά θροΐσματα από βαρείς μουσαμάδες που μετακινούνταν για κάποια δουλειά, η οποία συνοδευόταν από σιγανά κροταλίσματα και ρουφηχτούς ήχους σαν από φιλιά.

Δάκρυα μανίας πλημμύρισαν τα μάτια του γιατρού. Σφίγγοντας τη μοναδική γροθιά του ενάντια στην α-

στρική μηχανή της δημιουργίας που δεν μπορούσε να δει, έτριξε τα δόντια του και ψιθύρισε με την καυτή ανάσα ενός πνιχτού λυγμού: «Παρ' το πίσω αυτό το βρόμικο μικρό κουρέλι της ζωής! Το ξεφορτώνομαι μετά χαράς σαν σκουπίδι, γιατί τέτοιο είναι!»

Ο αργός ήχος από παπουτσωμένα πόδια ακούστηκε να πλησιάζει από το θάλαμο και γύρισε το κεφάλι του. Από την πόρτα του θαλάμου είδε να τον πλησιάζει το πτώμα του Τζο Άλλεν.

Οι κινήσεις του έδειχναν καινούρια ζωντάνια, αν και ο βηματισμός του ήταν αλλόκοτος, με μια παλινδρομική, σπαστική κίνηση, σπασμωδική καθώς αυτοσχεδίαζε με τους σαπισμένους μυώνες. Αλλά πάνω από αυτό το γαλβανισμένο, δύσκαμπτο κορμί, το μπλαβί πρόσωπο παρέμενε εντελώς άψυχο, σαν ένα σύμβολο ουδετερότητας. Αποκάλυπτε με τρομερή σαφήνεια αυτό που αληθινά ήταν —μια χαλασμένη μαριονέτα κουκλοθέατρου που κάτι τη δούλευε εντατικά από μέσα. Και όταν το παγωμένο πρόσωπο πλησίασε και στάθηκε πάνω από το γιατρό, εκείνα τ' απαίσια χέρια, με το ανάλαφρο, συμπονετικό άγγιγμα φίλου που σ' επισκέπτεται στο κρεβάτι του πόνου, ακούμπησαν στο γυμνό μηρό του.

Η απουσία κάθε αίσθησης έκανε εκείνο το άγγιγμα πιο τρομερό απ' όσο ήταν. Του έδειχνε ότι αυτός ο εφιάλτης, που κατά βάθος ακόμη αρνιόταν απελπισμένα ν' αποδεχτεί σαν αληθινό, είχε υποδουλώσει το σώμα του ενώ αυτός —διατηρώντας κεφάλι και ένα μπράτσο λεύτερα— ήταν κιόλας κάτι παραπάνω από μισοπνιγμένος στη θανάσιμή του παράλυση. Αυτός ήταν και ο εφιάλτης του: το να είναι ένα τίποτα που το κατείχε ελεύθερα κάτι το ακατονόμαστο.

«Το σάπιο αίμα» εξήγησε το πτώμα, «ε ναι ανεπαρκής τροφή. Είχα μονάχα μια ώρα μόνος πρότου έρ-

θεις Εφαγα από γειτονά μου στ' αριστερά —μόλις και ειχα τη δυναμη να εκτεινω απορροφητ.κό σ.φω-νιο Έφαγα από τον άλλο δεξιά όση ώρα δούλευες Δύσκολη προσπάθεια —ειχες τα μάτ.α τέσσερα Περιμενα τον Δρ Πάρσονς Ο. ενεργε.ακές ανάγκες για να κινώ αυτό» —το ένα χέρι άφησε το μηρό του γιατρού και έδειξε προς τη λερωμένη εργατική φόρμα του— «και για αλλαγή ξενιστή, είναι πολύ υψηλές Ω όπου να συνδεθω μαζί σου, θα είμαι πάλι στα όρια της λιμοκτονίας»

Καθως το ρομποτικο κουφάρι γύριζε από το φορειο και πλησιαζε στο τραπέζ. με τα εργαλεία, μια σειρά από αβάσταχτες εικόνες πέρασε από το νου του γιατρου Ο σεριφης θα έφτανε λιγο μετά το χαραμα μόνος βέβαια μια και ο Κρέηβεν πάντοτε μεριμνουσε για την ξεκούραση των βοηθων του κι επειδη σε τουτη τη δουλειά θα ήθελε μυστ.κότητα προκειμένου να σκεφτούν το ενδεχόμενο κάποιας απόκρυψης που ισως χρειαζόταν για να βοηθήσουν τις φαμιλιες των μεταλλωρύχων Θα έβρισκε τον παλιό του φιλο ξαπλωμένο ανάσκελα και ανησυχητικά ανήμπορο θα έτρεχε κοντά του κα. θα έσκυβε από πάνω του Μετά λιγο αργότερα, ένα περιπολικό μ' ένα σάκο γεματο ακόμη υγρά κόκαλα μπορεί να ξέφευγε από το δρομο πάνω από κάποιο βαθύ σημειο στο φαράγγι

Το πτωμα πήρε ένα κουτι συσκευασιας τεκμηριων από το τραπέζι και τοποθέτησε μέσα το νυστέρι. Υστερα γύρισε, σήκωσε το μαχαιρι νεκροτομής από το πάτωμα και το έβαλε κι αυτό μέσα, λέγοντας ταυτόχρονα, δίχως να στρέψει το κεφάλι, «Ο σεριφης θα έρθει το πρωι Μιλουσατε σαν παλιοι φιλοι Μάλλον θα έρθει μόνος».

Η σύμπτωση με τις δικές του σκέψεις πρέπει να ήταν τυχαία, αλλά ήταν ολοφάνερη η πρόθεση του πλά-

σματος να τον τρομοκρατήσει και να του σπάσει το ηθικό Ο τόνος και ο συγχρονισμός εκείνης της συνθετικής φωνής ήταν σαφως καλά μελετημένα — πανουργες σπόντες που επεδιωκαν ν' αυξήσουν την αγωνία του, στοχεύοντας στα θεμέλια της προσωπικής του υπόστασης Ειδε το πτωμα πισω στο τραπέζι — ν' απλωνει ένα πιθηκοειδές αλλά επιδέξιο χέρι, να μαζευει πλευροτόμους, ψαλιδια, σφικτήρες, και να τα ριχνει όλα στο κουτι

Ο Δρ Γουίντερς κοίταζε με ορθάνοιχτα μάτ.α προσωρινά άδειος από καθετι εξαιτιας του σοκ των όσων ζούσε, εκτός από την επιθυμια να μάθει τελικά την πλήρη έκταση της φρίκης που ειχε ιδιοποιηθε τη ζωή του. Το πτώμα του Τζο Αλλεν μετέφερε το κουτί στο τραπέζι νεκροψίας δίπλα στο φορειο και τ' ανέκφραστα μάτια του συνάντησαν εκεινα του γιατρου

«Το διακινδυνευσα Πολυ σοβαρό ρίσκο Αλλά κέρδισα Οταν αντιμετωπιζουμε κινδυνο προσωπικής αποκάλυψης ειμαστε υποχρεωμένοι ν αποσυνδεόμαστε, να συρρικνωνόμαστε και να κρυβόμαστε όσο γίνεται καλυτερα στο σωμα του ξενιστή Ουσιαστικά είναι αυτοκτονια Αγνοησα εντολές έκτακτης ανάγκης παρά το φόβο θανάτου από πεινα πριν την εκταφή και τη σχεδόν σιγουρη επακόλουθη αυτοψια Πρόλαβα την ομάδα της βάρδιας και αγκαλιάστηκα με τους Πόλλοκ και Τζάκσον κλάσματα δευτερολέπτου πριν από την έκρηξη. Υπολόγισα πενθήμερη επιβιωση με το σχετικό απόθεμα τροφής και ότι θα μπορουσα ν' αποσυνδεθώ στα όρια της δυνατοτητάς μου να το κάνω. Αλλά κατα τ' άλλα αποδέχτηκα το ρίσκο της νεκροψιας, ξεροντας ότι ο γιατρός ήταν ένας ανικανος αλκοολικος Και τώρα μπορεις να δεις τι κέρδισα Ειμαι πρώτης ταξεως ξενιστής, θα μπορω να τρέφομαι σχεδόν δίχως δυσάρεστες συνέπειες ακόμη και υπό

σφαλή γεύματα που σου σερβίρονται ακόμη ζεστά».

Το πτώμα είχε ευθυγραμμίσει προσεκτικά το φορείο παράλληλα στο τραπέζι νεκροψίας, αλλά όχι στο ίδιο ύψος με το πόδι του τραπεζιού να εκτείνεται πέρα από το φορείο και σε απόσταση κάπως μικρότερη απ' όσο έφτανε το δεξί χέρι του Τζο Άλλεν. Τώρα τα πεθαμένα χέρια τακτοποίησαν τα εργαλεία κατά μήκος της δεξιάς άκρης του τραπεζιού, εκτός από το ψαλίδι και το κουτί. Αυτά τα μετέφερε στο πόδι του τραπεζιού, όπου ακούμπησε το κουτί και μετά πέρασε τα σαγόνια του ψαλιδιού γύρω από το ένα λουρί της φόρμας που φορούσε. Άρχισε να μιλά πάλι, ενώ ταυτόχρονα το ψαλίδι έκοβε με γοργές κινήσεις τα ρούχα που έντυναν το πτώμα.

«Αυτή η τομή πρέπει να είναι ανατομική, ιατροδικαστικά σωστή, αν και μια πιο μικρή θα ήταν ευκολότερη. Πρέπει να προσέξω να μην πειράξω τους θωρακικούς μυς γιατί μετά τα μπράτσα δε θα μπορούν να με μεταφέρουν. Βλέπεις, δεν είμαι πια πρόνυμφη, τώρα ζυγίζω πάνω από ενάμισι κιλό».

Για ν' ανακουφίσει την πνιγηρή αίσθηση του εφιάλτη, για να προβάλει κάποια σπίθα αντίστασης της δικής του θέλησης ενάντια στον κίνδυνο να υποκύψει εντελώς σ' αυτόν, ο γιατρός έκανε μια ερώτηση με τη φωνή του πιο σπασμένη τώρα ακόμη και από εκείνη του άλλου. «Γιατί άφησες το ένα μπράτσο μου λεύτερο;»

«Για να είναι τέλεια η σύνδεση του εγκεφάλου μου με τον δικό σου, η τελική, λεπτή σύνδεση των νεύρων χρειάζεται ένα αισθησιο-κινητικό πρότυπο για αντιπαραβολή. Δίχως αυτό το τσεκάρισμα του συντονισμού ματιού-χεριού, θα ήταν πολύ πιο ατελής ο κινητικός έλεγχος του ξενιστή. Όταν τελειώσει κι αυτό, θα

αποβάλλω από τον οργανισμό την παραλυτική ουσία, θα μας λύσω και θα είμαστε ελεύθεροι μαζί».

Τα νεκρικά ρούχα είχαν πέσει σ' ένα σωρό από κουρέλια και το κουφάρι έμεινε γυμνό. Οι σκουρόχρωμες, φουσκωμένες από τ' αέρια γραμμές του το έκαναν να μοιάζει με κάποιο στιλπνό θαλάσσιο πλάσμα, με πτερύγιο πλεύσης το όλο πεταχτές φλέβες, πρησμένο όργανο του φύλου. Για μια ακόμη φορά η φωνή είχε περιπαίξει το γιατρό, επιδιώκοντας το φόβο του, προφέροντας την τελευταία λέξη με απολαυστική βραδύτητα. Και τώρα το ποτήρι του μαρτυρίου του ξεχείλισε, με τη φρίκη και την αγανάκτηση να του σπαράζουν την ψυχή σε μια κτηνώδη εναλλαγή, σαν να προσπαθούσαν να την ξεριζώσουν από το αιχμάλωτο κορμί του. Το κεφάλι του γιατρού κουνήθηκε πέρα δώθε στην αφόρητη ανημποριά του, με το στόμα του ν' αρχίζει ν' ανοίγει στην αργή γένεση της κραυγής ενός χαμένου μυαλού.

Το κουφάρι τα παρατήρησε όλα αυτά, μ' ένα φευγαλέο γνέψιμο που μπορεί να σήμαινε ικανοποίηση. Ύστερα ανέβηκε στο πρόχειρο ανατομικό τραπέζι και, με την προσεκτική αυτοσυγκέντρωση κάποιου έμπειρου αρρώστου που επέστρεφε στο κρεβάτι του, ξάπλωσε ανάσκελα. Τα πεθαμένα μάτια του αναζήτησαν και πάλι τα ζωντανά και βρήκε το γιατρό να του ανταποδίδει το βλέμμα, μ' ένα τρελό χαμόγελο στα χείλη.

«Έξυπνο λείψανο!» φώναξε ο γιατρός. «Έξυπνο, σαρκοβόρο πτώμα! Επιτήδειο εξωγήινο πλάσμα! Μη φανταστείς, σε παρακαλώ, ότι σου κάνω κριτική. Ποιος είμαι εγώ να σε κρίνω. Ένα απλό μπράτσο κι ένας ώμος, ένα χέρι με φωνή, ένα τιποτένιο κομματάκι ενός γιατρού. Όμως μ' έχεις μπερδέψει κάπως».

Ο Δρ Γουίντερς κοντοστάθηκε, απολαμβάνοντας

τη σιωπή της προσήλωσης του τέρατος και της δικής του ευδιαθεσιας, στην υστερικη ιλαρότητα που τον είχε απρόσμενα λευτερώσει.

«Λες ότι θα χρησιμοποιήσεις τη μαριονέτα σου», συνέχισε, «για να σε βγάλει από μέσα της και να σε τοποθετησει μέσα σ' εμένα. Αλλά από τη στιγμή που θα εγκαταλείψεις τη θέση του χειριστή, η μαριονέτα δε θα —τρόπος του λέγειν— ξαναπεθάνει, αφήνοντάς σε να πέσεις; Θα μπορουσες να χτυπήσεις άσχημα έτσι. Γιατι δεν τοποθετεις μια σανίδα ανάμεσα στα τραπέζια —η μαριονέτα ανοίγει την πόρτα και μετά εσύ πιλαλάς, ρέεις, χοροπηδάς, γλιστράς, σέρνεσαι, η όπως αλλιως μετακινείσαι, πάνω από τη γέφυρα. Έτσι δε θα κινδυνευεις να λερωσεις το πάτωμα. Και, όπως και να 'χει, δεν ειναι αυτός μάλλον παράξενος και άβολος τρόπος για να κυκλοφορειτε έτσι ανάμεσα στα γελάδια σας; Δε θα 'πρεπε τουλάχιστον να κουβαλάτε μαζι τα δικά σας νυστέρια όταν ταξιδευετε; Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να πέσετε σ' έναν ξενιστή στο εκατομμυριο που να μην έχει μαζι του τα δικα του»

Ήξερε ότι τα σαρκαστικά του ερωτήματα θα έπαιρναν απάντηση, και μάλιστα διόλου ευχάριστη γι' αυτόν. Ένιωθε θριαμβευτής, αλλά η μόνη νίκη του ηταν η φευγαλέα σύγχυση που ειχε προκαλεσει στο αρπαχτικό. Μονάχα για μια στιγμή, είχε κλονισει με την ειρωνεια του την αυτάρεσκη αυτοπεποιθηση που το χαρακτήριζε, κάνοντάς το να σωπάσει και χαλώντας κάπως το τσιμπούσι του.

Το δεξί χέρι του πτώματος σήκωσε το μαχαίρι νεκροτομής από δίπλα του ενώ το αριστερό έσπρωξε ένα ρολό γάζας κάτω από το σβέρκο του Άλλεν ανασηκώνοντας το λαιμό σε πιο πεταχτό τόξο. Το στόμα του, γυρισμένο προς το ταβάνι, είπε:

«Διατηρούμε τη μορφή της προνυμφης μέχρι να μπούμε στον ξενιστή. Σαν προνυμφες διαθέτουμε κινητικά όργανα και αισθητικές απολήξεις στο εξωτερικό των αισθητήριων ενισχυτων του σκάφους μας. Περίμενα κουλουριασμένος γυρω από το πόδι του κρεβατιου του Τζο Άλλεν ωσπου νυχτωσε και μετά μπήκα από το στόμα του ενω κοιμόταν». Το χέρι του Άλλεν σήκωσε το μαχαιρι, το κράτησε ψηλά πάνω από τα θολά, ακινητα μάτια, γυριζοντάς το στο φως.

«Μόλις εισχωρήσουμε, έχουμε τρια ενδιάμεσα στάδια ως την ενηλικιωση», συνέχισε αφηρημένα η φωνη. Το μαχαίρι θα μπορουσε να 'ναι ένας καθρέφτης που το πτωμα παρατηρουσε τα χαρακτηριστικά του. «Σαν προνυμφες διαθετουμε μονάχα υποτυπωδες νευρικό δικτυο επαφής. Η μεταμόρφωση μας ενεργοποιειται και καθοριζεται από την ενδοσωματική οικολογια του ξενιστή. Ωριμασα σε τρεις μέρες»

Ο καρπός του Άλλεν λυγισε, στρεφοντας τη μυτη του μαχαιριου προς τα κάτω.

«Το προσόν της υπέρτατης προσαρμοστικότητάς μας πληρώνεται με την απωλεια άλλων επουσιωδων ικανοτήτων», συνέχισε το πλάσμα.

Ο αγκωνας γυρισε και λυγισε αργά, στρέφοντας το μαχαιρι προς το κορμί.

«Οι ξενιστές μας είναι όλοι νοήμονα όντα, οικολογικά κυριαρχα, που διαθέτουν ήδη τις απαραιτητες δομές για ν' αντιμετωπίσουν το πλανητικό τους περιβάλλον. Έχουν μέλη, αισθητήριες εισόδους...»

Το χέρι κάρφωσε τη μύτη του μαχαιριού κάτω από το πηγούνι, αλλάζοντας κλίση και κατηφοριζοντάς το στρωτά στο λαιμό, με τη φωνή να συνεχιζει απαθής κάτω από την τομή που άνοιγε το ατσάλι.

«...σωματικό περιβλημα και όργανα...»

Η τομη κατέβηκε στο στέρνο, το διάφραγμα, την

κοιλιά, με την ανοξείδωτη λεπίδα να χαράζει ένα αυλάκι στους ανοιχτούς, λασπώδεις ιστούς.

«Μαζί με τον εγκέφαλο του ξενιστή κληρονομούμε και όλα αυτά: την εξουσία σε οποιονδήποτε πλανήτη έτοιμη στο πιάτο με τη μορφή του νευρικού δικτύου της κυρίαρχης ράτσας. Έτσι οι γενετικοί μας κώδικες είναι τώρα εντελώς απαλλαγμένοι από τέτοιες προβλέψεις»

Ο γιατρός παρατήρησε ότι το χέρι του Τζο Άλλεν έκανε πολύ γοργά τέσσερις τομές εγκάρσια στον άξονα της μεγάλης αυλακιάς. Αυτό το φαινομενικό μακέλεμα άφησε δυο άψογα εκτεθειμένους θωρακικούς κρημνούς. Ύστερα το αριστερό χέρι σήκωσε την άκρη του αριστερού κρημνού ενώ το δεξί έσπρωχνε το μαχαίρι στο άνοιγμα, μεγαλώνοντάς το με μικρές κάθετες και οριζόντιες τομές. Η στάση του ήταν στάση ανθρώπου που έψαχνε τη μέσα τσέπη του σακακιού του, με τα πεθαμένα μάτια να μελετούν την αργή αποκόλληση της σάρκας. Η φωνή, όταν ακούστηκε πάλι, ήταν ανεβασμένη σε πιο έντονο τόνο.

«Στο Γαλαξία αφθονεί το είδος των χορδωτών που διαθέτουν νεύρα/εγκέφαλο και το νευρικό τους δίκτυο αποτελεί τη δική μας επικράτεια. Κι εσύ θες να φτιάχνουμε σανιδένιες γέφυρες για να σερνόμαστε σ' αυτές προκειμένου να φτάσουμε στην τροφή μας. Φαντάζεσαι ότι οι κατσαρίδες είναι πιο εξελιγμένες από μας επειδή διαθέτουν πόδια να τρέχουν στους τοίχους και κεραίες για να διερευνούν το δρόμο τους. Α, όλα αυτά τ' αστεία και παράξενα αρθρωτά δεκανίκια που χρησιμοποιεί η ζωή! Πόδια και πτερύγια, ελατήρια και μπαστούνια, πλοκάμια και φτερά, που όλα καταλήγουν ανάλογα σε αγκίστρια, δαγκάνες, βεντούζες, αρπάγες ή δέσμες από δάχτυλα! Και εκτός από αυτά τα μαραφέτια που σκαρφίζεται η ζωή για να

κινείται στους κόσμους της, όλα έχουν λέπια, χνούδια, μουστάκια, λοφία, πούπουλα ή αγκάθια, τρυπημένα ή φορτωμένα με μόνιμα εξαρτήματα για να διακρίνουν ένα ελάχιστο μέρος από ήχους ή χρώματα από τον πλούτο του πλανητικού περιβάλλοντος».

Ακαταμάχητα ήρεμα και σίγουρα, τα χέρια άλλαζαν εργαλεία και καθήκοντα. Ο δεξής κρημνός τραβήχτηκε πλάι, αποκαλύπτοντας δέσμες από μυς δεξιοτεχνικά αφημένους απείραχτους, που θα φαίνονταν εντάξει αν ξαναράβονταν στη θέση τους. Ανήμπορος ο γιατρός ένιωσε το παραληρηματικό του κουράγιο να ρέει και ν' αποστραγγίζεται από μέσα του και κάτι σαν παγερή γητειά να τον αιχμαλωτίζει ξανά με τα δεσμά της.

«Είμαστε τα κέντρα και οι αναμεταδότες που μοιράζονται το σύνολο των προσαγωγών νευρικών ωσεών ακριβώς στους κόμβους της απαρτίωσής τους. Αυτές τις συνδέουμε με τις ήδη υπάρχουσες τράπεζες δεδομένων του κάθε ξενιστή και, τελικά, αφήνουμε το αποτέλεσμά τους ν' ακολουθήσει την κινητική οδό – είτε πρόκειται για το αποτέλεσμα που επιδιώκει αυθόρμητα ο ξενιστής είτε εκείνο που του επιβάλλουμε εμείς. Είμαστε εξάλλου, ένα υπερβελτιωμένο πεπτικό/κυκλοφοριακό σύστημα και ένα όργανο αναπαραγωγής. Και δε χρειάζεται να είμαστε τίποτα παραπάνω από αυτό»

Το πτώμα είχε στο μεταξύ ανοίξει το σαρκινο γιλέκο του και τώρα τα βρόμικα χέρια πήραν τον πλευροτόμο. Η κακόβουλη χροιά και ο τόνος της φωνής εντάθηκαν ακόμη περισσότερο. Οι φράσεις γλιστρούσαν από τη γλώσσα του σαν διερευνητικά λικνίσματα κόμπρας, τυλίγοντας με τους ρευστούς ρυθμούς τους το γιατρό και καραδοκώντας μέχρι να βρουν κάποιο κενό στην αντίσταση του που θα τους επέτρεπε να χιμή-

ξουν μέσα του για να καταστρέψουν και το λιγοστό κουράγιο που του είχε απομείνει.

«Γιατί με τούτη τη μορφή έχουμε κατοικήσει στο πυκνότερο εγκεφαλικό δίκτυο τριακοσίων πλανητικών φυλών. Έχοντας βολευτεί και σφιχτοτυλιχτεί μέσα τους σαν ζωηρός κισσός στο καφασωτό του. Έχουμε αγναντέψει τον κόσμο από πάρα πολλά και ποικίλα παράθυρα προσώπων για να θρηνολογούμε για τις δικές μας υποτυπώδεις αισθήσεις. Καμιά ράτσα δεν αντιλαμβάνεται με ακρίβεια τον κόσμο της. Συνεπώς είναι πολύ καλύτερη τούτη η νομαδική μας διαβίωση και η δυνατότητα επιλογής αντί για μια μόνιμη κατοικία σε σώματα με δεδομένα ανεπαρκή αισθητήρια όργανα. Είναι πολύ καλύτερο να εισχωρούμε σε ολοκληρωμένα ζωντανά πλάσματα και να φοράμε μια κι έξω τα μέλη και τα όργανά τους, τις αναμνήσεις και τις ικανότητές τους — να τα φοράμε τόσο εφαρμοστά στη βούλησή μας, σαν γάντι στο χέρι που το γεμίζει.»

Ο πλευροτόμος άνοιγε τώρα δρόμο μέσα από τους χόνδρους. Τα αδιάφορα ματωμένα σαγόνια του μασούσαν μονότονα, κοντοστέκοντας για λίγο πριν από τη στερνοκλειδική άρθρωση στη λαβή του στέρνου, εκεί όπου οι μύες του θωρακικού ζωστήρα έχουν ισχυρά σημεία στήριξης.

«Καμιά συνείδηση του είδους των χορδωτών απ' όσες βρήκαμε δε στάθηκε απόρθητη στην τεχνική μας. Κανένα δενδριτικό πλέγμα νεύρων δεν υπήρξε τόσο περίπλοκο που να μην μπορούμε να διαβάσουμε την ύφανσή του και να συρράψουμε ταιριαστά τον εαυτό μας σ' αυτό — χαρτογραφώντας επακριβώς την κάθε συναπτική του ραφή ώσπου να τη χαλαρώσουμε και να την ξαναράψουμε στα μέτρα μας. Έχουμε βαδίσει μεταμφιεσμένοι με τα σώματα μεγάλων ηγετών πολλών πλανητών — σεβάσμιων ανδρείκελων που έ-

θεταν τα πρότυπα των ηθικών κανόνων του κόσμου τους, κομμένων και ραμμένων σύμφωνα με το γενικό μας μέτρο: ένα ύφασμα από ταχέα ηλεκτρικά νήματα πείρας που εύκολα επανυφαίνουμε σύμφωνα με τα γούστα μας. Από κει και μετά — επανυφασμένο και επαναραμμένο — το ζωντανό κοστούμι συμμορφωνόταν απόλυτα στα γούστα μας, χαρίζοντάς μας απεριόριστες τιμές και δύναμη».

Η δόλερα πλανερή ρητορική μελωδία, ταυτόχρονα με τον επιδέξιο, αταλάντευτο αυτοδιαμελισμό — την τέλεια νευρομυική ενορχήστρωση της περίπλοκης δραστηριότητας — εντυπωσίασε τον Δρα Γουίντερς. Είχε εκείνη την ουδέτερη γοητεία που ασκούσαν πάνω του όλοι οι μεγάλοι βιρτουόζοι του πιάνου.

Είχε ρίξει μια ματιά στον κόσμο από τη σκοπιά του εξωγήινου: το πλάσμα ήταν σαν ένας Γκάλλιβερ που καραδοκούσε μέσα σ' έναν τιτάνιο τάφο και ύστερα κινούσε έναν πεθαμένο γίγαντα ενάντια σ' έναν ζωντανό. Ήταν σαν ένας νάνος χειριστής ενός τεράστιου μηχανικού γερανού, που προγραμμάτιζε πυρετικά μια μάχη κινώντας αμέτρητα λεβιέ και πεντάλ, περιμένοντας ν' ανταποκριθούν οι μηχανικοί βραχίονες για να δώσουν ένα έμμεσο, τιτάνιο χτύπημα στους εχθρούς του. Και στοχάστηκε γεμάτος έντρομο θαυμασμό τις άπειρες στρατηγικές και ικανότητες προσαρμογής που χαρακτήριζαν τη ζωή.

Τα χέρια του Τζο Άλλεν πέρασαν στην αυτοανοιγμένη γαστρική κοιλότητα. Χώθηκαν κάτω από τον άθικτο πρόσθιο μυ που ήταν εκτεθειμένος κάτω από τη ρηχή, πρόσθετη τομή στην επιδερμίδα ώσπου, από εξωτερική σκοπιά, προχώρησαν αρκετά βαθιά για να αγγίξουν τους μηρούς του. Η φωνή είχε σωπάσει τώρα, ενώ οι κινήσεις των χεριών υποδήλωναν ότι γινόταν ένα προσεκτικό ψάξιμο με τ' αθέατα δάχτυλα. Ο

ωμο, τραβήχτηκαν πίσω. Καθώς το σταθερό τράβηγμα έφερε αργά τους καρπούς στο φως, τα νεκρά πόδια τρεμούλιασαν και κλονίστηκαν με διάχυτους σπασμούς.

«Χαρακτήρισες τη ράτσα σου φαγητό και πιοτό μας, γιατρέ. Αν ήσαστε μονάχα αυτό, τότε μια στοιχειώδης ιδιοποίηση των κινητικών σας νεύρων θα ήταν αρκετή, δίνοντάς μας τον απόλυτο έλεγχο πάνω σας —γιατί ποια σπάνια λέξη η ποια περίπλοκη κίνηση είναι τίποτε παραπάνω από ένα συντονισμένο παιξιμο διαφόρων μυών. Αυτή την ασήμαντη ικανότητα τη διαθέταμε από πολύ παλιά. Αλλά δεν είναι απλώς η πείνα για σάρκα και αίμα που υποδαυλίζει τώρα τη λαχτάρα μου να σε κατοικήσω, που διεγείρει τη σφοδρή επιθυμία μου για τη σύναψη μιας στενότερης σχέσης που δε θα ξεθωριάσει με το χρόνο. Η αληθινή μου απόλαυση βρίσκεται στο γεγονός ότι θα σ' εξαναγκάσω να τρέφεσαι μ' αυτό τον τρόπο, καθώς και στην απόλυτη αλλοίωση της βούλησής σου που συνεπάγεται αυτό. Αν πρωταρχικό μου μέλημα ήταν η υλική τροφή, τότε οι σύντροφοί μου στον τάφο —ο Πόλλοκ και ο Τζάκσον— θα επαρκούσαν να με κρατήσουν ζωντανό για δυο εβδομάδες ή και παραπάνω. Αλλά δεν έδειξα την τσιγκουνιά ενός δειλού μπροστά στο θάνατο. Έτσι, επανεπένδυσα παραπάνω από τη μισή ενέργεια από εκείνη που μου έδωσε το αίμα τους προκειμένου να συνθέσω ουσίες που θα διατηρούσαν τον εγκέφαλό τους ζωντανό και λουσμένο σε θρεπτικό και οξυγονούχο ορό».

Από το ανοιγμένο διάφραγμα τα λερωμένα χέρια τράβηξαν έξω δυο μακριές δέσμες από ασημωπά νήματα που συστρέφονταν και λαμπίριζαν με μυριάδες ταυτόχρονες κυματοειδείς κινήσεις και συστολές. Τα πόδια του Άλλεν τρεμούλιαζαν από τις αδυναμες ά-

τακτες νευρικές ώσεις που διαπερνούσαν το μυικό τους σύστημα, ώσπου οι λαμπερές σκωληκοειδείς δέσμες μαζεύτηκαν σε δυο σφαιρικές μάζες. Αυτές τα χέρια τις απόθεσαν προσεκτικά μέσα στην τομή. Ύστερα τα πόδια χαλάρωσαν κι έμειναν ασάλευτα σαν πεθαμένα.

«Είχα δ αθέσιμες μονάχα βοηθητικές νευρικές επαφές, αλλά μπορούσα ν' αντλήσω άμεσα από ένα μεγάλο μέρος της μνήμης και είχα πρόσβαση σε όλες τις γνωστικές λειτουργίες των ξενιστών μου. Εξάλλου, έχοντας στη διάθεσή μου όλες τις ηλεκτροχημικές μετατροπές των αγγλικών λέξεων στο όργανο του Κότι, μπορούσα να ψιθυρίσω οτιδήποτε κατ' ευθείαν στο όγδοο κρανιακό νεύρο. Αυτά είναι η αληθινή μας τροφή, γιατρέ, αυτές οι άυλες ηλεκτρικές καταιγίδες της ανήμπορης επίγνωσης καθώς γλιστρούσα μέσα σ' εκείνες τις δυο μικρές οστέινες κάψες του εγκεφάλου τους. Αναγκάστηκα να τους αποστραγγίσω χτες, λίγο πριν από την εκταφή. Ζούσαν ως τότε και καταλάβαιναν τα πάντα... το καθετί που τους έκανα».

Όταν η φωνή σταμάτησε, τα μάτια του νεκρού διασταυρώθηκαν μ' εκείνα του ζωντανού. Έμειναν έτσι για μια στιγμή και μετά το νεκρό πρόσωπο χαμογέλασε.

Τούτο το ξύπνημα μιας εκφραστικής ψυχής από εκείνο το νεκρό κουφάρι ήταν η επιτομή και το αποκορύφωμα όλης της φρίκης από τη στιγμή της πρώτης ανάστασης του Άλλεν. Και ήταν μια δαιμονική ψυχή εκείνο που είδε ο γιατρός να ξυπνά: το χαμόγελο έβριθε από λεπτά, μυτερά αγκιστράκια σαδισμού, ενώ τα σουβλερά μάτια μαρτυρούσαν μια απολαυστική, νωχελική λαχτάρα να γευθούν τον πόνο του. Απομακρυσμένος ο Δρ Γουίντερς άκουσε τον άτονο ήχο της φωνής του

να ρωτά: «Και ο Τζο Άλλεν;»

«Ω ναι γιατρέ Είνα μαζί μας τώρα· μας έκανε παρεα σ ολο αυτό το διάστημα Λυπαμαι που εγκαταλει πω εναν τόσο σπάνιο ξενιστή! Ο Αλλεν είναι ο αληθινός ερημιτης-φιλόσοφος, πολυδ αβασμένος σε τέσσερις γλώσσες Γράφει —έγραφε, θέλω να πω— μια μετάφραση του Μάρκου Αυρήλιου στον ελεύθερο χρονο του »

Ατέλειωτα λεπτά σιωπής ακολουθησαν τη φωνη που συνόδευε εκείνη τη σουρεαλιστική αυτονεκροψια, αλλά ο γιατρός παρέμενε βουβός, ανικανος για οποιαδηποτε αντίδραση Ωστόσο, η πληρης συνειδητοποιηση της μοιρας του φτεροκοπούσε στο μυαλο του —έναν άδειο χώρο μέσα στον οποίο η φωνή, δίχως ν ακουγεται ακριβως, κατά κάποιο τρόπο αποτυπωνόταν άμεσα στο νου του όπως στο κρυφο μαρτυριο που μόλις του ειχαν περιγραψει, - στέλνοντας μετασεισμικά κύματα επιγνωσης ενισχυσεις της Ακατονόμαστης Φρίκης.

Το παρασιτικό πλάσμα ειχε εντοπισει κα χρησιμοποιήσει τον περιπλοκο μηχανισμο επαφης ανάμεσα στην εγκεφαλική ολοκλήρωση των εισερχομενων δεδομένων και το επακόλουθο νευρικό αποτελεσμα εξοδου, που διαμόρφωνε την τελική αντιδραση Ειχε παρεμβάλει τον εγκέφαλό του στη διαδικασια, συμμετεχοντας στη συνειδηση ενώ ταυτόχρονα έλεγχε αποκλειστικά τις δυνατότητες αντιδρασης Ο ξενιστης η αιχμάλωτη προσωπικότητα, παρέμενε βουβη και ασωματη, ανικανη για την παραμικρη έκφραση της δικής της βουλησης, αλλά διαβολικά εύγλωττη κι ευκινητη στην υπηρεσία του παράσιτου.

Ήταν τα χέρια του ιδιου του ξενιστή που εδεναν κι αποσπούσαν τη μισή ζωη από τα θυματά του τα δικα του όργανα του φύλου που ζουσαν τους επαναλαμ-

βανόμενους οργασμους που επιστέγαζαν τις αλλες λεηλασιες του κορμιού τους Και όταν τα θυματα σφάδαζαν δεμένα, ουρλιάζοντας και έτοιμα να φαγωθουν, ήταν η δική του δυναμη, του αιχμάλωτου ξενιστή, που ξεριζωνε τ' αχνιστά εντόσθια από μέσα τους Ήταν η δική του προσωπική γλωσσα και το δικό του λαιμαργο στόμα που καταβρόχθιζαν την ωμή σπαρταριστή σάρκα

Και ο γιατρος ειχε ήδη κάποια γενική αντιληψη της ιστοριας πισω από αυτή τη μάστιγα Ηταν μια ράτσα πλασμάτων εξαιρετικά προχωρημένων στην τέχνη του ραφιναρισματος στην αμειλικτη αφαιρετική διαδικασια των ιδιοτήτων της δικής τους νοητικής υπόστασης Τελικά μέσω της εφαρμοσμένης επιστήμης και της γενετικής αυτοκαλλιέργειας ειχαν καταφέρει να γινουν τα ζωντανά πρότυπα του δικου μοντέλου ιδανικής συνειδησης, τέλεια προσαρμοσμένα για να μπορουν να εισχωρουν σε άλλα πλάσματα και να βιωνουν σε άμεση εμπειρια τους κόσμους των ξενιστων τους.

Ολα για χάρη της καθαρής γνωσης αρχικά ωσπου μεσα στους ασωματους μελετητές ωριμασε το επι μακρω «εν σπέρματι» και τωρα σε πλήρη άνθηση ζηλόφθονο μίσος για όλες τις «κατωτερες» ράτσες, τις ριζωμένες και ντυμενες με το χώμα και το ηλιόφωτο των απτων, συγκεκριμένων κόσμων Το παράσιτο μιλουσε για «εγκεφαλική μουσικη» για τις «συμφωνιες της επωδυνης αντιφασης» που αποτελουσαν τα κυριως λαφυρα της εισβολής του.

Ο γιατρός ένιωθε την αλήθεια πισω από αυτές τις μεγαλοστομιες η πραγματική σοδιά από αυτό το συστηματικο βιασμό των φυλακισμένων προσωπικοτητων ήταν η εμπειρια μιας στειρας επικυριαρχιας του ισχυρου σε πλάσματα πιο πρωτόγονα ισως αλλ

σύγκριτα πιο πλούσια σε ζωντανές εμπειρίες, ζεστασιά και συμπόνια, πράγματα που χαρακτήριζαν τη ζωή τους.

Τα χέρια του Τζο Άλλεν μάζευαν τα συσφιγμένα κουβάρια των ξένων νεύρων με το συρρικνωμένο κεντρικό εγκεφαλικό γάγγλιο κουρνιασμένο ανάμεσά τους. Για κάμποση ώρα περίμεναν υπομονετικά την αργή εξαγωγή και του τελευταίου μεγάλου στελέχους που φαίνεται ότι ακολουθούσε τον άξονα της σπονδυλικής στήλης. Τελικά, όταν μονάχα μια λεπτή ίνα του παρέμενε συνδεμένη με το κορμί το πτώμα χαμογελώντας για μια ακόμη φορά, σήκωσε για να δει ο γιατρός τον αληθινό αφέντη τους. Ο γιατρός κοίταξε στα μάτια του άλλου και μετά μίλησε —όχι προς τον κοινό αφέντη τους, αλλά προς τον συνάδελφο αιχμάλωτο που τώρα, ο γιατρός το ήξερε αυτό, πλησίαζε στον τελικό του θάνατο.

«Αντίο, Τζο Άλλεν και Έντυ Σάυκς. Είστε εντελώς αθώοι. Είθε να βρείτε επιτέλους τη γαλήνη».

Το δαιμονικό χαμόγελο παρέμεινε σταθερό. το δεξί χέρι άπλωσε το βλεννώδες φορτίο του πάνω από το ενδιάμεσο κενό προς την κοιλιά του γιατρού. Ο Δρ Γουίντερς είδε το χέρι ν' ακουμπά το γυαλιστερό κεφάλι της μέδουσας —του νέου του εαυτού— πάνω στη σάρκα του, να επιστρέφει στο τραπέζι, να σηκώνει το νυστέρι και να γυρίζει για να κόψει στο υπογάστριό του μια τομή δέκα εκατοστών. Και όλα αυτά με μια παράξενη απουσία κάθε σχετικής αίσθησης. Η τελευταία συνδετική ίνα που είχε παραμείνει βυθισμένη στο πτώμα, αποσπάστηκε απότομα από το μεσοθωράκιο άνοιγμα, αναδιπλώθηκε πάνω από το κενό και μαζεύτηκε σαν σφιχτό κοτσάνι που εξείχε από το τρεμουλιαστό ξένο πλάσμα πάνω στο γιατρό.

Το κορμί του Τζο Άλλεν σωριάστηκε χαλαρό, σαν

άδειο σακί. Είχε γίνει ξανά ένα σκέτο κουφάρι, αλλά μ' ένα ανώμαλο χαρακτηριστικό στη στάση του. Το δεξί χέρι του πτώματος δεν είχε πέσει στη σχεδόν κάθετη κρεμαστή στάση όπως θα ήταν φυσικό. Τη στιγμή που αποχωριζόταν το εξωγήινο παράσιτο, ο ώμος είχε κάνει ένα απότομο σκίρτημα και μια αλλαγή στη γωνία του, τινάζοντας το μπράτσο προς τα πάνω καθώς το κορμί πέθαινε. Έτσι τώρα ήταν γερμένο σε κλίση, σαν χέρι που απλωνόταν για να πιαστεί από το επόμενο σκαλί μιας ανεμόσκαλας. Το παραμικρό κούνημα θα χαλάρωνε την άρθρωση κάνοντας το μπράτσο να υπακούσει στις προσταγές της βαρύτητας ταυτόχρονα θ' άφηνε να πέσει το νυστέρι από την ανοιχτή, ανασηκωμένη παλάμη όπου το εργαλείο συνέχιζε να διατηρεί μια ασταθή ισορροπία.

Ο Τζο Άλλεν είχε ξαναβρεί τον έλεγχο του κορμιού του για μια φευγαλέα στιγμή πριν το τέλος. Η καρδιά του γιατρού σκίρτησε, ξύπνησε και τραγούδησε μέσα του, γιατί είδε ότι το νυστέρι ήταν σε απόσταση προσιτή από τα δάχτυλά του αν τέντωνε το βραχιόνά του από τον αγκώνα.

Η σκέψη του φρικαλέου πλάσματος που ήταν κουρνιασμένο πάνω του, χώνοντας αργά το κεντρικό του στέλεχος στην τομή της κοιλιάς του, έκανε στην αρχή το χέρι του να παγώσει με ξαφνικό πανικό. Αλλά μετά θυμήθηκε ότι, ώσπου να εισχωρήσει στον ξενιστή του, ο εχθρός ήταν μια αναίσθητη μάζα που απλώς έβριθε από αισθητήριες απολήξεις. Αλλά, μέχρι να συνδεθεί κανονικά με τους οργανικούς ενισχυτές όπως τα μάτια και τ' αυτιά, το πλάσμα ήταν εντελώς κουφό και τυφλό. Στο μεταβατικό στάδιο, μέχρι να μετακομίσει από το ένα αιχμάλωτο αισθητήριο σαρκίο στο άλλο, παρέμενε σε πλήρη αισθητηριακή απομόνωση.

Ο γιατρός είδε τα τεντωμένα δάχτυλά του πάνω α-πό το λαμπερό εργαλειο της ελευθερίας και θυμήθη-κε με τρελό χαμόγελο τη ζωγραφιά του Θεού και το Αδάμ στην οροφή της Καπελα Σιστινα Και μετα, με θαυμαστό έλεγχο κινήσεων χάρη στη χειρουργική πειρα μιας ζωής, άρπαξε το νυστέρι. Το μπράτσο του Τζο Άλλεν έπεσε πίσω βαρύ.

«Κοιμήσου τώρα», ψιθύρισε ο γιατρός. «Κοιμήσου γδικιωμένος».

Αλλά γρήγορα διαπίστωσε ότι η δυνατότητα αντί-δρασής του ήταν τραγικά περιορισμένη από τα επιμε-λημένα μέτρα πρόνοιας που ειχε λάβει ο εξωγήινος. Ο αγκώνας του ήταν στερεωμένος με το μπρατσο του σε σχεδόν ορθη γωνια προς τον άξονα του σωματός του ο βραχίονας μπορουσε να φτάσει το χέρι του ως το πρόσωπό του εξυπηρετώντας έτσι την ανάγκη του παράσιτου για έναν έλεγχο συντονισμου μυων κα. μα τιού, αλλά ήταν αδύνατο, ακόμη και με το πρόσθετο μήκος του νυστεριού να φέρει τη λεπιδα πιο κοντά από δέκα εκατοστά από το υπογάστριο Στο μεταξυ το παράσιτο συνέχιζε να εμφυτεύει σταθερά το στε λεχός του. Κρίνοντας από το χρόνο που ειχε χρε α-στει για ν' αποσυνδεθεί από το κορμι του Αλλεν το πλάσμα θ' αποκτουσε πλήρη κινητικό έλεγχο σε τρια ή τέσσερα λεπτά το πολύ.

Με μια ξέφρενη προσπάθεια, ο γιατρός λυγισε τον καρπό του όσο μπορουσε πιο μέσα, πασχιζοντας να φτάσει και να κόψει το λουρί που περνουσε από την εσωτερική μεριά του αγκώνα του Αλλά ήταν αδυνατο ν' ασκήσει επαρκή δύναμη και το κράτημα ήταν τοσο άβολο που ακόμη και αυτές οι αδύναμες προσπάθειες λίγο έλειψε να καταλήξουν σε απωλεια του νυστε-ριού.

Αργά η ρίζα του ξενικού ελέγχου χωνόταν μέσα

του. Το παράσιτο ήταν ένα αδύναμο πλάσμα σαν από ζελέ, ενάντια στο οποίο κατείχε ένα θανάσιμο όπλο —και ωστόσο ήταν ανίκανος να το αγγίξει. Ήταν μια πρώτη γεύση από τη μελοντική του απόλυτη ανικανό-τητα.

Αλλά βέβαια υπήρχε κι ένας άλλος δρόμος. Δε θα ζούσε. Αλλά θα ξέφευγε από το δυνάστη του και θα έπαιρνε την εκδικησή του Για μια στιγμή κοιταξε στο δεσμοφύλακά του, ατσαλώνοντας το κουράγιο του στη φλόγα του μισους που η θεα του φουντωσε μέσα του Ύστερα, διχως άλλο χάσιμο χρόνου, αποφασισε τη σειρά των κινήσεών του —και άρχισε.

Σήκωσε το νυστέρι ως το λαιμό του και έκοψε την άνω θυρεοειδή φλέβα για τη μελάνη του Μετά αφη σε το νυστέρι διπλα στο αυτι του, βουτηξε το δάχτυλό του στο αιμα και άρχισε να γράφει στη μετάλλινη επι φάνεια που ήταν ξαπλωμένος αρχιζοντας πλάι από το μηρό του και ανεβαινοντας προς τη μασχάλη Κατά παράξενο τροπο, η τομή στο λαιμό του, αν και το ση-μειο εκει ήταν αισθητικά ξυπνιο ήταν ανωδυνη Αυτό του έδωσε ελπιδες που ενισχυσαν το κουράγιο του για τα όσα έμεναν ακόμη να κάνει.

Όταν τέλειωσε το γράψιμο, το μήνυμα έλεγε:

ΨΥΧΙΚΟ ΠΑΡΑΣΙΤΟ
ΑΠΟ ΑΛΛΑΝ ΣΕ ΜΕΝΑ
ΤΕΜΑΧΙΣΤΕ ΜΕ ΜΕΧΡΙ ΝΑ
ΒΡΕΘΕΙ
ΜΑΖΑ 1500 ΓΡΜ
ΝΕΥΡΙΚΕΣ ΙΝΕΣ

Θα ηθελε να γράψει κι ένα 'εχε γεια'στο φιλο του, αλλά ο εξωγήινος ειχε κιόλας αρχίσει ν απλωνε. μι κρότερα βοηθητικα νηματια παράπλευρα με το κεν

τρικό στέλεχος —και τα πάντα τωρα εξαρτιόνταν από τη σβελτάδα του.

Ο γιατρός έπιασε πάλι το νυστέρι, γύρισε το κεφάλι του στο πλάι και έχωσε τη λεπίδα βαθιά στο αυτί του

Θαύμα! Η τελευταια συμπτωματική ευσπλαχνια! Το τρυπημα ήταν ανώδυνο Προφανως βρισκόταν υπό την επήρεια κάποιου ειδικού αναισθητικου που απαιτούσε η διαδικασια εμφυτευσης Με προσεκτικά τρυπήματα κατεστρεψε το δεξί εσωτερικό αυτί και μετά με την ίδια επιμέλεια, επέβαλε την απόλυτη κωφωση και στο αριστερό.

Ακολουθησε το κόψιμο των φωνητικων χορδών και μετά ήρθε η σειρά για τους τένοντες του σβερκου που κρατούσαν ορθό το κεφάλι Θα ήθελε να μπορουσε να κάνει το ιδιο και με τα γόνατα και τους αγκωνες αλλά δυστυχώς αυτό ήταν αδυνατο Αλλά διχως όραση, με τα κέντρα της ισορροπιας κατεστραμμένα και με μονάχα ανεπαρκή κινητικό έλεγχο —όλα αυτά θα πρέπει να εξουδετέρωναν κάθε απόπειρα απόδρασης του εξωγήινου ακόμη κι αν κατάφερνε να κινησει ένα διχως αίμα κουφάρι με το οποιο δεν ειχε ακόμη πετυχει πλήρη σύνδεση.

Πριν καταστρέψει και την όρασή του, ο γιατρος κοντοστάθηκε, με το νυστέρι μετέωρο πάνω από το πρόσωπό του, και ανοιγόκλεισε τα μάτια του για να μη χαλάσει το σημάδι του με τα δάκρυα Πρωτα το δεξί και μετά το αριστερό μάτι, καταστρέφοντας μεθοδικά και τους δυο αμφιβληστροειδεις, αδειάζοντας τις κόχες από τα όργανα της όρασης. Εχοντας γειρει το κεφάλι στο πλάι για ν' αποκλεισει το ενδεχόμενο η ροή του αιματος να σβησει το μήνυμα η τελευταια δουλειά του νυστεριου ήταν να κοψει και την εξωτερική καρωτιδική αρτηρία.

Όταν τέλειωσε και αυτό, ο γιατρός αναστέναξε με ανακούφιση και άφησε το νυστέρι του να πέσει. Την ίδια εκείνη στιγμή ένιωσε το πρωτο βαθυ εσωτερικό κέντρισμα μια ξένης επιρροής —κάτι που φουντωνε, δυνάμωνε και θέριευε μέσα του, *ψάχνοντας* αλλά διχως να βρισκει κράτημα να πιαστεί Και καθως ο γιατρός βυθιζόταν στον τελευταιο υπνο του —σιωπηλά, από μέσα του, όπως θα μιλουσε ένας μουγκός — απεύθυνε στο παράσιτο αυτές τις προσεκτικά διαλεγμένες λέξεις.

«Καλωσόρισες στο νέο σου σπιτι. Φοβάμαι ότι προηγήθηκαν κάποιοι βανδαλισμοι —τα φωτα του δε δουλεύουν και τα υδραυλικά του παρουσιάζουν πολλές διαρροές Υπάρχουν επισης και μερικά άλλα ελαττωματάκια - ίσως βρεις τη γειτονιά *υπερβολικά* ήσυχη και να μην προσφέρεται για σεριάνι Ομως επί πενήντα εφτά χρόνια στάθηκε ένα όμορφο σπιτι για μένα και, δεν ξερω, αλλά κάτι μου λέει ότι ποτέ δε θα το εγκαταλείψεις...»

Το πρόσωπό του γιατρού, γυρισμένο προς το κουφάρι του Τζο Αλλεν, φαινόταν να κλαιει με κόκκινα δάκρυα, αλλά η τελευταία του κίνηση πριν τον βρει ο θάνατος ήταν ένα χαμόγελο.

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΥΞΑ

του Τζόζεφ Πέην Μπρένναν

Ένα από τα πιο αγαπημένα τέρατα της Ε.Φ. είναι εκείνο της άμορφης γλοιώδους μάζας που κυλά σαν λάβα και καταβροχθίζει ό,τι ζωντανό βρει στο διάβα της. Έχει όλα τα στοιχεία για ένα ιδανικό τέρας: είναι σιχαμερό, ύπουλο, εντελώς ξένο προς τον άνθρωπο, σχετικά άτρωτο —και παμφάγο.

Ένα τέτοιο πλάσμα έχει να διαλέξει ανάμεσα σε δυο καριέρες: ή να γίνει Υπουργός των Οικονομικών ή να κυκλοφορεί τις νύχτες και να καταβροχθίζει τον κόσμο. Αν διαθέτει και κάποια νοημοσύνη, συνήθως κάνει το δεύτερο.

***Η Ζωντανή Μύξα** του Τζόζεφ Πέην Μπρένναν (**«Slime»** είναι ο τίτλος του πρωτότυπου) ανήκει στη δεύτερη κατηγορία. Είναι ένα από τα πιο γνωστά διηγήματα του είδους και είναι γραμμένο μ' εκείνη την εντυπωσιακή οικονομία λέξεων που τόσο σπανίζει στον ελληνικό γραπτό λόγο οποιασδήποτε κατηγορίας.*

Προσέξτε πόσο γοργά κινείται η αφήγηση, δίχως περιττά λόγια (εκτός από αυτά που διαβάζετε τώρα) και δίχως «κοιλιές» (εκτός εκείνη του τέρατος).

Γ.Μ.

Ήταν σαν μια πελώρια γκριζόμαυρη κουκούλα ζωντανής φρίκης που περιπλανιόταν πάνω από το βυθό της θάλασσας. Γλιστρούσε μέσα από τη μαλακιά λάσπη σαν ένας τερατώδης μανδύας, αποτρόπαια προικισμένος με συνειδητή ζωή. Κατά καιρούς το κορμί της μετάλλαζε από πηχτό βλεννώδη όγκο σε αναλυτή ρευστή μάζα. Ήταν φορές που γινόταν εντελώς πλακουτσή και τότε έρρεε μέσα από το χαλί της λάσπης σαν μια πλατιά κηλίδα μελάνης. Πότε πότε κοντοστεκόταν, μοιάζοντας σαν να συσπειρωνόταν και μετά ανορθωνόταν από τη λάσπη ώσπου έπαιρνε το σχήμα ενός ακανόνιστου κώνου ή μιας γιγάντιας κουκούλας.

Αν και δεν είχε μάτια, διέθετε μια θαυμαστά καλοαναπτυγμένη αίσθηση αφής και μια εξαιρετική ευαισθησία στις πιο ανεπαίσθητες δονήσεις, που άγγιζε σχεδόν τα όρια της τηλεπάθειας. Ήταν πλαστική και ουσιαστικά άμορφη. Μπορούσε να ξεπετάξει μακριά πλοκάμια ώσπου θύμιζε εφιαλτικό καλαμάρι ή τεράστιο αστερία. Μπορούσε να απλώσει το σώμα της σε στρογγυλό, πλακουτσό δίσκο ή να σφιχτεί σε ακανόνιστη καμπουρωτή μάζα, έτσι που έμοιαζε με μαύρο βράχο ακουμπισμένο στο βυθό της θάλασσας.

Περιπολούσε αδιάκοπα στα σκοτεινά νερά. Είχε γεννηθεί όταν οι στεριές και οι θάλασσες ήταν ακόμη νέες, ήταν γέρικη σχεδόν όσο κι ο ίδιος ο ωκεανός. Περιπλανιόταν σε μια αιώνια νύχτα δίχως αρχή ή τέ-

λος. Η μαύρη θαλάσσια λεκάνη όπου είχε το λημέρι της ήταν σκοτεινή από τότε που άρχισε ο κόσμος — ένα περιβάλλον σχεδόν το ίδιο εχθρικό με τις αφιλόξενες αβύσσους του διαπλανητικού χώρου.

Την έσπρωχνε μια μοναδική, αδιάκοπη, παντοτινά ανικανοποίητη παρόρμηση: μια θηριώδης και ακόρεστη πείνα. Μπορούσε να επιζήσει για μήνες δίχως τροφή, αλλά μέσα σε λεπτά μετά το φαγητό της, ήταν λιμασμένη όπως πάντα. Η ορεξή της ήταν αληθινά φοβερή και απερίγραπτη.

Στον παγωμένο, κατασκότεινο βυθό της θάλασσας ο αγώνας για την επιβίωση ήταν άγριος, φοβερός — και συνήθως σύντομος. Αλλά για την κινούμενη ζωντανή μύξα δεν υπήρχε θέμα αγώνα. Έτρωγε ό,τι δήποτε έπεφτε στο δρόμο της, ασχέτως μεγέθους, σχήματος ή χαρακτήρα. Απορροφούσε με την ίδια άνεση τόσο το μικροσκοπικό πλαγκτόν όσο και τα γιγάντια καλαμάρια.

Αν το κορμί της ήταν λιγότερο ρευστό, ίσως να διατηρούσε τα στρογγυλά σημάδια από τις βεντούζες των αβυσσαίων καλαμαριών στην άγρια αντίσταση τους ή τις ανώμαλες ουλές από τα δόντια των μεγάλων καρχαριών αλλά όπως είχε το πράγμα, κανένα από τα πλάσματα αυτά δεν είχε αφήσει ίχνη της αντίστασής του. Όταν εκείνος ο μανδύας της ζωντανής μύξας σηκωνόταν από τη λάσπη και τύλιγε ένα πλάσμα, ακόμη και η πιο άγρια αντίσταση που τυχόν πρόβαλλε δε θα το οφελούσε σε τίποτα.

Η φρικαλέα οντότητα δεν ήξερε τι θα πει φόβος. Δεν υπήρχε κανένα πλάσμα που να έχει λόγους να το φοβάται. Έτρωγε οτιδήποτε σάλευε, ή προσπαθούσε να μη σαλεύει, στο πέρασμά της και ποτέ δεν είχε συναντήσει τίποτα που θα μπορούσε να τη φάει αυτή. Αν οι βεντούζες ενός καλαμαριού ή τα δόντια ενός καρχαρία έσκιζαν τη βλεννώδη μάζα της, τα σκισμένα χείλη ενώνονταν πάλι και αμέσως έκλειναν. Αν ένα κομμάτι ξεκολλούσε από το σώμα της, μπορούσε ν' ανασυγκολληθεί και ν' απορροφηθεί ξανά από το σύνολο.

Ο μαύρος μανδύας ήταν απόλυτος κυρίαρχος στον άγριο κόσμο της λάσπης και της σιωπής. Ψαχούλευε άπληστα και ασταμάτητα μέσα στο βούρκο, τρώγοντας δίχως να κοιμάται ή ν' αναπαύεται ποτέ. Αν η ζωντανή μύξα έμενε ποτέ ακίνητη, το έκανε μονάχα για να παγιδέψει κάποια τροφή που ίσως να της ξέφευγε αλλιώς. Αν τιναζόταν με φοβερή ταχύτητα πάνω από το λασπερό βυθό, δεν το έκανε ποτέ για να ξεφύγει από κάποιο εχθρό αλλά μονάχα για να ρίξει το φοβερό ρευστό της κορμί πάνω στο μοναδικό και αναπόφευκτο είδος λείας —το φαγώσιμο.

Είχε γεννηθεί από τη γλίτσα και το βούρκο του αρχέγονου θαλάσσιου βυθού, αλλά ήταν τόσο ξένη προς τα συνήθη πλάσματα της Γης όσο και οι παράξενοι κάτοικοι κάποιου αλλόκοτου πλανήτη ενός μακρινού γαλαξία. Ήταν ένα αναχρονιστικό πείραμα της φύσης. Σε σύγκριση μαζί της, οι μαχαιρόδοντες τίγρεις, τα μαλλιαρά μαμούθ, ακόμη και οι τυρανόσαυροι, οι θηριώδεις και φονικοί βασιλιάδες των μεγάλων ερπετών της γης, φάνταζαν σαν ήμερα και άκακα ζώακια.

Αν δεν είχε γίνει εκείνη η μεγάλη ηφαιστειακή αναστάτωση του βυθού της ωκεάνιας λεκάνης, αυτή η μαύρη φρίκη θα είχε περάσει όλη της τη ζωή στο σιωπηλό βούρκο των βυθών δίχως ν' αποκαλύψει ποτέ τις φοβερές δυνάμεις της στον άνθρωπο.

Αλλά η μοίρα, με τη μορφή μιας μεγάλης υποβρύχιας έκρηξης που συγκλόνισε μεγάλες εκτάσεις του ωκεάνιου βυθού, την άρπαξε από τον κόσμο της

στους μαύρους βούρκους και την τίναξε προς την επιφάνεια

Αν επρόκειτο για κανένα συνηθισμένο ψάρι των αβυσσων, ποτέ δε θα κατάφερνε να βγει ζωντανή από αυτή την εμπειρια Η ιδ.α η έκρηξη η η δραστική ελάττωση της π.εσης του νερού καθως η ζωντανή μυξα τ.ναζόταν προς την επ φάνεια, θα την ειχαν σκοτώσει Αλλά δεν ήταν συνηθ.σμένο ψάρι Η βλεννώδης, πλαστική η όπως αλλ.ως μπορουμε να περ.γράψουμε την κατά βαση αμοιβαδοειδή δομή της, της επέτρεψε να επιζήσει

Εφτασε στην επιφάνε.α ελαφρά ζαλισμένη και έμεινε να σκαμπανεβάζει στ' αναστατωμένα νερά σαν μια μεγάλη κηλίδα από μαύρη μύξα Τα πελωρια κυματα που είχαν σηκωθεί από την υποβρυχια έκρηξη την παρέσυραν γοργά προς την ακτή και επειδη ήταν ακόμη κάπως ζαλισμένη, δεν πρόβαλλε καμιά αντ σταση στα μανιασμένα βουνά του νερού.

Μαζί με τις σκόρπιες στάχτες, τις ελαφρόπετρες και τα φουσκωμένα κουφάρια των σκοτωμένων ψαριων, η μαύρη φρίκη σπρωχτηκε προς μ.α ακτή Τα τεράστια κυματα τη μετέφεραν κάπου δυο χιλ.όμετρα στην ενδοχωρα, πολύ πέρα από τη ζωνη της αμμωδους ακρογιαλιάς, και την απόθεσαν καταμεσης ενός βάλτου, με βαθιά γλυφά νερά.

Οπως το φερε η τυχη, η υποβρυχια έκρηξη κα. τα επακόλουθα σεισμικά κυματα συνέβηκαν νυχτα και συνεπώς η βλεννώδης φρικη δε γνώρισε αμέσως εκενη τη νέα και μισητή εμπειρία —το φως.

Αν και το σκοτάδι ενός βάλτου τα μεσάνυχτα και με καταιγίδα δεν μπορει να συγκριθεί με την απολυτη μαυρίλα του θαλάσσιου βυθου, όπου δε φτάνουν ουτε καν οι ιωδεις ακτίνες του ηλιακου φάσματος, ήταν ωστόσο αρκετά βαθύ και πυκνό.

Καθώς τα νερά του μεγάλου κυματος αποσυρονταν, αφριζοντας μέσα από τη ζούγκλα των αγκαθιών στο δρόμο τους πίσω για τη θάλασσα, η μαύρη φρίκη έμεινε γαντζωμένη σε μια ξερα λάσπης πνιγμένη σε οργιαστ.κή βλάστηση από ράπες Η ζωντανή μυξα ειχε συνειδηση της ξαφνικής, απρόσμενης αλλαγής στο περ.βάλλον της και για κάμποση ώρα παρέμεινε ασάλευτη Όλη η προσοχή της ήταν τωρα συγκεντρωμένη στις ακαθόριστες εσωτερ.κές προσαρμογές που απαιτούσε η απουσία της συντριπτικής πιεσης και του προστατευτικου μανδυα του παγωμένου θαλάσσιου νερου Η προσαρμοστική της ικανότητα ήταν απ'στευτη κα. εντυπωσ.ακή Μέσα σε λιγες ωρες κατάφερε κάτ. που ένα συνηθ.σμένο πλάσμα θα το πετυχαινε μονάχα ύστερα από αργή και σταδιακή εξέλιξη Μέσα στις τρεις ωρες από τη στιγμή που το τιτάνιο κυμα την ξέβρασε στη λασπερή ξέρα η ζωντανη μυξα ειχε υποστε. τόσες γοργές οργανικές αλλαγές που πλέον μπορούσε να κινε.ται με αρκετή άνεση στο νέο της περιβάλλον.

Ακόμη πιο σημαντ.κό, ένιωθε ελαφρότερη και πιο ευκινητη απ' όσο παλ.ά στους θαλάσσιους βυθούς

Καθως ξεπέταγε από τη μάζα της αισθητήριες αποφύσεις και συντονιζόταν με τις πλέον ανεπαισθητες δονήσεις και τις άλλες ενδειξεις ζωής από τη βαλτωδη περ.οχή, η ασιγαστη βουλιμία της άρχισε πάλι να την κεντριζει με ακαταμάχητη επιτακτικότητα Και οι πληροφοριες που συγκέντρωναν τα αισθητήρια της οργανα, έφτασαν στο τερατωδες Κάτι που της χρησιμευε για εγκέφαλο κα. το ερέθισαν στο έπακρο Ενιωσε στη στιγμή ότι ο βάλτος έβριθε από υπέροχες λιχουδιές ζωντανής τροφής — τροφής σε μεγαλυτερη αφθονια και ποικιλια από εκείνη που ήξερε στους παγωμένους θαλάσσιους βυθούς.

Η θηριώδης, ασίγαστη πείνα της ζωντανής μύξας έγινε αληθινά αβάσταχτη. Ένα τρεμούλιασμα ηδονικής ανυπομονησίας διαπέρασε τη γλοιώδη μάζα της.

Εγκαταλείποντας τη λασπερή ξέρα, γλίστρησε πάνω από τις ράπες προς μια διπλανή περιοχή που περιείχε βαθιές λιμνούλες διάσπαρτες με συστάδες από μουλιασμένα νερόχορτα. Ψηλά χορτάρια εξείχαν από τα νερά και σαπισμένοι κορμοί πεσμένων δέντρων έπλεαν μισοβυθισμένοι στις μεγαλύτερες λίμνες.

Λιμασμένη από πείνα βούτηξε στα βαλτόνερα, απλώνοντας ερευνητικά πλοκάμια ολόγυρα. Μέσα σε λίγα λεπτά είχε αρπάξει μερικά παχιά βατράχια και κάμποσα μικρά ψάρια. Αυτά, ωστόσο, απλώς της άνοιξαν την όρεξη. Η πείνα της έγινε τώρα ένα είδος εκστατικής μανίας. Άρχισε έτσι ένα συστηματικό κυνήγι, βουτώντας στο βυθό της κάθε λιμνούλας και ερευνώντας γοργά αλλά συστηματικά το κάθε εκατοστό του βούρκου του βυθού. Το πρώτο κάπως μεγάλο πλάσμα που πέτυχε στο δρόμο της ήταν ένας κάστορας. Ένας τεράστιος μανδύας από κολλώδη μύξα τινάχτηκε ξαφνικά από το σκοτάδι, έπεσε πάνω του —και τον τύλιξε σφιχτά.

Ενθαρρυμένη και με ακονισμένη την όρεξή της από το εύρημα, η κουκούλα της φρίκης συνέχισε με ανανεωμένο ζήλο την έρευνα στα κατάφυτα βαλτόνερα. Όταν αναδυόταν στην επιφάνεια, ερευνούσε προσεκτικά στα νερόχορτα για οτιδήποτε μπορεί να της είχε ξεφύγει στο νερό. Κάποια στιγμή άρπαξε ένα μικρό πουλί που φώλιαζε σε μια τούφα χορτάρια. Κατά καιρούς σκαρφάλωνε πάνω στους κορμούς των πεσμένων δέντρων που μπλέκονταν πάνω από τα νερά, λυγίζοντάς τους με το ανείπωτα γλοιώδες σώμα της, μένοντας κρεμασμένη για λίγο εκεί σαν μια μεγάλη υγρή κουρτίνα από μαύρο βούρκο των βάλτων.

Η ζωντανή μύξα πλησίαζε σε μια λιγότερο βαλτώδη και πιο πυκνά δασωμένη περιοχή όταν άρχισε να πιάνει βαθμιαία μια ανεπαίσθητη αλλαγή στο νέο της περιβάλλον. Κοντοστάθηκε διστακτικά, μένοντας μισή μέσα και μισή έξω από ένα μεγάλο νερόλακκο κοντά στις άκρες της κοντινότερης συστάδας δέντρων.

Αν και είχε καταβροχθίσει δέκα με δεκαπέντε κιλά τροφής με τη μορφή βατράχων, νερόφιδων, του κάστορα και λίγων άλλων μικρότερων πλασμάτων, η άγρια πείνα της δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Η τερατώδης της βουλιμία την κέντριζε να συνεχίσει και ωστόσο κάτι την κρατούσε καρφωμένη στο νερόλακκο.

Εκείνο που ένιωθε, μόλο που δεν μπορούσε κυριολεκτικά να το δει, ήταν το χάραμα, το άπλωμα του γκρίζου φωτός πάνω από τους βάλτους. Η ζωντανή φρίκη ποτέ δεν είχε γνωρίσει άλλο φως εκτός από εκείνο που δημιουργούσαν με διάφορους μηχανισμούς τ' αλλόκοτα ψάρια των θαλάσσιων αβύσσων. Το φυσικό φως ήταν γι' αυτή κάτι το εντελώς άγνωστο.

Καθώς το φως δυνάμωνε, διαπερνώντας τα σύννεφα της καταιγίδας που σκόρπιζαν ήδη, το μαύρο βλεννώδες τέρας, νεοφερμένο από τ' ανήλιαγα βάθη της θάλασσας, ένιωθε ότι κάτι εντελώς άγνωστο έλουζε το σώμα του. Το φως ήταν μισητό για τη ζωντανή μύξα. Άπλωσε γοργά ψευδοπλοκάμους, προσπαθώντας ν' αρπάξει και να εξοντώσει αυτόν το νέο αντίπαλο. Αλλά όσο πιο φρενιασμένες γίνονταν οι προσπάθειές της, τόσο πιο έντονη γινόταν η αφόρητη αίσθηση ολόγυρά της.

Τελικά, καθώς ο ήλιος ξεμύτιζε αργά πάνω από τις κορφές των δέντρων, η ζωντανή φρίκη, με απορρημένη οργή μάλλον παρά φόβο, γλίστρησε απρόθυμα πίσω στα νερά και κρύφτηκε κάτω από τη μαλακιά λά-

σπη του βυθού. Παρέμεινε εκει για όσο διάστημα έλαμπε ο ήλιος στον ουρανό και τα μικρά πλάσματα του βάλτου κυκλοφορουσαν ανενόχλητα εδω κι εκει

Λίγα χιλιόμετρα πέρα από το Βάλτο του Χουόρτον στη μικρή πόλη του Κλιντον Σέντερ ο Χένρυ Χόσινγκ συρθηκε μουδιασμενα έξω από την αυτοσχέδια τρωγλη στο στενοσόκακο που του ειχε προσφέρει κάποιο καταφυγιο για τη νύχτα και προχώρησε τρικλιζοντας στο δρόμο Ετριψε με το χέρι τα τσιμπλιαρικα μάτια του, έξυσε τ' αξύριστα μάγουλά του και κοίταξε νυσταλεα τον ηλιο που ανετελλε Ενιωθε πολύ αυπνος η κατα γιδα της προηγουμενης νυχτας δεν τον ειχε αφησει να κλεισει μάτι Εξάλλου, ειχε πέσει να κοιμηθε με άδειο στομάχι και αυτό ποτέ δε βοηθουσε σ έναν καλό ύπνο.

Ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά πάνω κάτω στο δρόμο, άρχισε ν' απομακρυνεται με συρτα βήματα με το κεφάλι σκυφτό. Την περισσότερη ωρα κρατουσε τα μάτια του καρφωμένα στα κράσπεδα του πεζοδρομίου με την ελπίδα να βρει κανένα νόμισμα

Το Κλίντον Σέντερ δεν ειχε φανει και πολυ φιλόξενο γι' αυτόν Οι ελεημοσύνες ήταν λιγοστές και μόλις χτες ένας από τους ντόπιους μπάτσους τον ειχε προστάξει να του δίνει από την πόλη.

Μουρμουρίζοντας γκρινιάρικα μέσα από τα δόντια του, ο Χένρυ Χόσινγκ έφτασε στο τέρμα του δρομου και άρχισε να τον διασχίζει Ξαφνικά κοντοσταθηκε έσκυψε γοργα και άρπαξε κάτι από την άκρη του πεζοδρομίου.

Ήταν ένα τσαλακωμένο πράσινο χαρτονόμισμα που το ίσιωσε με λαχτάρα. Ύστερα μια έκφραση ανείπωτης αγαλλίασης απλώθηκε στο αξύριστο πρόσωπό του. Ήταν ένα δεκαδόλαρο! Περισσότερα λεφτά απ

όσα είχε να δει εδώ και μήνες!

Κρύβοντας προσεκτικά το χαρτονόμισμα στη μόνη γερή τσέπη του τριμμένου γκριζου σακακιου του, διέσχισε το δρόμο με γοργό βήμα. Τώρα τα μάτια του, αντί να σαρώνουν τα πεζοδρόμια, ερευνούσαν τις σειρές των μαγαζιών και των εστιατορίων.

Κοντοστάθηκε έξω από ένα ρεστοράν. Δίστασε για μια στιγμή, αλλά μετά συνέχισε το δρόμο του μέχρι που εντόπισε ένα πιο λαικό μαγέρικο λιγα τετράγωνα πιο κάτω.

Όταν κάθισε, ο υπάλληλος πίσω από τον πάγκο κούνησε το κεφάλι του. «Πάρε δρόμο, φίλε. Δεν έχει τσάμπα καφέ σήμερα».

Μ' ένα πλατύ χαμόγελο, ο αλήτης έβγαλε το δεκαδόλαρο από την τσέπη του και το άπλωσε στον πάγκο «Φτάνει τούτο δω για ένα καλό φαγητό εδώ, παλικάρι;»

Ο υπάλληλος φάνηκε να νευριάζει κάπως. «Εντάξει, εντάξει Τι θα πάρεις;» Κοιταξε το δεκαδολαρο καχύποπτα

Ο Χένρυ Χόσινγκ παράγγειλε πορτοκαλάδα, φρυγανιές αυγά με χοιρομέρι, κρέμα, πεπόνι και καφέ

Οταν ήρθε η παραγγελια του, έφαγε τα πάντα, ήπιε τρια ακόμη φλιτζάνια καφέ και πλήρωσε το λογαριασμό του σαν τα μπρέκφαστ των δυο δολαριων να ήταν συνηθισμένα γι' αυτόν Υστερα βγήκε με το πάσο του έξω στο δρόμο.

Λίγο μετά το μεσημέρι, ύστερα από ένα καλό γευμα των τριων δολαριων, διέκρινε πέρα μια κάβα ποτων Για μερικές στιγμές στάθηκε στο αντικρινό πεζοδρόμιο πασπατεύοντας αφηρημένα το πεντοδόλαρο που του ειχε μείνει Τελικά το πήρε απόφαση διέσχισε το δρόμο μ ενα ονειροπόλο χαμόγελο, μπήκε στο μαγαζι και αγόρασε ένα μπουκαλι ντόπιο ουίσκι

Στο πεζοδρόμιο κοντοστάθηκε διστακτικά, αναρωτώμενος κατά πόσο θα ήταν καλή ιδέα να επιστρέψει στην τρώγλη του στο σοκάκι. Ύστερα από ένα δυο λεπτά αβεβαιότητας, αποφάσισε να μην το κάνει και προτίμησε να πάρει το δρόμο προς το Βάλτο του Χούρτον. Η ντόπιοι μπάτσοι ήταν μάλλον απίθανο να τον ενοχλήσουν εκεί και εφόσον οι ουρανοί ξαστέρωναν και ο καιρός ήταν ήπιος, δεν είχε άμεση ανάγκη από στέγη.

Αφήνοντας τον αυτοκινητόδρομο που έκανε το γύρο του βάλτου μερικά χιλιόμετρα έξω από την πόλη, διέσχισε ένα νοτερό λιβάδι, πέρασε από ένα θαμνοτόπι και την άραξε κάτω από ένα δέντρο στις παρυφές μιας πυκνά δασωμένης περιοχής.

Ως αργά το απομεσήμερο είχε καταφέρει να κάνει ένα αρκετά καλό κεφάλι και δεν ένιωθε καμιά διάθεση να επιστρέψει στο Κλίντον Σέντερ. Βγαίνοντας απο τους ρεμβασμούς του, σηκώθηκε και άρχισε να μαζεύει ξύλα για ν' ανάψει μια μικρή φωτιά και μετά βολεύτηκε στη χορταριασμένη θέση του κάτω από το δέντρο.

Προς το σούρουπο έριξε ένα σύντομο υπνάκο αλλά, καθώς οι σκιές της νύχτας έπεφταν στο βάλτο, σηκώθηκε για να ρίξει κι άλλα ξύλα στη φωτιά. Ύστερα ξαναγύρισε στη μποτίλια που άδειαζε γοργά. Αρμένιζε σε κάποια ζεστά σύννεφα ευχάριστης ονειροπόλησης όταν κάτι χάλασε απότομα τη μαγεία και τον ξανάφερε στη γη.

Οι τρεμουλιαστές φλόγες της φωτιάς είχαν πέσει έτσι που τώρα μονάχα μια αμυδρή, αποκοσμη ανταύγεια φώτιζε τη γύρω περιοχή κάτω από το δέντρο του. Πέρασαν έτσι μερικές στιγμές δίχως να δει η ν' ακούσει τίποτα το ασυνήθιστο και ωστόσο τον είχε κυριέψει μια ξαφνική και έντονη αίσθηση κάποιας αθέατης απειλής.

Ο Χένρυ Χόσινγκ στάθηκε στα πόδια του παραπαίοντας, ακούμπησε τη ράχη στον κορμό του δέντρου πίσω του και κοίταξε φοβισμένα προς τις σκιές. Στα βαθιά σκοτάδια πέρα από τις αμυδρές ανταύγειες της φωτιάς δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα με σαφή μορφή ή χρώμα.

Ύστερα τον χτύπησε στα ρουθούνια μια μπόχα και ανατρίχιασε. Παρά τους ατμούς του φτηνού ουίσκι που τον τύλιγαν, τούτη η βρόμα σκέπαζε το καθετί. Ήταν βαριά, αναγουλιαστικά σιχαμερή, παράξενη και ανείπωτα αποκρουστική. Είχε κάτι το αόριστα ψαρίσιο, αλλά κατά τ' άλλα ήταν πέρα από κάθε σύγκριση ή περιγραφή.

Καθώς στεκόταν τρέμοντας κάτω από το δέντρο, ο νους του πέταξε σε κάτι ψόφιο που είχε μείνει σαπίζοντας για αιώνες στο βυθό της θάλασσας.

Πλημμυρισμένος από μια ολοένα και πιο έντονη ανησυχία, ο Χένρυ Χόσινγκ κοίταξε ολόγυρα μήπως και είχε μείνει κανένα κούτσουρο για να ρίξει στην ετοιμοθάνατη φωτιά. Όμως το μόνο που μπόρεσε να βρει εκεί κοντά ήταν μερικά ασήμαντα κλαδάκια. Τα πέταξε στη θράκα και οι φλόγες θέριεψαν για λίγο πριν πέσουν πάλι.

Τέντωσε τ' αυτιά του και άκουσε — ή φαντάστηκε ότι άκουσε — έναν παράξενο συρτό ήχο στους γειτονικούς θάμνους. Ο ήχος φάνηκε σαν να είχε τραβηχτεί λίγο πίσω όταν φούντωσαν οι φλόγες.

Ένας αληθινός τρόμος τον κυρίεψε τώρα. Ήξερε ότι δεν ήταν σε κατάσταση να ξεφύγει βάζοντάς το στα πόδια — και τώρα καταλάβαινε έντρομος ότι η όποια ακαθόριστη απειλή καραδοκούσε εκεί έξω στο σκοτάδι, κρατιόταν προσωρινά μακριά μονάχα χάρη

στην αδυναμη λάμψη της μικρής φωτιάς του.

Άρχ.σε να ψάχνει σαν τρελός ολόγυρα μπας κα. βρει κι άλλα ξύλα Αλλά δεν υπηρχε τιποτα τουλάχ στον τίποτα μέσα στον αχνό κύκλο που σχημάτιζε η αμυδρη λάμψη της φωτ.άς Και δεν τολμούσε να προχωρησει π.ο έξω

Εκεινη η αποτρόπαιη μπόχα δυνάμωσε και τώρα ο Χένρυ Χόσινγκ θα έπα.ρνε όρκο ότι μπορούσε ν' ακουσει έναν παράξενο ήχο, σαν κάτι να σερνόταν ή να γλιστρούσε στ.ς μαυρες σκιές πέρα από τις λ.γοστές σπίθες που απόμεναν από τη φωτιά.

Περίμενε παγωμένος στην απόλυτη ανημποριά του πανικού ενώ η μικροσκοπ.κή φωτιά έσβηνε στο σκοτάδι.

Την τελευταία στιγμή ένα καρβουνιασμένο κομμάτι ξυλου έσκασε, τινάζοντας ψηλα λιγες σπιθες Κα σ εκείνο το αμυδρό σύντομο φέγγισμα πρόλαβε μια φευγαλέα εικόνα της ζωντανής φρίκης.

Ειχε ήδη ξεπροβάλε. από τους θάμνους και τώρα γλιστρούσε στο ενδιάμεσο ξέφωτο μ' εφ.αλτική γρηγοράδα. Ηταν η πεμπτουσία όλων των φόβων, όλων των ανέκφραστων τρόμων και των κακων ονειρων που ο Χένρυ Χόσινγκ ειχε γνωρ.σε. στη ζωή του Ηταν ένας δαίμονας από τα έγκατα της Κόλασης που ερχόταν τελικά ν' απαιτήσει την ψυχή του.

Ένα τρομερό, διαπεραστικό ουρλιαχτό ξέφυγε από το λαρύγγι του, αλλά πνίγηκε απότομα πριν τελειώσει, καθώς ο μαύρος μανδύας της βλέννας τον τύλιγε με ακαταμάχητη δύναμη.

Ο Τζάιλς Γκάουζ — ο «Γερο-Γκάουζ», όπως τον ήξεραν όλο.— είχε σηκωθει από το κρεβάτ. ύστερα από οχτώ ώρες ανήσυχου ύπνου, με συνεχή τινάγματα κα. αδιάκοπους εφιάλτες. Κακόκεφος, ετοίμαζε τωρα καφέ στην κουζίνα του μισοερειπωμένου υποστατικού της φάρμας του στ.ς παρυφές του Βάλτου του Χουρτον. Θα έλεγε κανείς ότι τη μισή νύχτα η μπόχα από τα λιμνασμένα θαλασσόνερα πότιζε το σπίτι. Ο ανήσυχος ύπνος του ήταν γεμάτος δυσοίωνα όνειρα, όλο σκοτεινά και κακά προαισθήματα.

Μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια του, ο Γερο-Γκάουζ τέλειωσε το πρωινό του, πήρε ένα κουβά αρμέγματος από το ντουλάπι και τράβηξε για τον αχερώνα όπου φύλαγε τη μοναδική του αγελάδα.

Καθώς πλησίαζε στον αχερώνα, εκείνη η παράξενη σιχαμερή μυρωδιά που τον ε χε βασανισει όλη νυχτα, τον χτυπησε πάλι δυνατή στα ρουθούνια.

«Αυτός ο Βάλτος του Χουόρτον! Από κει έρχεται!» γρύλισε από μέσα του και κούνησε το γροθιά του προς το βάλτο.

Όταν μπήκε στον αχερώνα, η βρόμα τού έσπασε τη μυτη πιο δυνατη απο ποτέ Ζουφρωνοντας τα φρυδ.α του προχωρησε προς το ετοιμόρροπο χωρισμα όπου φύλαγε τη Σάρυ, την αγελάδα του.

Εκε. κοκάλωσε κ. εμε.νε κο.τάζοντας σαστ σμένα Η Σαρυ ειχε εξαφανιστει Το χώρισμα ήταν άδε ο

Ξαναβγήκε στην αυλή μπροστά στον αχερωνα «Σάρυ!» φώναξε.

Γυρ.σε τρεχατος στον αχερωνα κα. πλησιασε να επιθεωρησε. καλύτερα το χώρισμα του ζωου Η μπαγιάτικη μυρωδια της θάλασσας ήταν πιο δυνατη εκει, ενώ τωρα πρόσεξε ότι υπηρχε κάτι σαν γυαλάδα στο πατωμα Σκύβοντας πιο κοντά, ειδε ότι ήταν μια λεπτή μεμβράνη από λαμπερή βλέννα, σαν κάπο.ο ακατονόμαστο πλάσμα να είχε συρθει στο χωρισμα κα. μετά να είχε αναχωρήσει πάλι.

Τούτη η ανακάλυψη, μαζι με την αλλόκοτη εξαφάνιση της Σάρυ, ήταν πολυ για τα τεντωμενα νευρα

του. Μ' ένα άγριο ξεφωνητό όρμησε έξω από τον αχέρωνα και άρχισε να τρέχει προς το Κλίντον Σέντερ τρία χιλιόμετρα μακριά.

Η υποδοχή που του έκαναν στην πόλη ήταν εξοργιστική. Όταν επιχείρησε να πει στον κόσμο για την εξαφάνιση της αγελάδας του, της Σάρυ, καθώς και για την μπόχα της θάλασσας και του βούρκου στον αχέρωνα του την προηγούμενη νύχτα, όλοι γέλασαν μαζί του. Οι πιο αγενείς δηλαδή. Οι περισσότεροι απο τους άλλους τον άκουγαν ευγενικά και μετά, όταν απομακρυνόταν, έκλειναν πονηρά το μάτι και άγγιζαν το κεφάλι τους με τη χαρακτηριστική κίνηση της λασκαρισμένης βίδας.

Ένας μονάχα, ο φαρμακοποιός Τζιμ Τζέλινσον φάνηκε να δείχνει κάποιο μικρό ενδιαφέρον. Ο τελευταίος είπε ότι καθώς διέσχιζε την πίσω αυλή του, γυρίζοντας από το γκαράζ το προηγούμενο βράδυ, είχε ακούσει ένα φοβερό ουρλιαχτό να φτάνει από κάπου πέρα μακριά στο σκοτάδι. Ίσως, παρατήρησε, να ερχόταν από τη μεριά του Βάλτου του Χούρτον. Αλλά ο ήχος δεν είχε επαναληφθεί και σε λίγο έπαψε να τον απασχολεί.

Όταν ο Γερο-Γκάουζ ξεκίνησε πίσω για το σπίτι του αργά εκείνο το απόγευμα, έβραζε από οργή και νεύρα. Ώστε τον θεωρούσαν παλαβό έτσι. Ε, λοιπόν ήταν γεγονός ότι η Σάρυ είχε εξαφανιστεί. Ας το εξηγούσαν *αυτό* αν μπορούσαν. Είχαν εξηγήσει τη μυρωδιά λέγοντας ότι θα ήταν από ψόφια ψάρια που είχε ξεβράσει το μεγάλο κύμα το οποίο είχε πλημμυρίσει τους βάλτους στη διάρκεια της καταιγίδας. Εντάξει —αυτό μπορεί. Και είπαν ακόμη ότι η μύξα στο πάτωμα του αχερώνα ήταν από σαλιγκάρια. Ακού *σαλιγκάρια!* Λες και υπήρχαν σαλιγκάρια που να μπορούν ν' αφήσουν τόσα σάλια!

Καθώς πλησίαζε σπίτι του, συνάντησε τον Ρούπερτ Μπάρναμπυ, τον πλησιέστερο γειτονά του. Ο Ρούπερτ κρατούσε ντουφέκι και τον συνόδευε ο Τζιμ, το λαγωνικό του.

Εδώ και κάμποσο καιρό υπήρχε κάποια ψυχρότητα ανάμεσα στα δυο γεροντοπαλίκαρα, έτσι ο Μπάρναμπυ ξαφνιάστηκε όταν ο Γκάουζ του έγνεψε σε χαιρετισμό και κοντοστάθηκε να του μιλήσει.

«Για βραδινό κυνήγι, γείτονα;»

Ο Μπάρναμπυ έγνεψε καταφατικά. «Σκέφτηκα ότι μπορεί ο Τζιμ να μου ξεπέταγε κανένα ρακούν. Μάλλον θα 'χουμε φεγγάρι αργότερα, απόψε».

«Χάθηκε η αγελάδα μου», είπε απότομα ο Γερο-Γκάουζ. «Αν λάχει να τη δεις πουθενά—» Δίστασε και μετά συνέχισε, «Αλλά δε νομίζω να τη δεις...»

Ο Μπάρναμπυ τον κοίταξε παραξενεμένος. «Τι θες να πεις;»

Ο Γερο-Γκάουζ του αφηγήθηκε την ιστορία που επαναλάμβανε στο Κλίντον Σέντερ όλη μέρα.

Όταν τέλειωσε, κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε, «Πάντως, εγώ δε θα πήγαινα για κυνήγι σ' εκείνο το βάλτο απόψε ούτε για - ούτε για δέκα χιλιάδες δολάρια».

Ο Ρούπερτ Μπάρναμπυ έριξε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σε γέλια. Ήταν ένας γιγαντόσωμος άντρας, γεροδεμένος, έξυπνος και προσγειωμένος. Δεν τον χαρακτήριζαν ούτε καν κάποια ήπια πετάγματα της φαντασίας.

«Γκάουζ», είπε γελώντας, «άσε κατά μέρος αυτές τις ιστορίες με τους μπαμπούλες. Η αγελάδα σου θα λύθηκε και θα το 'σκασε. Είναι πάνω από χρόνος τώρα που δεν έχω δει ούτε αγριόγατα στους βάλτους!»

Ο γερο-Γκάουζ έσφιξε τα χείλη του σε μια κατσουφική γραμμή. «Μπορεί», είπε καθώς γύριζε να φύγει.

«να πέσεις σε κάτι πολύ χειρότερο από αγριόγατα στους βάλτους απόψε!»

Κουνώντας το κεφάλι του, ο Μπάρναμπυ ξεκίνησε πίσω από το ανυπόμονο λαγωνικό του. Ο Γερο-Γκάουζ είχε αρχίσει σίγουρα να τα χάνει τώρα τελευταία. Κάποια μέρα μπορεί να του έστριβε ολότελα και να κατέληγε σε κανένα τρελάδικο.

Ο Τζιμπ έτρεχε μπροστά, μυρίζοντας το χώμα και πηλαλώντας από το ένα χαντάκι στο άλλο. Με τον ερχομό του λυκόφωτου, ο Μπάρναμπυ άφησε την κεντρική δημοσιά και πήρε ένα φιδογυριστό μονοπάτι που έβγαζε στο Βάλτο του Χουόρτον.

Ο Μπάρναμπυ τρελαινόταν για το κυνήγι. Προτιμούσε να τριγυρνά στα θαμνοτόπια παρά να τεμπελιάζει σε καμιά πολυθρόνα σπίτι του. Ακόμη και αν μια βραδινή έξοδος δεν έβγαζε κανένα θήραμα, δεν τον πείραζε ιδιαίτερα. Στην πραγματικότητα όμως τα κατάφερνε αρκετά καλά· οι μισές τουλάχιστον προμήθειές του σε κρέας προέρχονταν από λαγούς, ρακούν ή και κανένα περιστασιακό ελάφι που πετύχαινε στο Βάλτο του Χουόρτον.

Όταν ανέτειλε το φεγγάρι, ο Μπάρναμπυ βρισκόταν κιόλας βαθιά στο βάλτο. Δυο φορές ο Τζιμπ έκανε να τρέξει για λαγούς, αλλά και τις δυο φορές γύρισε γρήγορα, με κάπως μαζεμένο ύφος.

Κάτι στην όλη συμπεριφορά του ζώου άρχισε να προβληματίζει τον Μπάρναμπυ. Ο σκύλος φαινόταν απρόθυμος να τρέξει μπροστά· αντίθετα, δεν εννοούσε να ξεκολλήσει από τα πόδια του αφεντικού του. Μια φορά, μάλιστα, ο Μπάρναμπυ σκόνταψε πάνω του και λίγο έλειψε να φάει τα μούτρα του.

Ο κυνηγός κοντοστάθηκε τελικά, σμίγοντας σκεφτικά τα φρύδια του και κοίταξε μπροστά. Ο βάλτος φαινόταν ίδιος όπως και κάθε άλλο βράδυ. Η αλήθεια

είναι ότι μια δυσάρεστη μυρωδιά πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, αλλ' αυτή θα προερχόταν από τα μεγάλα κύματα που είχαν φτάσει βαθιά ως την ενδοχώρα στη διάρκεια της πρόσφατης καταιγίδας. Μάλλον κάποιοι σωροί από φύκια και ψόφια ξεβρασμένα ψάρια θα σάπιζαν στα λιμνασμένα νερά του βάλτου.

Ο Μπάρναμπυ μίλησε αυστηρά στο σκύλο. «Τι έχεις, αγόρι μου; Κουνήσου λίγο! Αν μπλεχτείς πάλι στα πόδια μου, θα φας κλοτσιά!»

Ο σκύλος απομακρύνθηκε κάπως, αλλά το έκανε φανερά απρόθυμος. Μονάχα για τα μάτια οσμιζόταν τις συστάδες από τα χορτάρια ενώ φαινόταν να έχει χάσει κάθε κέφι για κυνήγι.

Ο Μπάρναμπυ άρχισε να νευριάζει. Ακόμη και όταν ανακάλυψαν τα φρέσκα χνάρια ενός ρακούν στη μαλακιά λάσπη κοντά σε μια λιμνούλα, ο Τζιμπ έδειξε μονάχα ελάχιστο ενδιαφέρον.

Παρ' όλα αυτά, το ζώο έτρεξε λίγο μπροστά, και ο Μπάρναμπυ άρχισε να ελπίζει ότι όσο θα ζύγωναν το θήραμα, τόσο ο σκύλος θα ξανάβρισκε το συνηθισμένο του ενθουσιασμό.

Σ' αυτό έκανε λάθος. Καθώς πλησίαζαν σε μια πυκνοδασωμένη περιοχή με κάμποσες τρικοκκιές και πνιγμένη στις ράπες, ο σκύλος ζάρωσε ξαφνικά στις σκιές και αρνιόταν να σαλέψει ρούπι από εκεί.

Ο Μπάρναμπυ ήταν σίγουρος ότι το ρακούν είχε κρυφτεί στις γειτονικές λόχμες. Η ανήκουστη συμπεριφορά του σκύλου τον έκανε πυρ και μανία.

Ύστερα από κάμποσες γερές στ' αυτιά ο Τζιμπ αναστηκώθηκε αλύγιστα και προχώρησε, αλλά με τις τρίχες στο σβέρκο του ανασηκωμένες σαν χαίτη λιονταριού.

Βλαστημώντας από μέσα του, ο Μπάρναμπυ χώθηκε στις σκιές της λόχμης πίσω από το σκύλο.

Παρά το φεγγαρόφωτο επικρατούσε μεγάλη μαυρίλα κάτω από τα δέντρα και ήταν αναγκασμένος να βαδίζει προσεκτικά για να μην πέσει σε κανένα νερόλακκο.

Ξαφνικά, μ' ένα ξέφρενο γάβγισμα τρόμου, ο Τζιμπ τινάχτηκε πίσω σαν βέλος, πέρασε κάτω από τα πόδια του αφεντικού του και όρμησε έξω από τη λόχμη. Και δε σταμάτησε εκεί, αλλά συνέχισε το τρεχαλητό του, ουρλιάζοντας παράξενα καθώς απομακρυνόταν.

Για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ ο Μπάρναμπυ ένιωσε να τον διαπερνά ένα ρίγος φόβου. Σε κάθε προηγούμενη εμπειρία του, ποτέ ο Τζιμπ δεν το είχε βάλει έτσι στα πόδια. Σε μια περίπτωση, μάλιστα, είχε ριχτεί σε μια πελώρια αρκούδα.

Κοιτάζοντας καχύποπτα στο βαθύ σκοτάδι, ο Μπάρναμπυ δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα. Σίγουρα δεν είδε να τον κοιτάζει κανένα ζευγάρι από λαμπερά κακόβουλα μάτια.

Καθώς τα δικά του μάτια πάσχιζαν να διαπεράσουν τη γύρω μαυρίλα, θυμήθηκε με μια πικρόχολη γκριμάτσα την προειδοποίηση του Γκάουζ. Αν εκείνος ο νερο-βλάκας είχε δει τον Τζιμπ να φεύγει έτσι βολίδα από το βάλτο, θα το κοπάναγε συνέχεια στον Μπάρναμπυ ώσπου να πεθάνει.

Η σκέψη αυτή τον εκνεύρισε. Προχώρησε τώρα νιώθοντας ένα είδος αγανακτισμένου θυμού ενάντια στο οτιδήποτε είχε τρομάξει το σκύλο του. Μια καλή ντουφεκιά θα έλυνε κάθε μυστήριο.

Ξαφνικά σταμάτησε και αφουγκράστηκε. Από το σκοτάδι λίγο πιο μπροστά, τ' αυτιά του έπιασαν έναν περίεργο ήχο, σαν ένας μεγάλος όγκος να σερνόταν πάνω στα χορτάρια.

Δίστασε, ανήμπορος να διακρίνει το παραμικρό, αλλά αρνούμενος πεισματικά να υποκύψει στην παρά-

λογη διάθεση και να το βάλει στα πόδια. Εκεί μέσα στις λόχμες, το μαύρο σκοτάδι και η σιχαμερή μπόχα από τα λιμνασμένα νερά σχεδόν δεν τον άφηναν ν' ανασάνει.

Η καρδιά του άρχισε να βροντά καθώς ο ήχος του συρσίματος ζύγωνε. Το κάθε του ένστικτο του φώναζε να κάνει μεταβολή και να τρέξει, αλλά ένα είδος πεισματικής απόγνωσης τον κρατούσε καρφωμένο στη θέση του.

Ο ήχος δυνάμωνε και ξαφνικά ο Μπάρναμπυ ένιωσε σίγουρος ότι κάτι θανάσιμο και φοβερό χιμούσε εναντίον του μέσα από τις λόχμες με ολοένα και μεγαλύτερη γρηγοράδα.

Σηκώνοντας αυτόματα το ντουφέκι του το έστρεψε προς την κατεύθυνση του ήχου και πυροβόλησε.

Στη σύντομη λάμψη του πυροβολισμού πρόλαβε να δει κάτι μαύρο, τεράστιο και γυαλιστερό, σαν μια πελώρια κυματιστή κουκούλα, να ξεχύνεται από τις τελευταίες συστάδες. Φαινόταν να *κυλά* προς το μέρος του ζυγώνοντας μ' εφιαλτική ταχύτητα.

Ήθελε να ξεφωνίσει και να τρέξει αλλά, την ίδια στιγμή που η φρικτή ξεπρόβαλε ορμητική, κατάλαβε ότι κάθε προσπάθεια φυγής ήταν μάταιη τώρα. Αν και το αίμα φαινόταν να έχει πήξει στις φλέβες του, συνέχισε να κρατά το ντουφέκι ανασηκωμένο και να ρίχνει ασταμάτητα.

Οι σφαίρες δεν ήταν πιο αποτελεσματικές από πέτρες σφεντόνας. Την τελευταία στιγμή, το κουράγιο εγκατέλειψε τον Μπάρναμπυ και προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά η τερατώδης κουκούλα βούτηξε ακάθεκτη πάνω του, τον τύλιξε και άρχισε να τον σφίγγει. Η προσπάθειά του να ουρλιάξει πνίγηκε σ' ένα πνιχτό γουργουρητό στο λαιμό του.

Ο Γερο-Γκάουζ σηκώθηκε νωρίς το άλλο πρωί, ύστερα από μια ακόμη ανήσυχη νύχτα και βγήκε έξω να επιθεωρήσει την περιοχή του αχερώνα του. Δε φαινόταν να έχει αλλάξει τίποτα, αλλά η Σάρυ εξακολουθούσε ν' απουσιάζει. Και εκείνη η σιχαμερή μπόχα συνέχιζε να έρχεται από τη μεριά του Βάλτου του Χουόρτον κάθε φορά που ο άνεμος φυσούσε από εκεί.

Αφού έφαγε το πρωινό του, ο Γκάουζ ξεκίνησε για το σπίτι του Ρούπερτ Μπάρναμπι κάνα δυο χιλιόμετρα πιο κάτω στο δρόμο. Ούτε κι αυτός δεν ήταν σίγουρος τι περίμενε να βρει εκεί.

Όταν έφτασε στο μικρό αλλά περιποιημένο ξύλινο σπίτι του γείτονά του, διαπίστωσε ότι επικρατούσε ησυχία. Υπερβολική ησυχία. Συνήθως ο Μπάρναμπι σηκωνόταν με το χάραμα.

Υπακούοντας σε μια ξαφνική παρόρμηση, ο Γκάουζ ανηφόρισε το δρομάκι και χτύπησε στην μπροστινή πόρτα. Περίμενε αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση. Χτύπησε ξανά και, αφού περίμενε για λίγο ακόμη, κατέβηκε πάλι τα σκαλιά της βεράντας.

Ο Τζιμπ, το λαγωνικό του Μπάρναμπι, καθόταν μαζεμένο στο πλάι του σπιτιού. Συνήθως χοροπηδούσε και γάβγιζε. Σήμερα στεκόταν ασάλευτο —ή σχεδόν ασάλευτο— τρέμοντας και κοιτάζοντας τον Γκάουζ. Το ζώο είχε ένα μαζεμένο, τρομαγμένο και ένοχο ύφος που ήταν εντελώς πρωτόγνωρο γι' αυτό.

«Πού είναι ο Ρουπ,» του φώναξε ο Γκάουζ. «Τρέχα βρες τον Ρουπ!»

Αντί να ξεκινήσει, ο σκύλος έριξε πίσω το κεφάλι του και άφησε ένα αλλόκοτο, μακρόσυρτο ουρλιαχτό.

Ο Γκάουζ ανατρίχιασε. Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά πίσω στο σιωπηλό σπίτι, πήρε πάλι το δρόμο για την πόλη.

Τώρα ίσως να σταθούν να με ακούσουν, σκέφτηκε

από μέσα του βλοσυρά. Την προηγούμενη μέρα είχαν γελάσει μαζί του για την εξαφάνιση της Σάρυ. Ίσως δε θα γελούσαν τόσο εύκολα όταν θα τους έλεγε ότι ο Ρούπερτ Μπάρναμπι είχε πάει στο Βάλτο του Χουόρτον με το σκύλο του —και ότι ο σκύλος είχε επιστρέψει μόνος!

Όταν ο αρχηγός της αστυνομίας Μάιλς Άντερμπεκ είδε τον Γερο-Γκάουζ να μπαίνει στο γραφείο του στο Κλίντον Σέντερ, έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του και αναστέναξε βαθιά. Είχε πολλή δουλειά τούτο το πρωί και αναμφίβολα ο Γερο-Γκάουζ ερχόταν να τον ρωτήσει για εκείνη την αναθεματισμένη αγελάδα του που κάπου είχε χαθεί.

Όμως ο γερο-εκκεντρικός είχε κάτι καινούριο και συνταρακτικό ν' αναφέρει. Ισχυριζόταν ότι ο Ρούπερτ Μπάρναμπι είχε εξαφανιστεί. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Γκάουζ, ο Μπάρναμπι είχε πάει στο βάλτο το προηγούμενο βράδυ και δεν είχε επιστρέψει από εκεί.

Όταν ο αστυνόμος Άντερμπεκ τον εξέτασε πιο συστηματικά, ο Γκάουζ παραδέχτηκε ότι δεν ήταν *σίγουρος* πως ο Μπάρναμπι δεν είχε επιστρέψει. «Δεν ξαναγύρισε από κει, σου λέω! Ο σκύλος του ξέρει. Έσκουζε όπως σκούζει ένας σκύλος όταν έχει πεθάνει κάποιος! Ό τι κι άρπαξε τη Σάρυ —σίγουρα άρπαξε και τον Μπάρναμπι χτες βράδυ!»

Ο αστυνόμος Άντερμπεκ δεν ήταν ευφάνταστος άνθρωπος. Μπορεί το μελοδραματικό ξέσπασμα του Γκάουζ να τον εκνεύρισε αλλά δεν τον εντυπωσίασε. Κάπως κοφτά, υποσχέθηκε ότι αν ο Μπάρναμπι δεν εμφανιζόταν ως το βράδυ θα ερευνούσε το θέμα. Ο Μπάρναμπι, υπενθύμισε ο αστυνόμος στον επισκέπτη του, ήξερε το βάλτο καλύτερα από τον καθένα

στην περιοχή. Και ήταν απόλυτα ικανός να προστατέψει τον εαυτό του. Πιθανώς, εξήγησε ο Αντερμπεκ, μετά το κυνήγι του το προηγούμενο βράδυ, να είχε στείλει το σκυλο σπιτι και ο ιδιος να ειχε πάει κάπου αλλού. Το πιο πιθανό ήταν ότι θα γύρισε πάλι πριν νυχτωσει.

Ο Γερο-Γκάουζ κουνησε το κεφάλι του μ' ένα ειδος μοιρολατρικής δυσπιστιας. Διαβεβαιώνοντας ότι συντομα τα νεγονότα θα έδειχναν πόσο δικαιολογημενοι ηταν οι φόβοι του, βγηκε μουτρωμένος απο το κτιριο της αστυνομίας.

Η μέρα πέρασε και ο Ρούπερτ Μπάρναμπυ δε φανηκε πουθενά. Στις έξι ο Γερο-Γκράουζ μπηκε βλοσυρός στο *Κραουν*, ένα ξενοδοχειο δευτερης κατηγοριας του Κλιντον Σέντερ, και έπιασε εκει δωμάτιο. Στις επτά ο αστυνόμος Αντερμπεκ έστειλε ένα περιπολικό στο σπιτι του Μπάρναμπυ. Περιμενε ανυπόμονα την επιστροφή του, παιζοντας νευρικά τα δαχτυλα του στο γραφειο του και ξεφυλλιζοντας αφηρημένα το πάκο τις αναφορές που είχαν μαζευτει εκει στη διάρκεια της μέρας.

Το περιπολικό επέστρεψε λίγο πριν τις οχτώ. Ο αρχιφύλακας Γκράιμς έκανε την αναφορά του. «Δεν υπήρχε κανείς εκεί, κυριε αστυνόμε. Το σπιτι ηταν κανονικά κλειδωμένο. Ψάξαμε στο κτήμα. Το μόνο που βρήκαμε ηταν το σκυλο του Μπάρναμπυ. Εσκουζε μολις μας ειδε και το έβαλε στα πόδια λες και τον κυνηγούσε ο ίδιος ο διάβολος!»

Ο αστυνόμος Άντερμπεκ προβληματιστηκε. Αν ο Μπάρνταμπυ είχε όντως εξαφανιστει, θα έπρεπε να ξεκινήσει αμέσως μια έρευνα. Αλλα σκοτειναζε ηδη και υπήρχαν σημεια στο Βάλτο του Χουόρτον που ήταν σχεδόν αδιάβατα ακόμη και στο φως της μέρας. Εξάλλου, δεν υπήρχε καμιά απόδειξη οτι ο Μπαρναμ-

πυ δεν ειχε πάει σε κάποια επισκεψη, ισως στο γειτονικό Στάντονβιλ, για να δει κανένα φίλο και να διανυκτερεύσει εκεί.

Ως τις εννιά ο αστυνόμος είχε πάρει την απόφαση ν' αναβάλει τις όποιες ενέργειες μέχρι το άλλο πρωι. Μια έρευνα τωρα θα ήταν μάλλον μάταιη, έτσι κι αλλιως. Ο βάλτος έκρυβε πάρα πολλες κακοτοπιές. Αν ο Μπάρναμπυ δεν ειχε εμφανιστεί ως το άλλο πρωί και δε διαπιστωνόταν στο μεταξυ ότι βρισκόταν κάπου αλλου, τότε θα ξεκινούσε μια συστηματική έρευνα του βάλτου.

Ο Άντερμπεκ μόλις ειχε πάρει αυτή την απόφαση και ήταν έτοιμος ν' αναχωρήσει κουρασμένος από το αρχηγείο για το σπιτι του, όταν ένα καινουριο και αληθινά ανησυχητικό γεγονός ήρθε να τον σταματήσει.

Λίγο πριν τις εννιάμισι, ένα αυτοκίνητο φρενάρισε απότομα έξω από το αρχηγειο. Ενας ηλικιωμένος άντρας κατέβηκε και μπήκε γοργά στο κτιριο, οδηγωντας από το μπράτσο μια νεαρή κοπέλα σε υστερική κατάσταση, που έκλαιγε με αναφιλητά. Η φουστα και οι κάλτσες της είχαν σκιστεί ενω το πρόσωπό της ήταν όλο γρατζουνιές.

Αφού τη βόηθησε να καθισει σε μια καρέκλα, ο άντρας στράφηκε προς τον αστυνόμο Αντερμπεκ ενω και άλλοι αστυνομικοι πλησιασαν για ν' ακουσουν.

«Τη μάζεψα από τον αυτοκινητόδρομο κοντά στο Βάλτο του Χουόρτον. Εσκουζε με όση δυναμη ειχαν τα πνευμόνια της!» εξήγησε ο άντρας και κοντοστάθηκε να σφουγγίσει το μέτωπό του. «Πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά στο αμάξι μου. Ειναι θαυμα πως δεν τη σκότωσα. Ηταν τόσο ξετρελαμένη απο το φόβο που δεν μπόρεσα να βγάλω νόημα από τα λόγια της. Φαίνεται ότι κάτι άρπαξε το φιλαράκο της κάπου εκει πέρα στους θάμνους. Οπως και να 'χει, την έβαλα στο

αμάξ μου δίχως ιδιαίτερη δυσκολία, αν και υποθέτω ότι έκανα κάμποσες παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας μέχρι να τη φέρω εδώ»

Ο αστυνόμος Αντερμπεκ περιεργάστηκε τον άντρα με διαπεραστικό βλέμμα Ηταν φανερό ότι ήταν και αυτός ταραγμένος αλλά μια και δε φαινόταν να κρύβει τίποτα, στράφηκε προς το κορίτσι.

Της μίλησε κατευναστικά, κάνοντας ό,τι μπορούσε να την καλμάρει και τελικά η κοπέλα συνήλθε αρκετά για ν' αφηγηθεί την ιστορία της.

Λεγόταν Ντολόρες Ρελ και ζούσε κοντά στο Στάντονβιλ Νωρίτερα το ίδιο βράδυ είχε βγει για μια βόλτα με το μνηστήρα της, κάποιον Τζέησον Μπουκμαϊστ από το Κλίντον Σέντερ Ενώ ο Τζέησον οδηγούσε στον αυτοκινητόδρομο εκείνη είχε παρατηρήσει, ότ το φεγγαρόφωτο έλαμπε πολύ ρομαντικά στους βάλτους Ο Τζέησον είχε σταματήσει το αμάξι κα αφού χάζεψαν το τοπίο για λίγα λεπτά της πρότεινε, μια και η βραδιά ήταν ζεστή, να κάνουν ένα «ρομαντικό περίπατο στη φεγγαράδα»

Η Ντολόρες δεν ήθελε αρχικά ν' απομακρυνθεί από το αμάξι, αλλά τελικά είχε δεχτεί να κάνουν ένα μικρό περίπατο στις άκρες του βάλτου, εκεί όπου το έδαφος ήταν σχετικά στεγνό

Ενώ το ζευγάρι περπατούσε κάτω από τα δέντρα, μόλις καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά από το αυτοκίνητο, η Ντολόρες ένιωσε μια δυσάρεστη μυρωδιά και θέλησε να γυρίσουν πίσω Ο Τζέησον, όμως, τη διαβεβαίωσε ότι ήταν της φαντασίας της και επέμεινε να προχωρήσουν κι άλλο Καθώς τα δέντρα γίνονταν πιο πυκνά, πήγαιναν ο ένας πίσω από τον άλλο, με τον Τζέησον μπροστά

Ξαφνικά, εξήγησε η κοπέλα άκουσαν κα. ο. δυο κάτι να θροΐζει στα χορτάρια ζυγώνοντας προς το μέρος

τους Ο Τζέησον της είπε να μη φοβάται, γιατί μάλλον θα ήταν καμιά ξεστρατισμένη αγελάδα Όσο πλησίαζε, όμως, φαινόταν να κινείται με αφύσικη ταχύτητα Κα, δεν έκανε ακριβώς τους θορύβους που θα περίμενε κανείς από μια αγελάδα

Την τελευταία στιγμή ο Τζέησον γύρισε απότομα με μια κραυγή τρόμου κα. της φώναξε να τρέξει. Πριν η κοπέλα προλάβει να κάνει βήμα, είδε αμυδρά στο φεγγαρόφωτο κάτι τερατώδες να ξεπετάγεται από τα δέντρα Για μια στιγμή έμεινε εκεί κοκαλωμένη από φρίκη ύστερα έκανε μεταβολή και το έβαλε στα πόδια Της φάνηκε ότι άκουσε και τον Τζέησον να τρέχει πίσω της, αλλά δεν μπορούσε να είναι σίγουρη. Όμως αμέσως μετά τον άκουσε να ξεφωνίζει

Παρά τον τρόμο της, γύρισε και κοίταξε πίσω της Στο σημείο εκείνο η κοπέλα άρχισε να γίνεται πάλι υστερική και χρειάστηκε να περάσουν κάμποσα λεπτά πριν καλμάρει πάλι αρκετά για να συνεχίσει

Δεν μπορούσε να περιγράψει τι ακριβώς είχε αντικρίσει όταν κοίταξε πάνω από τον ώμο της Το πράγμα που είχε δει φευγαλέα να ορμά εναντίον τους από τα δέντρα είχε προλάβει τον Τζέησον Το μόνο που μπόρεσε να διακρίνει από το συντροφό της ήταν το έντρομο πρόσωπό του κι ένα μέρος του μπράτσου του Ήταν χαμηλά κοντά στο χώμα, σαν το πλάσμα να ήταν γαντζωμένο από πάνω του Δε θα μπορούσε να πει τι ήταν Πάντως ήταν κάτι μαύρο άμορφο, ζωώδες και ταυτόχρονα όχι ζωώδες Είχε κάτι από εκείνη τη σκοτεινή, μουλωχτή αίσθηση του ακαθόριστου μπαμπούλα που την έκανε ν' ανατριχιάζε. όταν μικρή έμενε μόνη τη νύχτα

Ανατρίχιασε και τώρα κα. σκέπασε τα μάτια με τα χέρια της καθώς προσπαθούσε να ξαναφέρει στο νου της την εικόνα που είχε δει. «Ω Θεέ μου —το σκοτάδι

είχε ζωντανέψει! Το σκοτάδι είχε ζωντανέψει!» φώναξε.

Με κάποιο τρόπο η κοπέλα ειχε καταφέρει να διασχίσει τα δέντρα και να βγει στο δρόμο. Ηταν τόσο τρομαγμένη που δεν πρόσεξε καν το αυτοκινητο που ερχόταν.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολια ότι η Ντολόρες Ρελ βρισκόταν υπό το κράτος ενός αληθινού τρόμου. Η αντίδραση του αστυνόμου Άντερμπεκ υπήρξε άμεση. Όταν η κατάχλωμη κοπέλα μεταφέρθηκε στο γε τονικό νοσοκομείο προκειμένου να της φροντίσουν τις γρατζουνιές και να της δωσουν κάποιο ηρεμιστικό, ο Άντερμπεκ μάζεψε όλους τους διαθέσιμους άντρες του, τους όπλισε με δίκανα, ντουφέκια και φακους, τους έχωσε σε τέσσερα περιπολικά και όλοι μαζί ξεκινησαν για το Βάλτο του Χουόρτον.

Το αυτοκίνητο του Τζέησον Μπουκμάιστ βρέθηκε σταματημένο εκει όπου το είχε αφήσει. Δεν το ειχε πειράξει κανείς. Μια έρευνα με τους δυνατους φακούς στη γύρω περιοχή αποδείχτηκε άκαρπη. Ό,τι κι αν είχε επιτεθεί στον Μπουκμάιστ, φαίνεται ότι τον είχε σύρει μαζί του στα πιο βαθιά σημεια του απέραντου βάλτου.

Υστερα από δυο ώρες μάταιης αναζήτησης, με ψαξίματα στους θάμνους και τσαλαβουτήματα στα βαλτόνερα, ο αστυνόμος Άντερμπεκ ανακάλεσε εξαντλημένος τους άντρες του και διέκοψε τις έρευνες ως το άλλο πρωί.

Μόλις οι πρώτες αχνές πινελιές της αυγής φώτισαν τον ουρανό πάνω από το Βάλτο του Χουόρτον η έρευνα άρχισε πάλι. Στο μεταξυ ειχαν καταφτάσει ενισχύσεις, που συμπεριλάμβαναν και εθελοντές πολίτες από το Κλίντον Σέντερ, και έτσι άρχισε ένα συστηματικό χτένισμα του όλου βάλτου.

Μέχρι το μεσημέρι η προσπάθεια δεν είχε φέρει τίποτα στο φως — ή σχεδόν τίποτα. Ένας από τ' αποσπάσματα έρευνας γυρισε μ' ένα στραπατσαρισμένο καπέλο και μια μπουκάλα από ντόπιο ουίσκι που τα ειχε βρει στις άκρες του βαλτου κάτω από ένα δέντρο. Το καπελο ηταν μια τσαλακωμένη ρεπουμπλικα, παλιά και φθαρμένη αλλά στεγνή. Αυτό σήμαινε οτι ειχε χαθει πρόσφατα, μετά την καταιγίδα που ειχε χτυπήσει το βάλτο πριν λίγες μέρες. Η μπουκάλα του ουίσκι φαινόταν καινούρια, με μερικές σταγόνες ακόμη μέσα. Ο ερευνητής ανέφερε ακόμη ότι είχε βρει κάτω από το δέντρο και τ' απομεινάρια μιας μικρής φωτιάς.

Με την ελπίδα ότι ίσως αυτά τα ευρήματα είχαν κάποια σχέση με την εξαφάνιση του Τζέησον Μπουκμάιστ, ο αστυνόμος Άντερμπεκ διέταξε να ερωτηθει κάθε ποτοπωλείο του Κλίντον Σέντερ, σε μια προσπάθεια να μάθουν την ταυτότητα όλων όσων είχαν αγοράσει ένα μπουκάλι από τη συγκεκριμένη μάρκα του ντόπιου ουισκι που ειχε βρεθεί κατω από το δέντρο.

Η έρευνα συνεχίστηκε ωσπου γυρω στο απομεσήμερο ήρθε στο φως μια νέα και πιο δυσοίωνη ανακάλυψη. Ενας προσεκτικός ερευνητής που έψαχνε σε μια περιοχή με ισοπεδωμενες ράπες, βρήκε ένα ντουφέκι στη λάσπη.

Αφου το καθάρισαν από το βούρκο και τη λάσπη, δυο από τους ερευνητές αναγνωρισαν ότι ανήκε στον Ρομπερτ Μπάρναμπυ. Ο ένας απο τους δυο είχε βγει για κυνηγι μαζί του και θυμόταν τα σκαλισματα που είχε στο κοντάκι του.

Ενω ο αστυνόμος Άντερμπεκ προβληματιζόταν με αυτό το δυσάρεστο στοιχειο, έφτασε και η αναφορά από την έρευνα στα ποτοπωλεια του Κλίντον Σέντερ. Όλοι οι πρόσφατοι αγοραστές της συγκεκριμένης μάρκας ουισκι ειχαν βρεθει και ελεγθει. Μονάχα ένας

δεν μπορούσε να εντοπιστεί —ένας αλήτης που τριγύρ ζε στην πόλη εδώ και μερ κές μέρες κα που ένας αστυνομικός τον είχε διατάξει να πάρει δρόμο.

Ως το βράδυ οι περισσότεροι από τους εξαντλημένους άντρες της ομάδας έρευνας είχαν πε στει ότι ο άγνωστος αλήτης ισως σε κριση φονικής μανιας εξαιτιας του πιοτου, ειχε δολοφονήσει τόσο τον Ρουπερτ Μπάρναμπυ όσο κα. τον Τζέησον Μπουκμάιστ και ειχε κρυψει τα πτωματά τους σε κάποια από τις βαθιές λιμνουλες του βάλτου Το πιο πιθανό ηταν ότ ο φον.άς εξακολουθουσε να κοιμάται ναρκωμένος από το πιοτό κάπου στις πυκνές λόχμες του βάλτου.

Οι περ σσότεροι από τους ερευνητές είχαν δεχτει με πολυ σκεπτικ.σμό τη μελοδραματική αφηγηση της Ντολόρες Ρελ Ε.χαν υπογραμμισει το γεγονός ότι στο αμυδρό φεγγαρόφωτο, ένας ξετρελαμένος κα μαν ακός αλήτης με φονικές διαθέσεις μπορει ευκολα να έδινε την εντυπωση ενός τέρατος Και πιθανως η υστερια της κοπέλας να είχε μεγαλοποιήσε, τα όσα είχε δει.

Οταν η νυχτα άρχισε να πέφτε, πάνω από τις σκυθρωπές εκτάσε ς των βουρκων, ο αστυνόμος Αντερ μπεκ αναγκάστηκε απρόθυμα να δ.ακόψε. τις έρευνες Ωστόσο λαμβάνοντας υπ' όψη το ενδεχόμενο ο φον.άς να κρυβόταν ακόμη στην περ.οχη αποφάσισε να εγκαταστήσει ένα συστημα από ολονύκτιες περιπόλους κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου που ακολουθούσε παράλληλα το βάλτο Αν το θήραμά τους ήταν κρυμμένο στις δυσβατες συστάδες των δεντρων και των θάμνων, δε θα μπορουσε να ξεφυγει από τη μεριά του δρόμου διχως να πέσει σε κάποια από τ.ς περ.πόλους Η μόνη άλλη έξοδος από το βάλτο ηταν χ.λιόμετρα μακριά, πέρα από τους βουρκους, εκε όπου τα κύματα της ανοιχτής θάλασσας εγλε.φαν τ.ς

καλαμιές της ακτής Ηταν εντελώς απίθανο ο φυγάδας να επ.χειρουσε να ξεφυγει προς εκε.νη την κατεύθυνση.

Οι περίπολοι ορίστηκαν με τρίωρες βάρδιες, με δυο άντρες στην καθεμ.ά, γερά οπλισμένους και εφοδιασμένους με δυνατούς φακους Οι διαταγές τους ήταν να ερευνούν κάθε ήχο ή κίνηση που παρατηρούσαν στα χαμόκλαδα κοντά στα κράσπεδα του αυτοκινητόδρομου Υστερα από μ.α απλή προειδοποιητική διαταγή θα πυροβολουσαν στο ψαχνό Οι τυχόν περ εργο, περαστ.κοι οδηγοί που θα σταματουσαν να δουν πως πήγαινε η καταδιωξη, θα δ.ατάζονταν να συνεχίσουν αμέσως το δρόμο τους αφου θα τους προειδοποιουσαν να μην πάρουν κανένα που θα τους έκανε ωτοστόπ αλλά, απεναντιας, ν' αναφέρουν την παρουσία του.

Ο Φρεντ Στορ και ο Λιουκ Μάτσον στη βάρδια από μεσάνυχτα μέχρι τρεις είχαν ήδη βγάλε. δυο ήσυχες ώρες στη συγκεκριμένη περ.οχή του δρόμου που είχαν αναλάβε.. Τελικά, κάποια στιγμή ο Μάτσον κάθισε σ' έναν πεσμένο κορμό λιγα μέτρα από την άκρη του δρόμου.

« Εχω ρέψει στα πόδια μου», εξήγησε κουρασμένα, ακουμπωντας το ντουφέκ. του στον κορμό «Ας κάνουμε μια στάση λ.γων λεπτων να πάρουμε μ.α ανάσα».

Ο Φρεντ Στορ στάθηκε λίγο πιο πέρα «Εντάξει, Λιουκ Δε νομιζω να— » Σταμάτησε ξαφνικά και γυρ.σε να κο.τάξει προς τ.ς μαυρες παρυφές του βάλτου «Άκουσες τίποτα, Λιουκ;»

Ο Λιουκ αφουγκράστηκε γυρ.ζοντας το κορμί όπως καθόταν στον κορμό. «Να σου πω» είπε τελικά «νομίζω ότι ακούω κάτι σαν ξύσιμο».

Σήκωθηκε, παίρνοντας πάλι το όπλο του.

«Ας ρίξουμε μια ματιά», πρότεινε ο Φρεντ με σιγανή φωνή. Πήδησε πάνω από τον κορμό και ο Λιουκ τον ακολούθησε προς τα πυκνά χαμόκλαδα που σημάδευαν το σημείο όπου άρχιζε η οργιαστική βλάστηση του βάλτου.

Μερικά μέτρα πιο πέρα κοντοστάθηκαν πάλι. Ο ήχος όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Ηταν ενας ξυστός θόρυβος σουρσιματος, σαν ένα βαρύ σωμα να σερνόταν σε ανώμαλο έδαφος.

«Ακουγεται σαν —σαν φίδι», παρατήρησε ο Λιουκ. «Σαν φοβερά μεγάλο φίδι!»

«Ας πλησιάσουμε λίγο ακομη», ψιθύρισε ο Φρεντ. «Να είσαι έτοιμος με το ντουφέκι όταν θ' ανάψω το φακό!»

Προχώρησαν ακόμη λίγα μέτρα. Ύστερα μια ισχυρή δέσμη από κίτρινο φως φώτισε τις συστάδες μπροστά καθώς ο Φρεντ άναψε το φακό του. Η ακτίνα ερεύνησε το σκοτάδι σπαθιζοντας πότε προς τη μια κατεύθυνση και πότε προς την άλλη.

Ο Λιουκ χαμήλωσε το ντουφέκι του, σμίγοντας τα φρύδια. «Δε βλέπω τιποτα», ειπε. «Μονάχα μια μεγάλη λιμνούλα από μαύρο βούρκο εκει πέρα μπροστά μας».

Πριν ο Φρεντ προλάβει ν' απαντήσει, η λιμνουλα του μαύρου βούρκου απόκτησε δική της φρικαλέα ζωή. Μέσα σε μια φοβερή στιγμή, ανασηκωθηκε σχηματίζοντας μια απερίγραπτη γυαλιστερή κουκουλα και κυλησε μπροστά με τρομερή ταχύτητα.

Ο Λιουκ Μάτσον ξεφώνισε και πυροβόλησε ταυτοχρονα καθώς το τερατωδες χαλί της μύξας χυνόταν μπροστά. Μια στιγμή αργότερα ορθωνόταν από πάνω του. Ο Μάτσον πυροβόλησε άλλη μια φορά πριν το αντικείμενο πέσει και τον σκεπάσει.

Στην κίνηση ν' αποφυγει την αρχική επίθεση του

φρικιαστικού πλάσματος, ο Φρέντ Στορ έχασε την ισορροπία του. Έπεσε με τα μούτρα στο χώμα —και γύρισε προλαβαίνοντας να δει ένα θέαμα που πάγωσε το αίμα στις φλέβες του.

Το τέρας είχε πέσει πάνω στον Λιουκ Μάτσον. Τώρα, καθώς ο Φρεντ κοιτούσε κυριολεκτικά παράλυτος από φρίκη, το είδε ν' απλώνεται πάνω και γύρω από τη μορφή του Λιουκ ώσπου τον σκέπασε εντελώς. Από κάτω μπορουσε ακόμη να διακρινει αχνά το κορμι που σφάδαζε. Υστερα το πλάσμα άρχισε να σφιγγει τη λεία του, φουσκωνοντας σε κουκουλα και ξαναπαίρνοντας την πλακουτσή μορφή του όταν τα σπαρταρισματα σταμάτησαν.

Μόλις το πλάσμα ορθώθηκε πάλι και άρχισε να κινειται προς το μέρος του, ο Φρεντ Στορ, κεντρισμένος από τον ξέφρενο τρόμο, κατάφερε ν' αποτινάξει την παράλυση της φρικης που τον κρατούσε αιχμάλωτο.

Αρπάζοντας το ντουφέκι που είχε πέσει δίπλα του, το έστρεψε προς τη μορφή της ζωντανής μυξας και άρχισε να ρίχνει. Ενας ανειπωτος πανικός τον κυριεψε όταν ειδε ότι οι σφαίρες του δεν ειχαν κανένα αποτέλεσμα. Το πλάσμα συνέχιζε να έρχεται κατά πάνω του, προφανώς αδιαφορωντας εντελως για τα μολύβια που χωνονταν στη σιχαμερή γλοιώδη μάζα του.

Σπρωγμένος από κάποιο ένστικτο που κι ο ιδιος δε θα μπορούσε να ονομάσει, ο Φρεντ Στορ παράτησε το όπλο του και άρπαξε το φακό, ρίχνοντας την ισχυρή δέσμη του κατ' ευθειαν πάνω στη φρικη που ερχόταν ακάθεκτη.

Το πλάσμα, ήδη σ' ελαχιστη απόσταση, σταμάτησε απότομα και φάνηκε να διστάζει. Μετά γλίστρησε γοργά προς το πλάι, αλλά ο Στορ το ακολούθησε αμέσως με τη δέσμη του φωτός. Το πλάσμα έκανε πισω τελικά και απλώθηκε στο χώμα, σαν να πάσχιζε με τον

τρόπο αυτό ν' αποφύγει το φως. Αλλά ο Στορ κράτησε τη δέσμη σταθερά πάνω του, νιώθοντας με το κάθε πρωτόγονο ένστικτο μέσα του ότι η κίτρινη ακτίνα του φωτός ήταν το μόνο πράγμα που κρατούσε σε απόσταση το φοβερό θάνατο.

Κραυγές ακούγονταν τώρα από το γύρω σκοτάδι και άλλα φώτα άρχισαν να σπαθίζουν τις σκιές. Οι άντρες των γειτονικών περιπόλων είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς και έτρεχαν να δουν τι συνέβαινε.

Ξαφνικά, η απερίγραπτη φρικαλεότητα ξεγλίστρησε μακριά από τη δέσμη του φακού και χάθηκε γοργά στο σκοτάδι.

Στο μολυβένιο φως της πρώτης αυγής ο αστυνόμος Άντερμπεκ μπήκε σ' ένα περιπολικό που τον περίμενε στον αυτοκινητόδρομο κοντά στο Βάλτο του Χουόρτον και επέστρεψε στο Κλίντον Σέντερ. Είχε κάνει ένα σχέδιο και ήταν ακλόνητα αποφασισμένος να το θέσει αμέσως σ' εφαρμογή.

Όταν έφτασε στο αρχηγείο έκανε στα γρήγορα δυο τηλεφωνήματα, το ένα στον κυβερνήτη της πολιτείας και το άλλο στο διοικητή του γειτονικού Στρατοπέδου Έβανς.

Είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η φρίκη του Βάλτου του Χουόρτον δεν μπορούσε ν' αντιμετωπιστεί με τους λίγους άντρες και τα περιορισμένα μέσα που είχε στη διάθεσή του.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι οι Ρούπερτ Μπάρναμπυ, Τζέησον Μπουκμάιστ και Λουκ Μάτσον είχαν πεθάνει στο βάλτο. Τώρα άρχιζε να φαίνεται ότι και ο ανώνυμος αλήτης, όχι μόνο δεν ήταν φονιάς αλλά απεναντίας ήταν και αυτός ένα ακόμη θύμα. Το ίδιο και ο Φρεντ Στορ — έστω κι αν αυτός δεν είχε εξαφανιστεί. Αλλά οι άντρες των άλλων περιπόλων τον είχαν

βρει καθισμένο στο χώμα κοντά στην άκρη του βάλτου, στα νύχια ενός τόσο απερίγραπτου τρόμου που, για την ώρα τουλάχιστον, ήταν σχεδόν φυτό από το σοκ. Για ώρες μετά, αφ' ότου τον είχαν γυρίσει σπίτι του και τον είχαν βάλει στο κρεβάτι, αρνιόταν να χαλαρώσει τα δάχτυλά του από τον αναμμένο φακό που έσφιγγε στο χέρι. Όταν κάποιος τον έσβησε, ο Στορ άρχισε να σκούζει τόσο σπαραχτικά που αναγκάστηκαν να τον ανάψουν πάλι. Η ιστορία του ήταν τόσο απίθανα φανταστική που δύσκολα θα τη δεχόταν ένας λογικός άνθρωπος. Και ωστόσο —τα ίδια είχαν πει και για την υστερική περιγραφή της Ντολόρες Ρελ. Και ο Φρεντ Στορ δεν ήταν κανένα ευφάνταστο κοριτσόπουλο. Είχε τη φήμη πολύ προσγειωμένου και ισορροπημένου ανθρώπου, με μια λιτότητα στις κουβέντες του που τις χαρακτήριζε μάλλον η αυτοσυγκράτηση παρά η υπερβολή.

Καθώς ο αστυνόμος Άντερμπεκ σηκωνόταν και πήγαινε προς το αμάξι του για να επιστρέψει στο Βάλτο του Χουόρτον, είδε τον Γερο-Γκάουζ να κατηφορίζει το τετράγωνο.

Με μια ξαφνική ανατριχίλα φρίκης θυμήθηκε τη χαμένη αγελάδα του γερο-παράξενου. Πριν ο άλλος φτάσει κοντά, ο Άντερμπεκ βιάστηκε να κλείσει την πόρτα του, δίνοντας μια κοφτή διαταγή στον οδηγό που τον περίμενε. Καθώς το περιπολικό απομακρυνόταν, κοίταξε στον πίσω καθρέφτη.

Ο Γερο-Γκάουζ στεκόταν βλοσυρός κι ασάλευτος στο πεζοδρόμιο μπροστά στο αρχηγείο της αστυνομίας.

«Ο προφήτης της συμφοράς», μουρμούρισε ο αστυνόμος Άντερμπεκ. Ο οδηγός του έριξε μια γρήγορη ματιά και μετά πάτησε το γκάζι.

Σε λιγότερο από δυο ώρες μετά την επιστροφή του

Άντερμπεκ στο Βάλτο του Χουόρτον, ο γύρω αυτοκινητόδρομος είχε πλημμυρίσει από αυτοκίνητα — περιπολικά της πολιτειακής αστυνομίας, αμάξια των περιέργων της περιοχής και στρατιωτικά καμιόνια από το Στρατόπεδο Έβανς.

Ακριβώς στις εννιά το πρωί πάνω από τριακόσιοι στρατιώτες, αστυνομικοί και εθελοντές πολίτες όλο οπλισμένοι, μπήκαν στο βάλτο για μια συστηματική έρευνα.

Λίγο πριν το σούρουπο οι περισσότεροι είχαν φτάσει ως τη θάλασσα στην άλλη πλευρά του βάλτου. Παρά τις εξαντλητικές τους προσπάθειες δεν είχαν καταφέρει να βρουν τίποτα. Ένας στρατιώτης, βλέποντας δυο άγρια μάτια να τον κοιτάζουν από ένα δέντρο, είχε σκοτώσει μια κουκουβάγια ενώ ένας από τους αστυνομικούς είχε ξεπετάξει μια μικρή αγριόγατα. Κάποιος άλλος είχε δαγκωθεί από ένα φίδι μοκασίνο και χρειάστηκε να του κάνουν θεραπεία με αντίδοτο. Αλλά δε βρέθηκε κανένα ίχνος από τέρας, από μανιακό αλήτη ή από τους χαμένους άντρες.

Παρά το κύμα της αυξανόμενης δυσπιστίας ο αστυνόμος Άντερμπεκ στάθηκε βράχος ακλόνητος. Τονίζοντας ότι, από τα όσα μπορούσαν να συμπεράνουν ως τώρα, ο φονιάς δρούσε μονάχα νύχτα, διέταξε να συνεχιστεί η έρευνα ύστερα από μια τετράωρη στάση γι' ανάπαυση και φαγητό.

Κάμποσα ελικόπτερα που πετούσαν πάνω από την περιοχή στη διάρκεια του απογεύματος, προσγειώθηκαν σ' ένα πλάτωμα της ακτής, φέρνοντας φαγητό και εφόδια. Ύστερα από εμμονή του αστυνόμου Άντερμπεκ, φράγματα από συρματόπλεγμα στήθηκαν στην παραλία. Φρουροί πήραν θέσεις κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου και ισχυροί προβολείς τοποθετήθηκαν σε διάφορα σημεία. Από το Στρατόπεδο Έβανς έφτασε άλλο ένα φορτηγό, μ' ένα φορητό πολυβόλο και κάμποσα φλογοβόλα.

Ως τις έντεκα εκείνη τη νύχτα, οι σχετικές προετοιμασίες είχαν ολοκληρωθεί. Τα φράγματα της ακτής είχαν τοποθετηθεί, οι φρουροί είχαν καταλάβει τις θέσεις τους και οι πελώριοι προβολείς στημένοι κοντά στον αυτοκινητόδρομο σάρωναν το σκοτεινό βάλτο με τις ισχυρές φωτεινές δέσμες τους.

Στις έντεκα και τέταρτο τα νυχτερινά αποσπάσματα, το καθένα αποτελούμενο από δέκα πάνοπλους άντρες, άρχισαν να μπαίνουν πάλι στο βάλτο.

Λελιγωμένη από την πείνα, η κουκούλα της φρίκης αναδύθηκε από τη λάσπη του βυθού μιας πρασινισμένης λιμνούλας και σηκώθηκε προς την επιφάνεια. Βγαίνοντας στην όχθη στο σκοτάδι, άρχισε να γλιστρά γοργά πάνω από τις τούφες με τα σκόρπια χορτάρια. Την έσπρωχνε, όπως πάντα, η θηριώδης και ακόρεστη πείνα της.

Αν και το κυνήγι της στο καινούριο περιβάλλον είχε αποδειχτεί καλό, η τεράστια όρεξή της δεν ήξερε τι θα πει κορεσμός. Όσο περισσότερο έτρωγε τόσο περισσότερο φαινόταν να πεινά.

Καθώς απομακρυνόταν γοργά, με τις αισθήσεις της σε πλήρη εγρήγορση για τις τυχόν ανεπαίσθητες δονήσεις που πρόδιναν την παρουσία τροφής, συνειδητοποίησε διάφορα ανησυχητικά φαινόμενα. Αν και ήταν η ώρα του σκοταδιού σε τούτο τον παράξενο κόσμο, το σκοτάδι σ' αυτή τη συνήθη κυνηγετική της περίοδο το διέκοπτε κατά περίεργο τρόπο ο πιο μισητός εχθρός του τέρατος — το φως. Οι δονήσεις της τροφής ήταν πιο έντονες από κάθε άλλη φορά που θυμόταν η ζωντανή μύξα. Ήταν αισθητές από παντού ολόγυρα, ισχυρές, σαφείς, κινούμενες προς όλες τις κα-

τευθύνσεις στα κατώτερα επίπεδα αυτού του αινιγματικού σκοταδιού που το κατασπάθιζαν τα φώτα.

Βγαίνοντας από το βούρκο η κουκούλα της φρίκης σκαρφάλωσε πάνω από ένα σύμπλεγμα ροζιασμένων μισοβουλιαγμένων κορμών και κρεμάστηκε ασάλευτη εκεί, με λασπερές στάλες να κυλούν από τη γυαλιστερή της επιφάνεια και να στάζουν κάτω. Τα αισθητήριά της όργανα της έλεγαν ότι εκείνες οι απεχθείς αχτίδες από φως υπήρχαν παντού.

Όπως κρεμόταν εκεί από τα κλαριά, σαν ένα μεγάλο βρόμικο χαλί πασαλειμμένο με μυξα, ένα τρομερό δάχτυλο από φως έσκισε το γύρω σκοτάδι και την έκαψε με το άγγιγμά του.

Αμέσως παράτησε το κράτημά της από τα κλαριά και αφέθηκε να πέσει πίσω στο βούρκο μ' ένα δυνατό *πλαφ*. Οι πιο κοντινές δονήσεις αυξήθηκαν ξαφνικά σ' ένταση. Οι αφόρητες δέσμες του φωτός έσκισαν το σκοτάδι απ' όλες τις πλευρές.

Απορημένο κι εξοργισμένο, το τέρας βούτηξε στο βούρκο και κινήθηκε γοργά προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Αλλ' αυτό αποδείχτηκε μονάχα πρόσκαιρη ανακούφιση. Οι δονήσεις πολλαπλασιάστηκαν σ' ένταση. Το σκοτάδι σχεδόν διαλύθηκε, σκισμένο και κουρελιασμένο από αστραπές και ποτάμια φωτός.

Για πρώτη φορά στ' απροσμέτρητα χρόνια της ύπαρξής του το τέρας ένιωσε κάτι αόριστα παρόμοιο με την αίσθηση του φόβου. Δεν μπορούσε ν' αρπάξει να σφίξει και να λιώσει αυτό το φως. Ήταν ένας άγνωστος εχθρός ενάντια στον οποίο η κουκούλα της φρίκης διέθετε μονάχα μια και μοναδική άμυνα —τη φυγή, το κρύψιμο.

Και τώρα, καθώς ο κόσμος του σκοταδιού διαλυόταν από χείμαρρους και ποτάμια φωτός, το τέρας ανα

ζήτησε εντικτωδώς το καταφύγιο που πρόσφεραν εκείνοι οι απέραντοι μαύροι βυθοί που το είχαν γεννήσει.

Η ζωντανή μύξα άρχισε να διασχίζει γοργά το βάλτο, με κατεύθυνση πίσω προς τη θάλασσα.

Οι φρουροί που είχαν τοποθετηθεί στην ακτή είχαν ξεσηκωθεί από τους πυροβολισμούς και τις αγωνιώδεις προειδοποιητικές κραυγές που έφταναν από το εσωτερικό του βάλτου. Τώρα περίμεναν όρθοι ή γονατιστοί, με τα όπλα έτοιμα καθώς η φασαρία φαινόταν να πλησιάζει γοργά προς τη θάλασσα.

Η μελαγχολική καλαμόφυτη παραλία ήταν εντελώς εκτεθειμένη στα εκτυφλωτικά φώτα των προβολέων. Τα κύματα κυλούσαν ασταμάτητα προς την ακτή, ξεσπώντας με άσπρους αφρούς στην ακρογιαλιά. Στη λάμψη των προβολέων τα σκοτεινά νερά γυάλιζαν με λαδερούς ιριδισμούς.

Οι διαπεραστικές κραυγές δυνάμωναν. Οι φρουροί συσπειρώθηκαν, περιμένοντας. Και ξαφνικά, πέρα στις μακριές, επίπεδες σκυθρωπές εκτάσεις με τα καλάμια και τα μισοθαμμένα κούτσουρα, φάνηκε μια εφιαλτική μορφή που η θέα της έκανε να παγώσουν οι άντρες των παράκτιων αποσπασμάτων.

Ένα πράγμα από γλοιώδη μαυρίλα, ένα πράγμα ουσιαστικά δίχως σαφή μορφή, δίχως συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, ξεχυνόταν από τις συστάδες των θάμνων και έβγαινε στον ανοιχτό χώρο. Ήταν μια μορφή απόλυτης μαυρίλας: τη μια στιγμή έμοιαζε σαν μια μεγάλη κυματιστή κουκούλα, την άλλη σαν μια μαύρη παχύρρευστη λιμνούλα από ζωντανή μύξα που έρρεε στο έδαφος πλησιάζοντας με απίστευτη ταχύτητα.

Μερικοί από τους φρουρούς έμειναν μαρμαρωμένοι στη θέση τους, πολύ παγωμένοι από τη φρίκη έστω και για να τραβήξουν τη σκανδάλη του όπλου

τους. Άλλοι κατάφεραν να υπερνικήσουν τον τρόμο τους και άρχισαν να πυροβολούν. Σφαίρες από μισή ντουζίνα ντουφέκια άρχισαν να χώνονται στο μαύρο τέρας που διέσχιζε τα επίπεδα λασποτόπια.

Καθώς το πλάσμα ζύγωνε στο τέρμα της ελώδους έκτασης και πλησίαζε στους πρώτους αμμόλοφους της παραλίας, πίσω του φάνηκαν και οι άντρες των αποσπασμάτων που το ειχαν ξεπετάξει από το βάλτο.

Ένας από αυτους κοντοστάθηκε και βρυχήθηκε προς τους φρουρούς της ακτής «Πάει για τη θάλασσα! Για όνομα του Θεου, μην το αφήσετε να ξεφυγε.»

Οι φρουροί της ακτής άρχισαν να ρίχνουν πιο γοργά συνειδητοποιώντας ξαφνικά και μ' ένα σφίξιμο στο στομάχι ότι το τέρας δε φαινόταν να επηρεάζεται από τα πυρά τους. Δίχως να κόψει στιγμή ταχύτητα διέσχισε τις τελευταίες συστάδες από ράπες και έφτασε στην αμμουδιά.

Σαν σε αποτρόπαιο εφιάλτη, οι φρουροι το ειδαν να περνά τον πρώτο σωρό της άμμου και να γλιστρα προς τη θάλασσα. Μια στιγμή αργότερα, όμως θυμηθηκαν το φράγμα από τ' αγκαθωτά συρματοπλεγματα που ο αστυνόμος Αντερμπεκ ειχε επιμεινει με τοσο πεισμα να εγκαταστήσουν.

Παίρνοντας κουράγιο από τη σκέψη άρχισαν όλο να συγκλινουν προς τα εκεί, τρέχοντας στην αμμο προς το σημείο όπου η μαυρη φρικη θα έπεφτε στα συρματοπλέγματα.

«Πιάστηκε!» φώναξε θριαμβευτικά κάποιος από εκείνους που ήταν πιο μπροστά «Μαγκωθηκε στα συρματα!»

Οι δέσμες των προβολέων συγκέντρωσαν αμέσως το φως τους σ' εκείνο το σημείο.

Το πλάσμα είχε φτάσει στο φράχτη από το αγκαθωτό συρματόπλεγμα και είχε πέσει πάνω στα στριφτά σύρματα. Τώρα φαινόταν να έχει πιαστεί δίχως ελπίδα να ξεφύγει σφάδαζε και συστρεφόταν εκεί σαν κάποια ακατονόμαστη γιγάντια τσούχτρα που είχε μπλεχτεί στα δίχτυα ενός ψαρά.

Οι άντρες όρμησαν μπροστά, σίγουροι για τη νίκη τους. Σχεδόν αμέσως όμως, εκείνος που πήγαινε μπροστά ούρλιαξε ξέφρενα μια προειδοποίηση, «Περνάει από μέσα! Μας ξεφευγει!»

Στο δυνατό φως των προβολέων είδαν με απόγνωση ότι το τέρας φαινόταν να *ρέει* μέσα από τα σύρματα, σαν μια μάζα από αναλυτή λάσπη.

Μπροστά απλώνονταν λίγα μέτρα κατηφορικής αμμουδιάς και πιο πέρα άρχιζε η ανοιχτή θάλασσα.

Ένα πνιχτό βογγητό απελπισίας ξέφυγε από τα στήθη όλων βλέποντας το τέρας, μ' ένα τελευταίο βίαιο τίναγμα, να ξεγλιστρά από τα συρματοπλέγματα. Για μια στιγμή στάθηκε κρεμασμένο εκει, σαν μερικά τελευταία νήματα της μάζας του να είχαν μείνει μπλεγμένα στα σύρματα.

Καθώς προσπαθούσε να ξεμπλέξει και από αυτά και να χυθει στις υγρές άμμους προς τη μαύρη θάλασσα, ένας από τους άντρες όρμησε μπροστα μέχρι που έφτασε σχεδόν μπροστά στο φράχτη. Εκεί, πέφτοντας στο γόνατο, έστρεψε κάτι προς την κουκουλα της φρίκης.

Μια στιγμή αργότερα ένας λαμπερός πίδακας φωτιάς τινάχτηκε από το όπλο και έσκασε σαν θολερό κόκκινο λουλούδι πάνω στο πλάσμα από την άλλη μεριά του συρματοπλέγματος.

Μαύρος λιπαρός καπνός πλημμυρισε τη νύχτα. Μια αποκρουστικη τσικνα απλωθηκε στην ακτή. Οι θεατές ειδαν μια φρικιαστική φλεγόμενη μάζα να προσπαθε. να ξεγλιστρησει μακριά από το φράχτη. Αλλά ο στρατιωτης με το φλογοβόλο κρατουσε τη χοάνη

του ανελέητα σταθερή.

Επακολούθησε ένας απαίσιος χοχλακιστός, συρχτός ήχος. Γεράστια σύννεφα από πυκνό λαδερό καπνό στροβιλίζονταν στο νυχτερινό αέρα. Η απεριγραπτη τσίκνα έγινε σχεδόν ανυπόφορη.

Οταν ο στρατιώτης έσβησε τελικά το φλογοβόλο δεν απόμενε τίποτα εκεί εκτός από τα λευκοπυρωμένα σύρματα του φράχτη και μια μεγάλη κηλίδα απομαυρισμένη άμμο.

Ο μανδύας της ζωντανής μύξας είχε κάθε λόγο να μισεί το φως, γιατί η έσχατη πηγή του ήταν η φωτιά —ο τελικός άγνωστος εχθρός που ακόμη και η μαύρη κουκούλα δεν μπορούσε ν' αγκαλιάσει και να καταβροχθίσει.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

του Μπομπ Λέμαν

Μη βιαστείτε να βγάλετε συμπεράσματα σε τούτη την ιστορία. Αλλιώς ξεκινάει, αλλού πηγαίνει και αλλού καταλήγει. Αν ο Μπομπ Λέμαν δεν ήταν συγγραφέας Ε.Φ θα μπορούσε να γίνει ένας θαυμάσιος έλληνας πρωθυπουργός. Ή έστω υπουργός... ή τουλάχιστον τραπεζίτης.

Αλλά, βέβαια, οι συγγραφείς Ε.Φ. είναι σοβαροί άνθρωποι — εκτός ίσως από μερικές εξαιρέσεις, αλλά μην πείτε ονόματα γιατί δε μου αρέσει να με προσβάλλουν.

Και μη σας παρασύρει ο αρχικός τόνος της ιστορίας. Όταν μια τίγρη σας δείχνει τα δόντια της, δε σημαίνει ότι χαμογελάει. Ή — τώρα που το σκέφτομαι μπορεί και να χαμογελάει, αλλά ακριβώς για τους αντίθετους λόγους που θα χαμογελούσατε εσείς

Τέλος πάντων —είπα ότι οι συγγραφείς Ε.Φ. είναι σοβαροί, δεν είπα ότι δεν είναι χαιρέκακοι.

Γ.Μ

«Δεν ξέρουμε τι διάβολο συμβαίνει εκεί κάτω», είπαν στον Γκίλσον στην Ουάσιγκτον. «Μπορεί να είναι κάτι πολύ σημαντικό. Το επικεφαλής ψώνιο προσπάθησε να κουκουλώσει την όλη υπόθεση, αλλά τη συνήθη τυπική ασφάλεια είχε αναλάβει ο στρατός και ο εκεί διοικητής μάς σφύριξε ότι κάτι περίεργο γίνεται. Πρόκειται για κάποιο παλαβό ερευνητικό σχέδιο. Φαίνεται ότι το χρηματοδοτούσαν επί χρόνια δίχως κανείς να δώσει ιδιαίτερη προσοχή στο θέμα. Είναι κάτι σχετικό με παραψυχολογικές δυνάμεις και τα παρόμοια — το φαντάζεσαι! Αλλά δεν αποκλείεται και να βρήκαν κάτι. Τουλάχιστον αυτή τη εντύπωση έχει ο συνταγματάρχης υπεύθυνος της ασφάλειας. Πετάξου ως εκεί και δες τι τρέχει».

Το «επικεφαλής ψώνιο» ήταν ο Δρ Κραντζ, ένας ασουλούπωτος καθηγητής της ψυχολογίας. Ελόγου του και ο συνταγματάρχης περίμεναν τον Γκίλσον στο αεροδρόμιο και όλοι μαζί ξεκίνησαν για τις εγκαταστάσεις με μια στρατιωτική λιμουζίνα. Ο συνταγματάρχης μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα.

«Έχουμε κάτι πολύ παράξενο εδώ, Γκίλσον», άρχισε. «Ποτέ μου δεν έχω ξαναδεί κάτι παρόμοιο και το ίδιο ισχύει και για τους άλλους. Ο Κραντζ από δω τα 'χει τόσο χαμένα όσο όλοι μας. Και να σκεφτείς ότι αυτός είναι ο ειδικός στο θέμα. Εμείς απλώς έχουμε αναλάβει την ασφάλεια. Όχι ότι τη χρειάζονταν δη-

λαδή, τουλάχιστον μέχρι τώρα. Δεν υπήρχε καν ανάγκη μυστικότητας, εκτός ίσως για να μη μας πάρει χαμπάρι ο κοσμος και πάθε κανεις αποπληξια απο τα γέλια. Η κατάσταση εδώ είναι— »

«Δρ Κραντζ», διέκοψε ο Γκίλσον, «καλύτερα να μου δώσετε εσείς μια πληρη ανάλυση του τι ακριβως συμβαινει εδώ. Μέχρι στιγμής δεν έχω ιδέα τι στην ευχή συμβαίνει».

Ο Κραντζ ήταν απασχολημένος με το άναμμα ενος πούρου. Φυσηξε πρωτα ένα συννεφο βρομερού καπνού και μετά ειπε μέσα από το ντουμάνι: «Χασαμε ένα κτιριο προκάτ, έναν κομπιούτερ ΠΟΜΠΕΚ, μερικα ιατρικά μηχανήματα και... α... έναν ερευνητή ονόματι Κάλβεργκαστ».

«Δηλαδή, πώς τα χάσατε;»

«Πώς το λένε, Χάθηκαν. Εξαφανίστηκαν. Ένα κτιριο με καθετι που υπηρχε μέσα. Απλως δεν υπαρχει πια. Αλλά αποκτήσαμε κάτι άλλο στη θέση του».

«Τι πράγμα;»

«Νομίζω ότι καλύτερα να περιμένετε λίγο για να το δείτε με τα ίδια σας τα μάτια».

Περνούσαν μέσα από τις τελευταίες παραφυάδες της μητροπολιτικής περιοχής, μια σειρά απο ξεπεσμένες μικρές κοινότητες. Ο αυτοκινητόδρομος κατηφόριζε την κοιλαδα παράλληλα στο ποταμι και οι σχετικές κοινότητες ηταν αραδιασμένες κατά μήκος του. Καμιά δεν ξεπερνούσε το ένα ή δυο τετραγωνα σε πλάτος, με τους εγκάρσιους δρόμους ν' ανηφορίζουν απότομα προς την πρώτη ράχη.

Σε κάποια από αυτές τις ετοιμοθανατες κοινοτητες άφησαν πισω τους τον αυτοκινητόδρομο και αρχισαν ν' ανηφορίζουν μια λοφοπλαγιά ακολουθώντας έναν ελικοειδή δρόμο, που η επιφάνειά του άλλαξε απο λιθόστρωτο σε χαλίκι όταν άφησαν πίσω τους και τα τελευταία σπίτια. Πέρα από το φρύδι της πλαγιάς ο δρόμος άρχιζε να κατηφορίζει το ίδιο απότομα όσο ανηφόριζε πριν και ύστερα από καμιά πεντακοσαριά μέτρα έστριψαν σ' ένα χωματόδρομο, που την αρχή του εύκολα θα την έχανε κανείς έτσι και δεν ήξερε πού να κοιτάξει.

Διέσχιζαν ένα δάσος τώρα ήταν βλάστηση δεύτερης γενιάς, αλλά η όποια υλοτομία είχε γίνει εδώ ήταν πριν τόσα χρόνια που τώρα φάνταζε σχεδόν παρθένο, ψηλό, σιωπηλό και κάπως σκυθρωπό σ' εκείνη τη γκρίζα μέρα.

«Όμορφο τοπίο», σχολίασε ο Γκίλσον. «Πώς κι ένα ερευνητικό σχέδιο σαν το δικό σας βρέθηκε σε τουτα τα μέρη;»

«Οι εγκαταστάσεις ήταν διαθέσιμες», εξήγησε ο συνταγματάρχης. «Παρεμεναν αχρησιμοποιητες από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έκαναν κάποιες έρευνες εδώ σχετικά με πυροσωλήνες προσέγγισης. Τελικά οι εγκαταστάσεις έκλεισαν το '48. Ηταν εγκαταλειμμένες μέχρι που ηρθε και εγκαταστάθηκε ο καθηγητής».

«Ο Κάλβεργκαστ ήταν κομματάκι εκκεντρικός», πήρε το λόγο ο Κραντζ. «Δεν ήθελε να δουλέψει στο πανεπιστήμιο υπάρχει πάρα πολυ κόσμος, έλεγε. Οταν άκουσα ότι τουτο το μέρος ήταν διαθέσιμο, έκανα αίτηση και μου το παραχώρησαν —πακέτο με το συνταγματάρχη από δω. Ο Κάλβεργκαστ ήταν πολυ ευχαριστημένος με τις συνθήκες αλλά νομιζω ότι εκνεύριζε λίγο το συνταγματάρχη».

«Ο τύπος ήταν εντελώς παλαβός», δήλωσε ο συνταγματάρχης, «και οι βοηθοί του ειναι ακόμη χειρότεροι».

«Τελικά τι στο διάβολο έκανε εδω πέρα,» ζήτησε να μάθει ο Γκιλσον

Πριν ο Κραντζ προλάβει ν' απαντήσει, ο οδηγός σταμάτησε σε μια πύλη με μπάρα που έκλεινε το δρόμο. Ήταν στερεωμένη με χοντρή αλυσίδα ξυλοκόπων και τη φρουρούσαν ένοπλοι στρατιώτες. Ένας από αυτούς, με αυτόματο στο χέρι, πλησίασε και κοίταξε μέσα στο αμάξι. «Όλα εντάξει, κύριε συνταγματάρχα.»

«Εντάξει με τις τηγανίτες, λοχία», απάντησε ο αξιωματικός. Προφανώς θα ήταν κάποιο σύνθημα. Ο αξιωματικός ξεκλείδωσε το τεράστιο λουκέτο που ασφάλιζε την αλυσίδα. «Πολύ πρωτόγονο», σχολίασε ο συνταγματάρχης καθώς περνούσαν μέσα από την πύλη, «αλλά βολευόμαστε μέχρι να έρθει το κατάλληλο υλικό. Έχουμε άντρες και σκυλιά που περιπολούν το φράχτη». Κοίταξε τον Γκίλσον. «Σχεδόν φτάσαμε. Δες το και απόλαυσέ το».

Ήταν ένα σπίτι. Ορθωνόταν στο κέντρο ενός ξέφωτου μέσα σε μια νησίδα ηλιόφωτου, λευκό, λαμπερό και εντελώς ξένο στο περιβάλλον. Ολόγυρα υπήρχε η σκοτεινιά του δάσους σε ανήλιαγη μέρα, αλλά κατά κάποιο τρόπο το φως του ήλιου έλουζε το σπίτι. Άστραφτε στα καθαρά τζάμια, πρόσθετε ζωντάνια στα χρώματα των άφθονων λουλουδιών στα καλοφροντισμένα παρτέρια και αντανακλούσε από την παρθενική λευκότητα των τοίχων σε αντίθεση με το γκρίζο, γεμάτο σκουπίδια ξέφωτο με τα διάφορα ερειπωμένα οικήματα της εγκατάστασης.

«Ούτε παραγγελία να 'ταν! Πέσαμε στην περίπτωση», είπε ο συνταγματάρχης. «Λιακάδα εκεί, συννεφιά εδώ».

Ο Γκίλσον ούτε που τον άκουγε. Είχε βγει από το αυτοκίνητο και στεκόταν χαζεύοντας σαν μαγεμένος. «Χριστέ μου!» μουρμούρισε. «Είναι σαν σκέτη καρτποστάλ της βικτωριανής εποχής!»

Δαντελωτά σπειροειδή σκαλίσματα αφθονούσαν στο μεγάλο ξύλινο αρχοντικό, οργιάζοντας στα γείσα της γερτής στέγης, σκαρφαλώνοντας περίπλοκα σε πύργους και ακρόπυργα, στολίζοντας τα βαθιά, εξώστεγα και αγκαλιάζοντας ολόγυρα μια μεγάλη ευάερη βεράντα. Ψηλά παράθυρα έδειχναν με τη διάταξή τους ότι τα δωμάτια ήταν πολλά και ευρύχωρα. Το σπίτι φαινόταν καινούριο ή ίσως φρεσκοβαμμένο κι εξαιρετικά καλοδιατηρημένο. Μπροστά, ένα δρομάκι στρωμένο με λεπτό άσπρο χαλίκι οδηγούσε σε μια πύλη αμαξοστάσιου.

«Πώς σου φαίνεται;» ρώτησε ο συνταγματάρχης. «Σαν το σπίτι του παππού σου, έτσι;»

Εδώ που τα λέμε, έτσι ακριβώς έμοιαζε με το σπίτι του παππού του, αλλά σε εξιδανικευμένη μεγέθυνση! Ήταν σαν να έβλεπε το σπίτι του παππού με τα γυαλιά της ρομαντικής νοσταλγίας, περιποιημένο και φροντισμένο όσο δεν ήταν ποτέ στην πραγματικότητα εκείνο το παλιό υποστατικό της φάρμας.

«Και σας ήρθε αυτό σε αντάλλαγμα ενός απλού προκάτ;» ρώτησε.

«Ενός προκάτ σαν εκείνο», εξήγησε ο συνταγματάρχης δείχνοντας ένα από τα σαραβαλιασμένα κτίρια. «Όμως το προκάτ μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε».

«Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

«Πρόσεξε», είπε ο συνταγματάρχης. Σήκωσε από κάτω μια μικρή πέτρα και την πέταξε προς το σπίτι. Η πέτρα έφυγε, έφτασε στην κορφή της τροχιάς της και άρχισε να πέφτει. Και ξαφνικά έπαψε να υπάρχει!

«Α χα», έκανε ο Γκίλσον. «Για να κάνω κι εγώ μια δοκιμή».

Πήρε μια πέτρα και την εκσφενδόνισε σαν να 'ταν μπάλα του μπέιζμπολ, δυνατά και ευθύγραμμα. Η πέ-

τρα εξαφανίστηκε γύρω στα δεκαπέντε μέτρα μακριά από το σπίτι. Καθώς κοιταζε εμβρόντητος στο σημείο της εξαφανισης, ο Γκιλσον προσεξε ότι το στρωτο γκαζόν της πελουζας τέλειωνε ακριβώς στο ίδιο σημειο. Εκει οπου τέλειωνε απότομα το γκαζόν, αρχιζαν τ' αγριόχορτα που νέμιζαν το έδαφος του ξέφωτου. Η γραμμή διαχωρισμού ήταν εντελώς ευθεια, διασχιζοντας υπό γωνία το γκαζόν του σπιτιού. Κοντά στο χαλικόστρωτο δρομάκι, έκανε στροφή ενενήντα μοιρων και έκοβε γκαζόν, δρομακι και καλλωπιστικους θάμνους με την ίδια απόλυτη ευθυτητα.

«Είναι ένα τέλειο τετράγωνο», εξηγησε ο Κραντζ, «με πλευρά γυρω στα τριάντα μέτρα. Στην πραγματικότητα, μάλλον πρόκειται για κύβο. Ξέρουμε ότι φτανει ως το υψος των εικοσι εφτά μέτρων. Υποθετω οτι το πράγμα εκτεινεται άλλα τρια κάτω από το χωμα».

«Το πράγμα;» έκανε ο Γκιλσον. «Ποιο πράγμα; Τι είναι αυτό το πράγμα;»

«Βρες το και παρ' το», απάντησε σαρκαστικά ο Κραντζ. «Ίσως ειναι μια τρισδιάστατη τηλεόραση με διαστάσεις τριάντα επι τριάντα. Η μια κυβικη κρυστάλλινη σφαίρα μάντισσας. Ποιος ξέρει.»

«Οι πέτρες που πετάξαμε... Δε χτύπησαν το σπίτι. Πού πήγαν οι πέτρες;»

«Α... πού, αλήθεια; Βρες την απάντηση σ' αυτό και ίσως έχεις λύσει όλο το αίνιγμα».

Ο Γκιλσον πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει. Το ειδα. Τώρα πες μου και τα υπόλοιπα. Από την αρχη».

Ο Κραντζ έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή, μετα αρχισε, με την ξερή φωνή ενός καθηγητή που διναι διαλεξη:

«Πριν πέντε μέρες, στις δεκατρείς Ιουνίου και ώρα έντεκα και τριάντα το πρωί, συν πλην τρία λεπτά, ο οπλίτης Έλλις Μάλβιχιλ, ενώ εκτελούσε υπηρεσια στην πύλη, άκουσε κάτι που αργότερα το περιέγραψε σαν 'μια έκρηξη κάπως πνιχτή'. Ο Μάλβιχιλ μπήκε στον περίβολο, κλειδώνοντας την πύλη πίσω του, και έτρεξε ως εδώ στο ξέφωτο. Εκεί έμεινε άναυδος — 'αλάλιασε', σύμφωνα με την έκφρασή του — βλέποντας, αντί για το σαραβαλιασμένο προκάτ του Κάλβεργκαστ, εκείνο εκεί το μέγαρο. Υποθέτω ότι έμεινε για κάμποσες στιγμές έτσι, χάσκοντας ηλίθια και ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του, προσπαθώντας να χωνέψει το θέαμα που έβλεπε. Ύστερα έτρεξε στο οίκημα της φρουράς και ειδοποίησε το συνταγματάρχη. Αυτός με τη σειρά του ειδοποίησε εμένα. Ήρθαμε εδώ και διαπιστώσαμε ότι κάπου ένα στρέμμα γης, μαζί μ' ένα κτίριο και τον άνθρωπο που ήταν μέσα, είχαν εξαφανιστεί και είχαν αντικατασταθεί από τούτο το πράγμα, εντελως ευθύγραμμο σαν κομμένο με χάρακα».

«Και υποθέτεις ότι το προκάτ πήγε όπου πήγαν και οι πέτρες», είπε ο Γκίλσον. Ήταν συμπέρασμα, όχι ερώτηση.

«Τι να πω; Εδώ δεν είμαστε σίγουροι αν εξαφανίστηκε καν. Αυτο που βλέπουμε δεν μπορεί να βρισκεται πραγματικά εκεί όπου το βλέπουμε. Σ' εκείνο το σπίτι βρέχει, οταν εδω έχει λιακάδα και τωρα το βλεπεις με λιακάδα σε μέρα σαν τη σημερινή. Ειναι ένα Παράθυρο».

«Ένα Παράθυρο σε τι;»

«Να σου πω —φαίνεται σαν καινούριο σπίτι, έτσι; Πότε έφτιαχναν τέτοια σπίτια;»

«Θα 'λεγα γύρω στα 1870 με 1880 — Ω!»

«Ακριβώς!» έκανε ο Κραντζ. «Βλέπουμε στο παρελθόν».

«Α, για τ' όνομα του Θεού!», φώναξε ο Γκίλσον.

«Καταλαβαίνω πως νιωθεις. Και δεν αποκλειεται να κανω λάθος. Αλλά οφειλω να πω οτι κατ τετοιο

φαινεται να συμβαινει. Θελω ν' ακουσεις τι λεει ο Ρηβς για το φαινόμενο. Ειναι εδω απο την αρχή. Ενας τελειοφοιτος που βοηθά στην έρευνα. Ρηβς!»

Ένας πανύψηλος, πολυ αδύνατος νεαρος ξεδιπλώθηκε από εκεί όπου ήταν σκυμμένος πάνω από μια περίεργη συσκευή τοποθετημένη κοντά στη γραμμή διαχωρισμού γκαζόν και αγριοχορτων και πλησιασε τους τρεις άντρες. Ο Ρηβς ήταν ενθουσιωδης τυπος. «Ανήκει στο παρελθον αυτό ειναι σίγουρο», δηλωσε. «Θα το τοποθετούσα γυρω στα 1880. Η κοπέλα μου βρηκε κάτι βιβλια ενδυματολογίας στη βιβλιοθήκη και τα ρουχα τους ταιριάζουν για εκεινη τη δεκαετια. Το ιδιο και τα διακοσμητικά στη σαγη των αλογων. Αυτό το εξακριβωσα από— »

Για μια στιγμή», τον διέκοψε ο Γκιλσον. «Θες να πεις ότι υπάρχουν άνθρωποι εκει μεσα.»

«Α βεβαια» απάντησε ο Ρηβς. «Μια αξιαγαπητη οικογένεια. Η μαμά, ο μπαμπάς, το αγοράκι και το κοριτσάκι τους καθως και μια γιαγιά ή θεία. Έχουν κι ένα σκυλάκι. Υπέροχοι άνθρωποι».

«Από πού το συμπεραίνεις αυτό;»

«Τους παρακολουθω πεντε μερες τώρα, ξέρετε. Εχουν — *ειχαν* — θαυμάσιο καιρό εκει — τοτε — η οπως αλλιως πρέπει να το πει κανεις. Ειναι πολυ αβροι ο ένας προς τον άλλο — *αγαπούν* ο ένας τον άλλο. Ειναι καλοί άνθρωποι, σας λέω. Θα το δειτε»

«Ποτε;»

«Να σας πω. Τώρα τρώνε το δείπνο τους. Συνηθως βγαινουν μετά το φαγητο. Ισως σε καμια ωρα»

«Θα περιμένω» δηλωσε ο Γκιλσον. «Και ενω θα περιμένουμε, θα σας παρακαλούσα να μου πειτε κι άλλα».

Ο Κραντζ ξαναπήρε τη διδασκαλίστικη φωνή του

«Ως προς τη φύση του φαινομένου, δεν ξέρουμε τίποτα. Έχουμε ένα Παράθυρο που πιστεύουμε ότι ανοίγεται προς το παρελθόν. Μπορούμε να δούμε μέσα απ' αυτό, έτσι ξέρουμε ότι το φως το διαπερνά αλλά περνά μονάχα προς μια κατεύθυνση, όπως φαίνεται από το γεγονός ότι οι άνθρωποι εκεί αγνοούν παντελώς την παρουσία μας. Τίποτε άλλο δεν περνάει. Είδες τι συνέβη στις πέτρες. Σπρώξαμε κοντάρια μέσα από την οριακή επιφάνεια —δε συνάντησαν καμιά αντίσταση— αλλά ό,τι περνά μέσα χάνεται. Ένας Θεός ξέρει πού πάει. Ό,τι κι αν μπει, μένει εκεί. Τα κοντάρια κόπηκαν σαν με ξυράφι. Φοβερά ενδιαφέρον. Αλλά όπου κι αν βγαίνουν, δεν είναι στο χώρο του σπιτιού. Η ενδιάμεση, οριακή επιφάνεια δε χωρίζει εμάς από το παρελθόν είναι ανάμεσα σ' εμάς και —κάπου αλλου. Νομιζω ότι το Παράθυρο που έχουμε εδω ειναι απλώς μια συμπτωματική παρενέργεια, μια —μια διαστρέβλωση του χρόνου που προέκυψε από τις όποιες δυνάμεις υπάρχουν σ' αυτή την οριακή επιφάνεια».

«Κραντζ», είπε ο Γκίλσον αναστενάζοντας, «τι θα πω τώρα στον υπουργό; Ανακαλύψατε τυχαία κάτι που μπορεί να είναι το σημαντικότερο πράγμα που υπήρξε ποτέ κι εσείς το κρατήσατε μυστικό επί πέντε μέρες! Δε θα το ειχαμε μάθει καν ακόμη αν δεν ήταν η αναφορα του συνταγματάρχη. Πέντε μέρες πήγαν χαμένες. Ποιος ξέρει πόσο θα κρατήσει το φαινόμενο. Ολόκληρος ο αναθεματισμένος επιστημονικός κόσμος θα έπρεπε να βρισκεται τώρα εδω — θα 'πρεπε να είναι εδω από την πρωτη μέρα. Τουτη η υπόθεση απαιτεί ομαδική προσπάθεια. Αυτή τη στιγμή η περιοχη θα έπρεπε να βουίζει σαν μελισσι από τη δραστηριότητα. Και τι βρίσκω, Εσένα κι έναν τελοιόφοιτο που ρίχνουν πέτρες και σπρώχνουν κοντάρια. Α ναι! Και

μια φιλεναδίτσα που τσεκάρει τις χρονολογίες με βάση τη μόδα της εποχής. Είναι σχεδόν εγκληματικό!»

Ο Κραντζ δε φάνηκε να πτοείται. «Το περίμενα ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο» απάντησε «αλλά για δες το και από μια άλλη σκοπιά. Είτε σ' αρέσει είτε όχι τούτο το πράγμα δεν το πέτυχε κάποια τεχνολογία η επιστήμη. Είναι καθαρά επίτευγμα της παραψυχολογίας. Αν μπορέσουμε να επαναλάβουμε τα βήματα του Καλβεργκαστ, ίσως ανακαλύψουμε και τι συνέβη ίσως καταφέρουμε να επαναλάβουμε το φαινόμενο. Αλλά δε μου αρέσει αυτό που θα συμβεί Γκίλσον, αν καλέσεις εδώ τους ειδικούς σου. Θ' αρχίσουν τις μετρήσεις και τα πειράματα, τις εικασίες και τις θεωρίες και ποτέ δεν πρόκειται να παραδεχτούν έστω για μια στιγμή την αληθινή φύση αυτού που συνέβη. Από την πρώτη τη στιγμή που θα φτάσουν, θα μου δώσουν φύσημα από δω. Και -να πάρει ο διάβολος, Γκίλσον αλλά όπως και να το κάνουμε τούτο είναι το *δικό μου πνευματικό τέκνο*»

«Όχι πια», δήλωσε ο Γκίλσον «Είναι κάτι πολύ σημαντικό για να μείνει έτσι».

«Και μη φαντάζεσαι ότι δεν κάναμε και κάποια δικά μας σοβαρά πειράματα» συνέχισε ο Κραντζ. «Ρηβ, πες του για τον εκτοξευτήρα».

«Ευχαρίστως», προθυμοποιήθηκε ο νεαρός. «Βλέπετε, κύριε Γκίλσον, ο καθηγητής δε σας είπε ακριβώς την αλήθεια. Είναι στιγμές που κάτι *μπορεί* να περάσει από το Παράθυρο. Αυτό το διαπιστώσαμε από την πρώτη μέρα. Είχε σημειωθεί μια θερμοκρασιακή αναστροφή στην κοιλάδα και οι καπνοί από το εργοστάσιο χημικών συσσωρεύονταν στον ουρανό για κάπου μια βδομάδα. Ο καιρός γύρισε εκείνη τη μέρα και ο αέρας φύσηξε από το φαράγγι και παρέσυρε όλη την καπνιά προς τα δω. Αληθινά φοβερή βρόμα. Π-

ρακολουθούσαμε τους ανθρώπους εκεί πέρα και είδαμε ότι όλοι τους άρχισαν ξαφνικά να οσμίζονται τον αέρα και να κάνουν γκριμάτσες αηδίας. Δοκιμάσαμε αμέσως μ' ένα κοντάρι, αλλά η άκρη του εξαφανίστηκε όπως συνήθως. Ο καθηγητής σκέφτηκε ότι ίσως υπήρχε μια διακύμανση ή κάτι τέτοιο στην επιφάνεια, που εκδηλώνεται μονάχα περιοδικά. Έτσι σκαρώσαμε ένα μηχάνημα για να τσεκάρουμε την ιδέα. Ελάτε να του ρίξετε μια ματιά».

Ήταν ένας οριζόντιος τροχός μ' ένα κουπί στερεωμένο στο χείλος του, που προεξείχε σαν κουτάλα. Καθώς ο τροχός γύριζε η κουτάλα σάρωνε την τάβλα ενός τραπεζιού. Από πάνω κρεμόταν ένα μεγάλο χωνί και κατά διαστήματα κάτι έπεφτε από το χωνί στο τραπέζι όπου το χτυπούσε η κουτάλα και το τίναζε πέρα. Ο Γκίλσον κοίταξε μέσα στο χωνί και ανασήκωσε ερωτηματικά το φρύδι του.

«Περιέχει παγάκια» εξήγησε ο Ρηβς «Χρωματισμένα πορτοκαλιά για να φαίνονται από μακριά. Αυτό το μαραφέτι εκτοξεύει παγάκια προς την οριακή επιφάνεια, με ρυθμό ένα κάθε δευτερόλεπτο. Κάποιος κάνει πάντοτε βάρδια εδώ μ' ένα χρονόμετρο. Έτσι διαπιστώσαμε ότι κάθε δεκαπέντε ώρες και είκοσι λεπτά η επιφάνεια ανοίγει για πέντε δευτερόλεπτα. Πέντε παγάκια προλαβαίνουν να περάσουν και να πέσουν στη χλόη μέσα. Όλο τον υπόλοιπο χρόνο απλώς εξαφανίζονται στην οριακή επιφάνεια».

«Αλλά παγάκια; Γιατί παγάκια;»

«Γιατί λιώνουν και χάνονται. Δε θα 'ταν σωστό να γεμίζουμε το παρελθόν με τεχνητά αντικείμενα από την εποχή μας. Ένας Θεός ξέρει τι συνέπειες θα είχε κάτι τέτοιο. Μετά, τα παγάκια είναι φτηνά και τα χρησιμοποιούμε σε μεγάλους αριθμούς».

«Αυτό θα πει επιστήμη» αναστέναξε ο Γκίλσον «Α-

ναρωτιέμαι τι θα πουν στην Ουάσιγκτον».

«Σάρκαζε όσο θέλεις», τον έκοψε ο Κραντζ. «Το σπίτι υπάρχει, η οριακή επιφάνεια υπάρχει. Μα το Θεό, ανακαλύψαμε κάποιο είδος ταξιδιού στο χρόνο! Και αυτό το κατάφερε ο Κάλβεργκαστ ο παλαβός, όχι κανένας φυσικός ούτε κανένας μηχανικός».

«Τώρα που μου το θυμίσες», ρώτησε ο Γκίλσον, «τι ακριβώς προσπαθούσε να κάνει ο Κάλβεργκαστ;»

«Καλό ερώτημα. Αυτό που προσπαθούσε ν' ανακαλύψει ήταν — τέλος πάντων, για να το πούμε κάπως χοντρά — κάποια μαγικά λόγια».

«Μαγικά λόγια. Τι εννοείς μαγικά λόγια».

«Από εκείνα που τα λες μεγαλόφωνα. Επικλήσεις, επωδές, μαγικά λόγια, όπως θες πες τα. Και μη βιάζεσαι να πάρεις αυτό το ειρωνικό ύφος. Μας χρηματοδοτούσαν για έρευνες στην τηλεκίνηση — τον επηρεασμό της ύλης από το νου. Είναι ολοφάνερο ότι η τηλεκίνηση θ' αποτελούσε ένα θαυμάσιο όπλο, αν μπορούσε να τη χειριστεί κανείς με την απαιτούμενη ακρίβεια. Η θεωρία του Κάλβεργκαστ ήταν ότι όντως υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να πετύχουν τηλεκινητικά φαινόμενα. Πίστευε ότι, μόλο που δε φαίνεται να μπορούν ποτέ να εξηγήσουν πώς το κάνουν, ωστόσο εκτελούν κάποια συγκεκριμένη νοητική πράξη που τους επιτρέπει ν' αντλήσουν ενέργεια από κάποια πηγή που προφανώς υπάρχει ολόγυρά μας. Και την ενέργεια αυτή μπορούν ως ένα βαθμό να την εστιάσουν και να τη στρέψουν σε συγκεκριμένο στόχο. Ο Κάλβεργκαστ προσπαθούσε ν' ανακαλύψει τον κοινό παρονομαστή στις διανοητικές τους διαδικασίες.

»Πέρασε εδώ από τεστ πολλούς ενδεχόμενους τηλεκινητές και ανέφερε ότι είχε ανακαλύψει ένα βασικό υπόβαθρο, ένα είδος μνημονικής διεργασίας που λαμβάνει χώρα στο κατώτατο λεκτικό επίπεδο ή ακό-

μη πιο βαθιά. Σ' έναν από αυτούς η διεργασία είχε τη μορφή μιας σειράς από μουσικές νότες, σε μερικούς άλλους κάποιων ασυνάρτητων ήχων του ενός ή του άλλου είδους και σ' έναν άλλο, όπως είπε, σαν μαθηματικά σε επίπεδο απλής αριθμητικής.

»Ο Κάλβεργκαστ τροφοδοτούσε τα στοιχεία αυτά σ' έναν κομπιούτερ προσπαθώντας να φιλτράρει τα απλά παράσιτα και τις προσωπικές ιδιοσυγκρασίες των υποκειμένων σε μια προσπάθεια να εντοπίσει τον ατόφιο αποτελεσματικό πυρήνα της τεχνικής. Στη συνέχεια σκόπευε να οργανώσει αυτό τον πυρήνα σε λέξεις — λέξεις που θα διαμόρφωναν τα διανοητικά ρεύματα ενός ανθρώπου που μιλά το κοινό αμερικάνικο ιδίωμα της αγγλικής έτσι ώστε η τηλεκινητική δύναμη να διοχετεύεται και να κατευθύνεται κατά τη βούληση του ομιλητή. Θα μπορούσε κανείς να περιγράψει το αποτέλεσμα σαν μαγικά λόγια.

»Φαίνεται ότι είχε προχωρήσει περισσότερο απ' όσο φανταζόμουν. Νομίζω ότι θα πρέπει να είχε καταλήξει σε μερικές τέτοιες λέξεις, να τις είχε δοκιμάσει, και να είχε κάνει κάποια απόπειρα τηλεκίνησης — κάτι μικρό, όπως το να κάνει ένα τασάκι να σηκωθεί από το γραφείο του και να αιωρηθεί στον αέρα ή κάτι παρόμοιο. Και είχε επιτυχία, αλλά εκείνο που πέτυχε δεν ήταν μια βολικά μικρή δύναμη αιώρησης σταχτοδοχείου· απεναντίας, φαίνεται ότι άνοιξε διάπλατα την πύλη και κάποιο είδος τρομερής δύναμης πέρασε από εκεί. Όλα αυτά είναι καθαρή υπόθεση, βέβαια, αλλά κάπως έτσι θα πρέπει να έγινε για να προκύψει αυτό το αποτέλεσμα».

Ο Γκίλσον τον άκουγε σιωπηλός. «Δε θα ισχυριστώ ότι είσαι τρελός» είπε τελικά, «γιατί μπορώ να δω το σπίτι και παρακολουθώ τι συμβαίνει στα πανάκια. Όπως και να 'χει, δεν είναι δικό μου πρόβλημα το τι συ-

νέβη. Το δικό μου πρόβλημα είναι τι να συμβουλέψω τον υπουργό ότι πρέπει να κάνουμε τώρα που έγινε ό,τι έγινε. Ένα είναι σίγουρο, Κραντζ· τούτη η υπόθεση δε θα είναι για πολύ ακόμη το προσωπικό σου παιχνιδάκι».

Μια κραυγή καθαρής οδύνης ακούστηκε από τη μεριά του Ρηβς. «Δεν μπορούν να μας το κάνουν αυτό!» φώναξε ο νεαρός. «Είναι δικό μας το εύρημα. Είναι του καθηγητή. Κοιτάξτε το, κοιτάξτε αυτό το σπίτι. Θέλετε να παραλάβει ένα τόσο υπέροχο πράγμα ένας συρφετός από μηχανόπληκτους;»

Ο Γκίλσον μπορούσε συμμεριστεί τα συναισθήματα του Ρηβς. Το σπίτι ήταν τώρα λουσμένο στο φως ενός κόκκινου ηλιοβασιλέματος· φαινόταν σαν να έλαμπε από μέσα μ' ένα βαθύ ρόδινο χρώμα. Αλλά, σκέφτηκε ο Γκίλσον, αυτό το ηλιοβασίλεμα δεν ήταν καν απαραίτητο· ο συναισθηματισμός και ο πανάνθρωπινος ανομολόγητος πόθος για μια πιο απλή και καθαρή εποχή θα του έδιναν ήδη αρκετή ρομαντική ομορφιά.

Καταλάβαινε πολύ καλά ότι το κύμα της λαχτάρας και της νοσταλγίας που τον πλημμύριζαν τώρα ήταν μια νοσταλγία για κάτι που στην πραγματικότητα δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Ήξερε ότι ο τρόπος ζωής που το σπίτι συμβόλιζε ήταν κατά βάση δημιούργημα της φαντασίας του, μια χιμαιρική σύνθεση από μυθιστορήματα και ταινίες. Και παρ' όλα αυτά, ένιωθε ν' αναπολεί με πάθος αυτή τη ζωή, ν' αποζητά με πόνο εκείνη την εποχή.

Ήταν μια πιο γαλήνια και ασφαλής εποχή, σκέφτηκε ρεμβαστικά ο Γκίλσον, μια εποχή που η ζωή ακολουθούσε έναν αβίαστο ρυθμό και ο αέρας ήταν καθάριος. Ήταν μια εποχή με χάρη και στυλ όταν νεαροί με ριγέ μπλέιζερ και ψαθάκια φλερτάριζαν με τακτ νε-

αρές κοπέλες με μακριά άσπρα φορέματα, περνώντας εκείνα τ' ατέλειωτα, νωχελικά απομεσήμερα του καλοκαιριού με ήρεμες συζητήσεις σε σκιερές βεράντες. Θα έκαναν κεφάτες εκδρομές με ποδήλατα σε δεντρόφυτες αλέες και σκιερές δημοσιές που φιδογύριζαν ανάμεσα σε λόφους για να φτάσουν σε δροσερά λαγκάδια όπου κυλούσαν μικρά γάργαρα ρυάκια. Θα έβγαιναν για μεγάλες ειδυλλιακές βόλτες με αμαξάκια που τραβούσαν νωσταλέα, υπομονετικά άλογα κάτω από ένα μεγάλο ασημένιο φεγγάρι, ερωτευμένοι που θα ψιθύριζαν τα δικά τους ενώ ολόγυρα τραγουδούσαν τα νυχτοπούλια. Θα έκαναν βαρκάδες κάτω στο πλατύ, καθάριο ποτάμι με τις βάρκες να λικνίζονται απαλά στο νερό ενώ το ρεύμα θα τις παρέσυρε αργά προς την αντικρινή όχθη απ' όπου ο αέρας έφερνε τη μουσική μιας μπάντας που έπαιζε στην αποβάθρα.

Ναι, στοχάστηκε ονειροπαρμένα ο Γκίλσον, και κάπου θα υπήρχε κι ένας γεράκος με μια κασέλα γεμάτη διαλεχτά αποφθέγματα που θα μονολογούσε σε μόνιμη βάση για το πόσο πιο όμορφα ήταν τα πράγματα πριν έναν αιώνα. Αν δε συγκρατούσε τώρα τον εαυτό του, κινδύνευε να βρεθεί σε λίγο να συνωμοτεί με τον Κραντζ και τον Ρηβς για να κρατήσουν μυστικό αυτό το πράγμα. Και ο νεαρός Ρηβς — παράξενο για άτομο της ηλικίας του — φαινόταν ανίατα ξεμυαλισμένος από αυτό το είδος της κάλπικης νοσταλγίας. Όταν μιλούσε για τη φαμίλια του σπιτιού, τα χείλη του έσταζαν σκέτο σιρόπι. Ναι, ήταν καιρός να έρθουν και ν' αναλάβουν τα ηνία τα πιο προσγειωμένα παλικάρια. Όσο το ταχύτερο τόσο το καλύτερο.

«Πρέπει να βγουν όπου να 'ναι», έλεγε ο Ρηβς. «Να δείτε τι χάρμα είναι η Μάρθα!»

«Η Μάρθα;» ρώτησε ο Γκίλσον.

«Το κοριτσάκι. Είναι κουκλί».

Ο Γκίλσον τον κοίταξε διαπεραστικά. Ο Ρηβς κοκκίνισε αμήχανα και βιάστηκε να εξηγήσει. «Να... τους έχω δώσει ονόματα. Τα παιδιά είναι η Μάρθα και ο Πητ. Και ο σκύλος είναι ο Άλφι. Ξέρετε, κατά κάποιο τρόπο τους πάνε αυτά τα ονόματα». Ο Γκίλσον δεν είπε τίποτα και ο Ρηβς έγινε ακόμη πιο παπαρούνα. «Τέλος πάντων, θα δείτε από μόνος σας. Να βγαίνουν».

Ήταν μια θαυμάσια οικογένεια, ακριβώς όπως το είχε πει ο Ρηβς. Αφού τους παρακολούθησε για κάπου μισή ώρα, ο Γκίλσον ήταν πρόθυμος να παραδεχτεί ότι ήταν πράγματι αξιαγάπητοι άνθρωποι, τέλειοι, όσο και το σπίτι τους. Ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόταν για να ολοκληρωθεί η ειδυλλιακή εικόνα, σαν ένας αυθεντικός βικτωριανός πίνακας. Η μητέρα και ο πατέρας έλαμπαν από ομορφιά και ήταν ακόμη ερωτευμένοι, τα παιδιά ξεχείλιζαν από υγεία και χαρά και φαίνονταν ευχαριστημένα με τον κόσμο τους. Ή τουλάχιστον αυτή την εντύπωση του έδιναν καθώς τους παρακολουθούσε στο φως του δειλινού που έσβηνε. Μπορούσε να φανταστεί τις τρυφερές κουβέντες των γονιών όπως τους έβλεπε να λικνίζονται εκεί στην κρεμαστή πολυθρόνα της βεράντας και σχεδόν άκουγε τις φωνές των παιδιών και τα γαβγίσματα του σκύλου καθώς έτρεχαν χαρούμενα πάνω κάτω στη χλόη.

Ήταν σχεδόν βράδυ τώρα. Ένα ζεστό φως από λάμπες πετρελαίου έλαμπε στα παράθυρα και οι πυγολαμπίδες τρεμόφεγγαν πετώντας πάνω από τα χορτάρια. Η γόπα ενός πούρου διέγραψε ξαφνικά μια φωτεινή τροχιά στο σκοτάδι καθώς ο πατέρας την πέταξε πάνω από το φράχτη και σηκωνόταν. Επακολούθησε μια όμορφη μικρή παντομίμα καθώς ο πατέρας φώναζε τα παιδιά, που διαμαρτυρήθηκαν όπως γίνεται πάντα. Τους επιτράπηκαν λίγα λεπτά ακόμη πάλι όπως γίνεται πάντα, και μετά το κάλεσμα έγινε πιο αυστηρό. Τα παιδιά γύρισαν απρόθυμα προς τη βεράντα και οδηγήθηκαν σαν γαλόπουλα μέσα. Ο σκύλος, έχοντας καθυστερήσει για ένα τελικό πότισμα στους θάμνους, ήρθε τρέχοντας στο κατόπι τους. Παιδιά και σκυλί μπήκαν στο σπίτι, μετά ακολούθησαν η μητέρα και ο πατέρας. Η πόρτα έκλεισε πίσω τους και έμεινε μονάχα το απαλό φως στα παράθυρα.

Ο Ρηβς άφησε ένα μακρύ αναστεναγμό. «Δεν είναι υπέροχοι;» είπε. «Αυτή είναι ζωή, δε συμφωνείτε; Αν μονάχα μπορούσε κανείς να ρίξει μαύρη πέτρα πίσω του σ' αυτή την αηδία που αποκαλούμε σήμερα ζωή, να γυρίσει πίσω εκεί και να ζήσει έτσι... Και η Μάρθα... είδατε τη Μάρθα. Σωστό αγγελούδι είναι. Λοιπόν, και τι δε θα έδινα, φίλε μου...»

«Πότε είναι να περάσουν πάλι τα παγάκια;» τον διέκοψε ο Γκίλσον.

«—να μπορούσα να— Τι; Α, για να σκεφτώ. Η τελευταία διείσδυση έγινε στις 3.15, λίγο πριν φτάσετε εδώ. Η επόμενη θα γίνει στις 6.35 το πρωί, αν διατηρηθεί ο ίδιος ρυθμός. Και μέχρι στιγμής διατηρείται σταθερά».

«Θα ήθελα να το δω. Αλλά τώρα έχω να κάνω μερικά τηλεφωνήματα, συνταγματάρχα!»

Ο Γκίλσον δεν έκλεισε μάτι εκείνη τη νύχτα και προφανώς ούτε ο Κραντζ ή ο Ρηβς. Όταν έφτασε στο ξέφωτο στις πέντε το πρωί, τους βρήκε ακόμη εκεί, αξύριστους και με κόκκινα μάτια, να πίνουν καφέ από θερμός. Ο ουρανός ήταν πάλι συννεφιασμένος και το ξέφωτο ήταν βυθισμένο σε απόλυτο σκοτάδι, εκτός από ένα χλωμό φως από την άλλη μεριά της οριακής επιφάνειας, όπου χάραζε μια νέα ηλιόλουστη μέρα.

«Τίποτα νέο;» ρώτησε.

«Νομίζω ότι αυτή την ερώτηση έπρεπε να την κάνω...

εγω», γρύλλισε ο Κραντζ. «Τι μέλλει γενέσθαι.»

«Δυστυχως, περίπου αυτό που περίμενες. Νομίζω ότι ως το βράδυ ο τόπος θα έχει μεταβληθεί σε αληθινό μελισσι. Και ως αύριο βράδυ θα ειναι μάλλον τυχερός κανεις αν μπορεί να βρει τόπο να σταθεί. Φαντάζομαι ότι ο Μπάννον δε θ' άφησε στιγμή το ακουστικό μετά από το τηλεφωνημά μου τα μεσάνυχτα, συνάζοντας τους επιστήμονες. Και εκείνοι με τη σειρά τους θα μαζέψουν τους τεχνικούς. Οι οποίοι θα κουβαλήσουν τα μηχανήματα. Και φυσικά ο στρατος θα σφίξει τα μέτρα ασφάλειας. Περισσεύει καθόλου καφές;»

«Όσος θες. Μας φέρνεις δυσάρεστα μαντάτα, Γκίλσον»

«Λυπάμαι», μουρμούρισε ο Γκίλσον, «αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα»

«Κατάρα!» φώναξε ξαφνικά ο Ρηβς. «Κατάρα και πάλι κατάρα!» Φαινόταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. «Αυτό σημαινει ότι εγω ξόφλησα εδω, το καταλαβανετε αυτό; Δε θα με αφήνουν ουτε να μπω. Εναν απλο τελειόφοιτο. Και μάλιστα της *ψυχολογίας*; Δε θα μπορω ουτε καν να ζυγωσω σε τουτο το μέρος. Που να πάρει και να σηκωσε!» Στάθηκε αγριοκοιτάζοντας τον Γκιλσον πνιγμένος από οργή και απόγνωση.

Ο ήλιος ειχε ανέβει στο μεταξυ, ριχνοντας ένα γκρίζο φως στο ξέφωτο και λιακάδα στο σπιτι πέρα από την οριακή επιφάνεια. Δεν ακουγόταν κανένας ηχος εκτός από το ρυθμικό κρότο της μηχανής που εκτόξευε παγακια. Οι τρεις άντρες κοιταζαν σιωπηλοί το σπίτι. Ο Γκιλσον έπινε τον καφέ του.

«Να η Μάρθα», ειπε ο Ρηβς. «Εκει πάνω». Ενα μικρό πρόσωπο ειχε εμφανιστει πίσω από τις κουρτίνες ενός παράθυρου του δευτερου ορόφου και λαμπερα γαλανά μάτια περιεργάζονταν τον κόσμο της αυγης έξω. «Το κάνει αυτό κάθε μέρα», συνέχισε ο Ρηβς

«Κάθεται εκεί και χαζευει τα πουλιά και τους σκίουρους μέχρι που, όπως φαντάζομαι, τη φωνάζουν για να φάει το πρωινό της».

Στάθηκαν παρακολουθωντας το κοριτσάκι που κοιταζε σε κάτι πέρα από το Παράθυρο στον κοσμο της, κάτι που θα ήταν πισω τους αν βρισκονταν στον ιδιο κόσμο. Ο Γκίλσον σχεδόν έπιασε τον εαυτό του έτοιμο να κοιτάξει πισω του να δει τι έβλεπε με τόσο ενδιαφέρον η μικρή. Φαινεται ότι και ο Ρηβς ένιωσε την ίδια παρόρμηση. «Τι λέτε να κοιτάζει;» ρωτησε. «Δεν υπήρχε οπωσδήποτε δάσος εκει τότε, όπως τωρα. Νομιζω ότι η περιοχή ειχε ξυλευτει νωριτερα. Ισως κοιτάζει σε κανένα λιβαδι. Με αγελάδες ή άλογα να βόσκουν στο χορτάρι. Φιλε μου, και τι δε θα 'δινα να ήμουν εκεί και να δω τι βλέπει».

Ο Κραντζ συμβουλεύτηκε το ρολόι του. «Καλυτερα να πλησιάζουμε», ειπε. «Δε μένουν παρά λιγα λεπτά ακόμη».

Πλησιασαν στο σημείο όπου μονότονα η μηχανή εκτόξευε παγάκια προς την οριακή επιφάνεια. Ένας στρατιωτης κρατωντας χρονομετρο με διακόπτη καθόταν εκει πισω από ένα τραπέζι όπου υπήρχε ένα πελωριο ναυτικό χρονόμετρο και κάμποσα σχέδια γράμματα. «Σε δυο λεπτά, Δρ Κραντζ», διευκρινισε.

«Πρόσεχε τα παγάκια» συμβουλεψε ο Κραντζ τον Γκιλσον. «Θα το καταλάβεις αμέσως μόλις συμβει» Ο Γκιλσον παρακολουθουσε τη μηχανή, βρισκοντας κάπως αστείο το ρυθμό των πεζων ήχων: *πλινκ*, ένα παγάκι πέφτει — *γουφ*, ο τροχός γυρίζει — *μπανγκ*, το κουπι χτυπά το παγάκι. Και μετά το πορτοκαλί βλήμα διέγραφε μια επιπεδη τροχιά ως την οριακή επιφάνεια όπου και εξαφανιζόταν απότομα. Ακριβως ένα δευτερόλεπτο αργότερα ο κυκλος επαναλαμβανόταν με άλλο ένα παγάκι. Μετά με άλλο. .

«Πέντε δευτερόλεπτα» ανακοίνωσε ο στρατιώτης «Τέσσερα. Τρία. Δυο. Ενα. *Τώρα*».

Η χρονομέτρησή του είχε πέσει έξω κατά ένα δευτερόλεπτο το τελευταίο παγάκι εξαφανίστηκε όπως και τα προηγούμενα. Αλλά τα επόμενο συνέχισε την πορεία του και έπεσε στο γκαζόν όπου έμεινε γυαλίζοντας στον ήλιο. Ηταν γεγονός λοιπόν, σκέφτηκε ο Γκίλσον. Ένα ταξίδι στο χρόνο για παγάκια!

Ξαφνικά, από πίσω του, μια άναρθρη κραυγή ακούστηκε από τον Κραντζ και άλλη μια από τον Ρηβς — και μετά ένα δυνατό, ολοκάθαρο και αγωνιώδες, «Ρηβς, όχι!» από τον Κραντζ. Ο Γκίλσον άκουσε ένα γοργό ποδοβολητό και είδε μια φευγαλέα κίνηση με την άκρη του ματιού του. Γύρισε αμέσως και πρόλαβε να δει την ψηλόλιγνη μορφή του Ρηβς να τρέχει και να βουτά μέσα από την οριακή επιφάνεια και να κουτρουβαλά πέρα στη χλόη.

«Α τον ηλίθιο!» βρυχήθηκε ο Κραντζ.

Ενα παγάκι πέρασε και έπεσε δίπλα στον Ρηβς. Η μηχανή δούλεψε πάλι. Τούτη τη φορά το παγάκι εκτοξεύτηκε κι εξαφανίστηκε. Τα πέντε δευτερόλεπτα του χρόνου ελεύθερης πρόσβασης είχαν περάσει.

Ο Ρηβς σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε για μια στιγμή στο γρασίδι όπου ήταν πεσμένος. Μετά το βλέμμα του μετακινήθηκε προς το σπίτι. Σηκώθηκε αργά στα πόδια του με μια αλλοπαρμένη έκφραση στο πρόσωπό του. Υστερα ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του και οι θεατές από την άλλη μεριά σχεδόν μπορούσαν να διαβάσουν τις σκέψεις του. Χριστέ μου! Τα κατάφερα! Είμαι στ' αλήθεια εδώ!

Ο Κραντζ μιλούσε ακατάπαυστα. «Είμαστε ακόμη εδώ, Γκίλσον! Είμαστε ακόμη εδώ! Εξακολουθούμε να υπάρχουμε και καθετί παραμένει όπως είχε. Ισως ο Ρηβς δεν άλλαξε τα πράγματα πολύ. Ισως το μέλλον

είναι σταθερό και η παρουσία του στο παρελθόν δεν άλλαξε τίποτα. Το φοβόμουν αυτό, ξέρεις, ή κάτι τέτοιο. Από τη στιγμή που έφτασες εδώ ο Ρηβς έκανε σαν— »

Αλλά ο Γκίλσον είχε πάψει να τον ακούει. Εμβρόντητος και άναυδος παρακολουθούσε το κοριτσάκι στο παράθυρο. Πάσχιζε να καταλάβει τι σήμαινε αυτό που έβλεπε αλλά δεν κατάφερνε να πιστέψει στα μάτια του.

Η αντίδραση της μικρής δεν ήταν η φυσιολογική δεν ήταν διόλου μα διόλου η φυσιολογική! Ενας άνθρωπος είχε εμφανιστεί ουρανοκατέβατος στον κήπο της, ξαφνικά, από τον άδειο αέρα, ένα ηλιόλουστο πρωινό —και εκείνη δεν είχε δείξει καμιά έκπληξη, απορία ή φόβο! Απεναντίας είχε αμέσως χαμογελάσει, στη στιγμή αυθόρμητα. Ηταν ένα χαμόγελο που πλάταινε και πλάταινε, ώσπου φάνηκε να χωρίζει σχεδόν στα δυο το κάτω μέρος του προσώπου της. Ηταν ένα χαμόγελο που άφηνε να διαφανούν πάρα πολλά δόντια, ένα χαμόγελο παγωμένο, αταίριαστο και φοβερό κάτω από εκείνα τα λαμπερά γαλανά μάτια της.

Ο Γκίλσον ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται απότομα σε κόμπο και κατάλαβε ότι τον είχε κυριέψει ένας ανείπωτος φόβος.

Το πρόσωπό της εξαφανίστηκε απότομα από το παράθυρο. Λίγες στιγμές αργότερα η μπροστινή πόρτα άνοιξε απότομα και η μικρή όρμησε έξω, τρέχοντας με φοβερή ταχύτητα προς τον Ρηβς μ' ένα περίεργο, πηδηχτό τρέξιμο. Οταν έφτασε ένα δυο μέτρα μακριά, σάλταρε πάνω του με τη σβελτάδα και την αστραπιαία ταχύτητα ενός ψύλλου. Τα μάτια του Ρηβς μόλις και είχαν αρχίσει να παίρνουν μια απορημένη έκφραση όταν τα μικρά, δυνατά δόντια έσκισαν το λαιμό του.

Η μικρή τον άφησε και πήδησε πίσω. Ένας πίδακας

από λαμπερό κόκκινο αιμα ξεπήδησε απο την ανώμαλη τρυπα στο λαιμό του. Ο Ρηβς το κο ταξε χαζά για μια στιγμή και μετά σήκωσε τα χέρια του να σφ.ξε την πληγή το αιμα συνέχισε ν αναβλυζει ανάμεσα α πό τα δάχτυλά του κα. να τρέχει στα μπράτσα του. Ο Ρηβς έπεσε αργα στα νόνατα κο τάζοντας το κορι τσάκ με μια έκφραση φοβερής έκπληξης ζωγραφ. σμένη στο προσωπό του. Υστερα το κορμι του κλον. στηκε, τρεμουλιασε και σωρ.άστηκε μπρουμυτα στη χλόη.

Σ' όλο αυτό το διάστημα η μικρή τον παρακολουθούσε με μάτια κρύα σαν φιδιού, μ' εκείνο το απαίσιο χαμόγελο αποτυπωμένο ακόμη στο πρόσωπό της. Ήταν γυμνή και στον Γκ.λσον φανηκε ότ. υπηρχε κατ. αφυσ.κο στο πάνω μέρος του κορμιου και στο στόμα της. Μετά η μ.κρή γυρισε κα. φάνηκε να φωνάζει προς το σπίτι.

Μια στιγμή αργότερα βγήκαν όλοι τρέχοντας· μητέρα πατέρας, αγορακι κα γιαγ ά. Ηταν όλοι γυμνο. και όλο. παρουσιαζαν εκεινη τη φρικαλεα μεταμορφωση στο στόμα. Δίχως να χασομερήσουν στιγμή ή έστω να κόψουν ταχυτητα, έφτασαν στον Ρηβς, έπεσαν πάνω του κα. άρχισαν να του σκιζουν με μαν.α τα ρουχα. Υστερα, καθισμενοι εκει στη χλόη στην πρωινή λ.ακάδα, τα μέλη της αξ.αγάπητης εκεινης οι κογένειας άρχισαν το φρικαλέο τσιμπουσ τους.

Η φωνή του Κραντζ ειχε αλλάξει σε περ.εχόμενο και τόνο. «Ω Παναγιά Παρθένα μου, προσευχησου για μας.» Ο στρατιωτης με το χρονόμετρο ξερνουσε θορυβώδικα παραπέρα. Κάποιος άλλος άδε.ασε το γεμιστήρα του αυτομάτου του προς την οριακή επιφάνε.α ενώ ο συνταγματάρχης βλαστημουσε άγρ.α. Οταν ο Γκ λσον δεν άντεχε πια να βλέπει εκεινο το αποτροπαιο τσιμπουσι, γύρισε το βλέμμα κα. βρέθηκε να κο-

τάζει το σκυλο, που καθόταν στη βεράντα, κουνώντας χαρούμενα την ουρά του.

«Μεγαλοδύναμε, δεν μπορει να 'να, αλήθεια!» ξέσπασε ο Κραντζ. «Αν είχαν υπάρξει ποτέ τέτοιοι άνθρωποι σαν εκεινους εκει, θα το ανέφεραν τα βιβλια Ιστοριας και οι εφημεριδες. Χριστέ μου, κάτ. τέτοιο θα ήταν αδύνατο να έχει ξεχαστει»

«Α, πάψε να μ.λάς σαν ηλίθ.ος!» γρυλισε ο Γκίλσον οργισμένα. «Αυτό που βλέπουμε δεν ειναι το παρελθόν. Δεν ξέρω τι ειναι, αλλά πάντως δεν ειναι το παρελθόν. Δεν μπορεί να ειναι. Ειναι... δεν ξέρω — κάπο.ος αλλος κοσμος. Κάποια άλλη... διάσταση. Ενα άλλο συμπαν. Κάτι που αναφέρουν εκεινες οι περιεργες θεωρ.ες. Υπάρχουν εναλλακτικοι κόσμοι, παράλληλοι κόσμοι, πιθανολογικοι κόσμοι, όπως θες πες τους. Το σ.γουρο ε.ναι ότι εκεινα τα απαισια πλάσματα ζουν στο παρόν. Φαινεται ότι τ' αναθεματισμένα μαγ.κά του Κάλβεργκαστ άνοιξαν μια πυλη ανάμεσα σε παράλληλους κόσμους. Κάτι τέτοιο πρέπει να έγι νε. Αλλα. Θεέ μου, ποια στο διάβολο ήταν η εξέλιξη αυτου του κόσμου για να γεννήσει τέτοια όντα. Δεν ειναι άνθρωποι, Κραντζ δεν είναι διόλου άνθρωποι, άσχετα ποια ειναι η εμφάνισή τους. Κι εγω που ονειροπολουσα για κεφάτες εκδρομές με ποδήλατα ! Πόσο έξω μπορεί να πέσει κανείς!»

Το μακάβρ.ο τσιμπουσι τέλειωσε κάποτε. Η οικογένεια ξάπλωσε στη χλόη, με φουσκωμένες κο.λιές, πασαλε.μμένοι με α.μα κα. λίπη, με τα βλέφαρά τους βαριά απο το πολυ φαι. Συντομα τα δυο μικρά το έριξαν στον υπνο. Ο μεγάλος αρσενικός φαινόταν βαθιά βυθ.σμένος σε σκέψεις. Υστερα από ένα διάστημα σηκώθηκε, μάζεψε τα ρούχα του Ρηβς κα. άρχισε να τα περ.εργαζεται μεθοδ.κά. Υστερα ξύπνησε τη μικρή θηλυκιά και φάνηκε να της κάνε. πολλές ερωτησεις. Ε

κείνη έδειχνε και χειρονομούσε περιγράφοντας σαν σε παντομίμα την απότομη εμφάνιση του Ρηβς. Ο αρσενικός γύρισε και κοίταξε σκεφτικά στο σημείο όπου είχε εμφανιστεί ο Ρηβς —και για μια στιγμή ο Γκίλσον είχε την εντύπωση ότι εκείνα τ' ανελέητα μάτια κοίτουσαν κατευθείαν στα δικά του. Ύστερα ο αρσενικός γύρισε, προχώρησε αργά και συλλογισμένα προς το σπίτι και μπήκε μέσα.

Στο ξέφωτο επικρατούσε τώρα σιωπή εκτός από το ρυθμικό ήχο της μηχανής. Ύστερα ο Κραντζ άρχισε να κλαίει και ο συνταγματάρχης να βρίζει με μονότονη φωνή. Οι στρατιώτες στέκονταν σαν χαμένοι. Και όλοι είμαστε τρομαγμένοι, συλλογίστηκε ο Γκίλσον. Τρομαγμένοι όσο δε λέγεται.

Στον κήπο έπαιζαν τώρα, σαν σε αλλόκοτη παρωδία, τη σκηνή του συμμαζέματος του χώρου ύστερα από ένα πικ-νικ. Τα μικρά είχαν φέρει ένα καλάθι και, υπό την αυστηρή επίβλεψη των δυο μεγάλων θηλυκών, άρχισαν να μαζεύουν τ' απομεινάρια του φαγητού τους. Κάποια στιγμή πέταξαν ένα κόκαλο στο σκυλί και ο στρατιώτης με το χρονόμετρο άρχισε να ξερνά πάλι. Όταν το γκαζόν ήταν πάλι ολοκάθαρο, τα μικρά μετέφεραν το καλάθι κάπου στο πίσω μέρος και οι ενήλικες γύρισαν στο σπίτι. Μια στιγμή αργότερα ο αρσενικός βγήκε πάλι ντυμένος τώρα κανονικά με άσπρο λινό κοστούμι. Στα χέρια του κρατούσε ένα βιβλίο.

«Είναι η Βίβλος!» ψέλλισε ο Κραντζ εμβρόντητος. «Κρατά μια Βίβλο!»

«Δεν μπορεί να είναι η Βίβλος», είπε ο Γκίλσον. «Δεν υπάρχει τρόπος αυτά τα —τα πλάσματα να έχουν Βίβλους. Είναι κάτι άλλο. Πρέπει να είναι κάτι άλλο.»

Κι ωστόσο έμοιαζε με Βίβλο· τα εξώφυλλα ήταν από

μαλακό μαύρο δέρμα και, όταν ο αρσενικός άρχισε να ξεφυλλίζει σαν να έψαχνε για κάποιο συγκεκριμένο εδάφιο, μπορούσαν να δουν ότι οι σελίδες ήταν από εκείνο το λεπτό, ανθεκτικό χαρτί που τυπώνεται η Βίβλος. Το πλάσμα βρήκε τη σελίδα που έψαχνε και —όπως φάνηκε στον Γκίλσον— άρχισε να διαβάζει μεγαλόφωνα και με ρητορικό ύφος όλο στόμφο.

«Τι στο διάολο λέτε να κάνει τώρα;» ρώτησε ο Γκίλσον. Δεν είχε αποτελειώσει τα λόγια του όταν το Παράθυρο έπαψε ξαφνικά να υπάρχει.

Το σπίτι, το γκαζόν και ο λευκοντυμένος ρήτορας εξαφανίστηκαν μονομιάς. Ο Γκίλσον πρόλαβε μια φευγαλέα εικόνα από δέντρα στην άλλη πλευρά μιας πλατιάς τρύπας ανάμεσα στον ίδιο και τα δάσος. Μετά τον παρέσυρε και τον γκρέμισε καταγής μια δυνατή σπιλάδα ανέμου ενώ η ατμόσφαιρα γέμισε σκόνη, ιπτάμενα σκουπίδια και το ουρλιαχτό του αέρα. Ύστερα ο άνεμος κόπασε το ίδιο απότομα όπως είχε έρθει και τώρα ακούγονταν μονάχα οι σιγανοί θόρυβοι από το πέσιμο διαφόρων μικροαντικειμένων που είχαν παρασυρθεί για λίγο από τον αέρα. Ο χώρος του σπιτιού ήταν εντελώς κρυμμένος πίσω από ένα σύννεφο στροβιλιζόμενου κουρνιαχτού.

Ο κουρνιαχτός κατακάθισε αργά. Εκεί όπου πριν βρισκόταν το Παράθυρο τώρα έχασκε μια μεγάλη τρύπα στο χώμα. Ήταν μια τρύπα σε τέλειο τετράγωνο, πλάτους τριάντα μέτρων και περίπου τρία μέτρα βαθιά με τον πάτο επίπεδο σαν τζάμι. Στη φευγαλέα ματιά που ο Γκίλσον είχε προλάβει πριν ορμήσει ο άνεμος να καταλάβει το κενό είχε δει ότι οι πλευρές της ήταν εντελώς κάθετες και ίσιες, σαν κομμένες σε τυρί με κοφτερό μαχαίρι. Αλλά τώρα μικρές κατολισθήσεις είχαν αρχίσει ολόγυρα στην περίμετρο καθώς το χώμα και τα χαλίκια κατέρρεαν και κατρακυ-

λούσαν προς τον πάτο, και οι άκρες γ.νονταν τραχιές και ακανόνιστες.

Ο Γκ λσον και ο Κραντζ στάθηκαν αργά στα πόδια τους «Αυτό ήταν», ειπε ο Γκίλσον. « Ηταν εδω και τώρα δεν ειναι, Αλλά πού βρίσκεται το προκάτ; Πού βρίσκεται ο Κάλβεργκαστ'»

« Ενας Θεός ξέρε.», αποκρίθηκε ο Κραντζ σκυθρωπά. «Αλλα νομιζω ότι χάθηκε για παντα. Τουλάχιστον δεν πήγε εκε όπου ήταν εκείνα τα πλάσματα»

«Τι σόι πλάσματα ήταν κατά τη γνώμη σου »

« Οπως ειπες κι ιδιος, σίγουρα δεν ήταν ανθρωποι. Ειναι πιο ξένα στον ανθρωπο κι από μια αράχνη ή ένα στρε.δι Αλλά Γκίλσον το ντυσιμο το παρουσιαστ.κο τους και εκείνο το σπίτι— »

«Αν υπάρχε. ένας άπε.ρος αριθμός από παράλληλους κόσμους, τότε θα υπάρχουν κόσμοι κάθε πιθανής μορφής».

Ο Κραντζ δεν έδειξε να πείθεται. «Ναι, δε λέω, ίσως να 'ναι κ. έτσι Δεν ξερουμε τίποτα γ α τούτο το σύμπαν, σωστά;» Εμεινε σιωπηλός για μια στιγμή και μετά συνέχισε. « Εκείνα τα πλάσματα ήταν ανείπωτα τρομερά, Γκίλσον. Η μικρή δε χρειάστηκε ούτε κλάσμα δευτερολέπτου για ν' αντιδράσει στην ξαφνική εμφάνιση του Ρηβς Κατάλαβε αμέσως ότι είχε να κάνει με ξένο πλάσμα κα. κ.νήθηκε αστραπιαια να τον εξοντωσει Και δεν ήταν παρά μωρό' Νομ.ζω οτι θα πρέπε. να ν.ωθουμε π.ο ασφαλε.ς τωρα που χάθηκε το Παράθυρο»

«Συμφωνω απόλυτα Τ. λες να συνέβη σε δαυτο »

«Ε.ναι φανερό δε νομίζεις Ξέρουν πως να *χρησιμοποιουν* τις ενέργειες που ο Καλβεργκαστ αναζητουσε στα τυφλά Εκεινο το βιβλιο — πρέπει να ηταν βιβλ.ο με μαγικά λόγ α. Πρέπει να δ.αθέτουν μ.α τέτοια επιστήμη, με δοκιμασμένες κι εφαρμοσμένες

φορμουλες σαν μερος των συμβατικων τους γνωσεων Εκεινο το πλάσμα χρησιμοποιησε το βιβλιο σαν απλή υπόθεση ρουτινας, σαν εργαλειο καθημερινής χρησης Αφου πέρασε η έξαψη από το μεγάλο τσιμπουσι τους, δε χρειάστηκε παραπάνω από εικοσι λεπτα για να μαντέψει πως ειχε φτάσε. εκε. ο Ρηβς και πως να το αντ.μετωπ.σε. Απλως πήγε κα. πήρε το βιβλ.ο του με τις μαγ.κές φόρμουλες, διάλεξε αυτή που χρειαζοταν -κα. πολυ θα ηθελα να δω το ευρετηριο εκεινου του βιβλιου'— και πρόφερε τα κατάλληλα λόγια Υστερα - *πουφ'*— πάει το Παράθυρο Και έτσι ο Καλβεργκαστ αποκόπηκε οριστικά από τον κόσμο μας Ενας Θεος ξέρει ποι βρ.σκεται τωρα»

«Θα 'λεγα ότι κι εγω το βρισκω πολυ πιθανό Εχεις δικιο δεν ξέρουμε τιποτα γι' αυτά τα πράγματα»

Μια έκφραση τρόμου απλωθηκε ξαφνικά στο πρόσωπο του Κραντζ «Γκιλσον, τι γινεται αν -προσεξε τ. θα σου πω Αν ηταν τόσο ευκολο να εξαφανισουν το παραθυρο, αν μπορούν και ελέγχουν τόσο απολυτα τις τηλεκινητ.κές δυνάμεις, τι θα τους εμπόδιζε από το να δημιουργήσουν ένα άλλο Παράθυρο προς το δικό μας κόσμο, Ίσως και να μας παρακολουθουν τουτη τη στιγμη, όπως πιο πριν τους παρακολουθουσαμε εμεις Τωρα γνωριζουν ότι ειμαστε εδω Ποιος ξέρει τι σόι ιδέες μπορει να κατεβάσουν, Μπορεί και να έχουν ανάγκη από κρέας Μπορε. και να — ω Θεέ μου!»

«Όχι», κούνησε το κεφάλι του ο Γκίλσον. «Αυτό είναι αδυνατο. Ηταν καθαρή, σκέτη συμπτωση που το Παράθυρο ανοιξε προς εκεινο τον κόσμο Ο Καλβεργκαστ πειραματιζόταν στα τυφλά, σαν ένας πιθηκος που παιζει με την κονσόλα ενός κομπιουτερ Αν η θεωρια των Πιθανων Κόσμων εξηγει αυτό το φαινόμενο, τότε ο κόσμος που πέτυχε ειναι ένας μεταξυ απείρων

άλλων. Ακόμη και αν αυτά τα πλάσματα εκεί πέρα ξε ρουν πως ν' ανοίγουν τέτοια Παράθυρα, οι πιθανότη τες να μας βρουν είναι απειροελάχιστες. Πρακτικά θα 'λεγα ότι είναι ανύπαρκτες»

«Ναι, ναι βέβαια» συμφώνησε ο Κραντζ με ανα κούφιση «Πολύ σωστό Θα μπορούσαν να ψάχνου αιώνια δίχως να μας βρουν ποτέ Ακόμη και αν ήθελα πολύ να μας βρουν» Εμεινε συλλογισμένος για μι στιγμή «Και νομίζω ότι θα ήθελαν να μας βρουν Ηταν καθαρό ρεφλέξ η εξόντωση του Ρηβς ένα εντελω αυτόματο αντανακλαστικό σαν το τίναγμα του γονα του όταν χτυπηθεί με σφυράκι Τώρα που ξέρουν γι την ύπαρξή μας θα είναι αναγκασμένοι να προσπαθή σουν να μας βρουν Αν τους ψυχολογώ σωστά θα τους ήταν αδύνατο να ενεργήσουν διαφορετικά»

Ο Γκιλσον θυμήθηκε εκείνα τα μάτια «Δε θα με ξαφνιάζε», συμφώνησε «Αλλά τώρα καλά θα κάνου με και οι δυο να »

«Δρ Κραντζ» ξεφώνισε κάποιος *«Δρ Κραντζ!»* Κα υπήρχε ανείπωτος τρόμος στη φωνή

Οι δυο άντρες γύρισαν γοργά Ο στρατιώτης με τ χρονόμετρο έδειχνε κάπου με χέρι που έτρεμε Οπως κο τουσαν είδαν κάτι άσπρο να εμφανίζεται ξαφνικ στον αέρα πάνω από το χείλος της τρύπας να διαγρά φει μια τροχιά προς τα έξω και να πέφτει δίπλα σ ένα παρόμοιο αντικείμενο που είχε ήδη προηγηθεί. Με το ίδιο τρόπο ήρθε άλλο ένα μετά κι άλλο κι άλλο Πέντε συνολικά, σκορπισμένα σε μια έκταση γύρω στο ένα τετραγωνικό μέτρο

«Ενα κόκαλα!» τραύλισε ο Κραντζ «Ω, Θεέ μου! Γκιλσον είναι κόκαλα!» Η φωνή του τρεμούλιασε αγ γίζοντας τα όρια της υστερίας

«Κόψ' το!» γρύλισε ο Γκιλσον «Σταμάτα! Τώρα Ε λα μαζί μου!» Ετρεξαν ως εκείνο το σημείο Ο στρα

τιώτης ήταν κιόλας εκεί καθισμένος στις φτέρνες του με το πρόσωπο του παράξενα αλλαγμένο από τη ναυτία και τον τρόμο «Αυτό εκεί», είπε δείχνοντας «Είναι εκείνο που πέταξαν στο σκύλο Φαίνονται τα σημάδια από τα δόντια του Ω, Χριστέ μου! Είναι το κόκαλο που πέταξαν στο σκύλο »

Ωστε έχουν ανοίξει κιόλας ένα Παράθυρο, σκέφτη κε ο Γκιλσον Θα πρέπει να ξέρουν πολλά γι' αυτά τα πράγματα για να το κάνουν τόσο γρήγορα Και μας παρακολουθούν τούτη τη στιγμή! Αλλά γιατί τα κόκα λα Μήπως για να μας προειδοποιήσουν να μην το ξα ναεπιχειρήσουμε. Η απλώς σαν ένα τεστ Αλλά αν αν είναι τεστ γιατί με κόκαλα. Γιατί όχι με κάποια βότσα λα — ή κάνα παγάκι Μήπως για να δοκιμάσουν τις αν τιδράσεις μας. Για να δουν τι θα κάνουμε

Και τελικά τι μπορούμε να κάνουμε Με τι τρόπο να φυλαχτούμε από κάτι *τέτοιο* Αν είναι στη φύση αυ των των πλασμάτων να συνεργάζονται μεταξύ τους, τότε εκείνη η αξιαγάπητη οικογένεια θα είχε βιαστεί να διαδώσει τα μαντάτα σ' όλο τον κόσμο τους Ετσι μπορεί μια μέρα ν ανακαλύψουμε ότι ένα δισεκατομ μύριο από δαύτους έχουν πηδήσει ταυτόχρονα μέσα από τέτοια Παράθυρα σ' όλη τη Γη Μπορεί να τους δούμε να ξεφυτρώνουν ξαφνικά σαν ένα σύννεφο από πελώριες σαρκοβόρες ακρίδες και να πέφτουν πάνω μας να μας καταβροχθίσουν με την ακόρεστη βουλι μία τους μέχρι να μείνει ο πλανήτης μια σκέτη έρημος γεμάτη κόκαλα Υπάρχει καμιά προστασία από πλά σματα σαν αυτά,

Οι σκέψεις του Κραντζ κινούνταν στο ίδιο κανάλι «Είμαστε σε πολύ δύσκολη θέση Γκιλσον», είπε τρε μουλιαστά «αλλά έχουμε ένα μικρό αβαντάζ Ξέρου με κάθε πότε ανοίγει αυτό το αναθεματισμένο Παρά θυρο το έχουμε χρονομετρήσει επακριβώς Η Ουά-

σιγκτον θα πρέπει να ξεσκουμπωθεί και ν' αναλάβει δράση, να προειδοποιήσει ολόκληρο τον κόσμο να το κανει μέσω του ΟΗΕ ή κάπως τελοσπάντων Ξέρουμε με ακρίβεια δευτερολέπτου πότε μπορεί να περάσει κανεις από το Παράθυρο Μπορουμε να οργανωσουμε ένα σύστημα συναγερμου σε κάθε κοινότητα της Γης να χτυπά μια σειρήνα ή μια καμπάνα όταν έρχεται η ωρα Με τον ήχο της σειρήνας θ' αρπάζουν ολοι από ένα όπλο και θα περιμένουν σε πλήρη επιφυλακή Αν τα πλάσματα δεν έχουν φανει σε πέντε δευτερόλεπτα, η σειρήνα θα χτυπά λήξη και όλοι θα επιστρέφουν στις δουλειές τους μέχρι τη στιγμή του επόμενου ανοιγματος Θα μπορουσε να πετυχει, Γκιλσον αλλά πρέπει να κινηθουμε γοργά Σε δεκαπέντε ωρες και -μμ δυο λεπτά το Παράθυρο θ' ανοιξει παλι.

Δεκαπέντε ωρες και δυο λεπτά σκέφτηκε ο Γκιλσον Μετά πέντε δευτερόλεπτα φοβερου κινδυνου κατόπιν άλλες δεκαπέντε ωρες και εικοσι λεπτά ασφάλειας πριν ερθει πάλι η στιγμή του τρόμου και ουτω καθ' εξής μέχρι —πότε Προφανως μέχρι να εκθουν εκεινα τα τέρατα, που μπορεί και να μην έρχονταν ποτέ (ποιος ξέρει πως δουλευε το μυαλό τους) ή μέχρι να επαναληφθεί το ατύχημα του Κάλβεργκαστ δηλαδή ισως πάλι ποτέ

Δεν ήταν σίγουρος αν οι άνθρωποι θα μπορούσαν να ζήσουν υπό αυτές τις συνθήκες διχως να τρελαθούν Ηταν αμφίβολο αν ο ανθρωπινος νους θα μπορουσε να διατηρήσει την ισορροπια του όταν το μοναδικό προβλέψιμο μέλλον ηταν σαν ένα ατέρμονο τρενάκι λούνα-παρκ που βουτουσε στις μεγάλες κατηφορές του τρόμου και της αγωνιας πριν ανηφορισει βίαια προς τις συντομες κορυφές της ανακουφισης Θα μπορούσε ένα μυαλό να συνεχίσει να λειτουργεί φυσιολογικά όταν οι μοναδικές εναλλακτικές επιλογές ήταν ο αποτρόπαιος θάνατος από τη μια μεριά και η ατέλειωτη αβάσταχτη ένταση από την άλλη. Άραγε υπάρχει τροπος αναρωτήθηκε ο Γκίλσον, να μπορεσει να ζήσει η ανθρωπινη φυλή με την επίγνωση ότι δεν έχει σίγουρα εξασφαλισμένο μελλον πέρα από τις επόμενες δεκαπέντε ωρες και εικοσι λεπτά,

Και μετα με απελπισία και απόγνωση, κατάλαβε ότι δεν είχαν ούτε αυτές τις δεκαπέντε ωρες και τα εικοσι λεπτά ότι δεν ειχαν ουτε μια ωρα ουτε καν ένα λεπτό Φαινεται ότι τουτο το Παράθυρο δεν ήταν μόνο ανοιχτό σε περιοδικά διαστήματα ανοιχτό αλλά μόνιμα Ένα πληθος από κόκαλα και κουρέλια ρουχων ειχαν ξεφυτρωσει εκει στον αδειο αέρα, σαν μια βροχή από περιφρονητικά πεταγμένα σκουπιδια Κόκαλα και κουρέλια που έπεσαν στο χωμα φτιάχνοντας εκει έναν ανάκατο σωρό —έναν αποτρόπαιο σωρο που δεν προμήνυε τίποτα καλό.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

της Ντόρις Πισέρτσια

«Κατέβα από τα σύννεφα!» μας φωνάζουν. «Πάψε να ονειρεύεσαι και δες την πραγματικότητα κατάματα»

Δεν αμφιβαλλω ότι η συμβουλη ειναι συχνά σωστή Αλλά γιατί θα πρέπει πάντα να βλέπει κανείς την πραγματικότητα κατάματα; Και ποια είναι αυτή η περιβόητη πραγματικότητα Σε τι ειναι πιο αληθινή από το όνειρο; Και, τελικά, τι σημασία έχει;

Και κάτι ακόμη, εκείνο το παλιό πρόβλημα: Τι ξεχωρίζει έναν άνθρωπο από ένα τέρας;

Η ανθρώπινη ιδιότητα είναι άραγε ένας κληρονομικός τίτλος που αποκτιέται αυτόματα σε κάποιο μαιευτήριο ή κάτι που το κερδίζει κανείς με την αξία του, κάτι σαν αληθινό έπαθλο;

Α, δεν ξέρω —αλλά ξέρω ότι ένα κερδισμένο έπαθλο αξίζει περισσότερο από κάθε κληρονομικό τιτλο

Γ Μ

Τον είχαν κλείσει σ' ένα δωμάτιο από ατσάλι, δίχως παράθυρα, δίχως κάγκελα, δίχως τίποτα που να δείχνει έστω από πού ερχόταν εκείνο το αμυδρό φως. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί εκτός από τον ίδιο, το μωλωπισμένο, σαστισμένο και αγανακτισμένο του εαυτό. Αν το κελί διέθετε μαλακιά επένδυση στους τοίχους, θα μάντευε από αυτό ότι τον θεωρούσαν τρελό. Αλλά οι τοίχοι εδώ ήταν από γυμνό, στιλπνό ατσάλι. Όχι, σίγουρα τούτο το μέρος δεν ήταν φυλακή και, μα την πίστη του, πριν τελειώσει η μέρα κάποιος θα πλήρωνε ακριβά γι' αυτή την απαράδεκτη μεταχείριση.

Ο Ντάνκαν αφουγκράστηκε ανήσυχα. Το μόνο που μπορούσε ν' ακούσει ήταν ο ήχος της δικιάς του αναπνοής.

Κάθισε πάλι κάτω στο κρύο πάτωμα. Το πιο λογικό θα ήταν να περιμένει. Ήρεμα. Να μην τους αφήσει να καταλάβουν ότι φοβόταν. Θα διασκέδαζαν με το φόβο του. Εκείνο το γομάρι, ο ανέκφραστος κόπανος που τον είχε πετάξει με μια σπρωξιά εδώ μέσα, ήταν ένας σαδιστής που μάλλον είχε την εντύπωση ότι είχε να κάνει με κάποιον αλήτη. Χρειαζόταν ένα μάθημα, το κάθαρμα! Θα έκανε ένα τηλεφώνημα και θα του έκαιγε τη γούνα.

Ο Ντάνκαν τινάχτηκε πάλι πάνω και ρίχτηκε στην ατσάλινη πόρτα χτυπώντας τη με τις γροθιές του. Ύστερα από μια αιωνιότητα η πόρτα τραβήχτηκε στο

πλαι και στο κατωφλι της εμφανίστηκε ο Ανέκφρα-
στος. Ηταν ντυμένος στα μπλε, με ηλιθια φάτσα, σκέ-
τος παιδοβούβαλος.
«Τι θέλε.ς.» ρωτησε ο Ανέκφραστος.
«Ο νόμος λεει οτι δικαιουμα. να κάνω ένα τηλεφώ-
νημα» του είπε ο Ντάνκαν, σφίγγοντας τους μυς του
λαιμου του για να μη βγει η φωνή του σαν βραχνός
ψίθυρος
O Ντάνκαν έκανε π σω για να δείξει στον τύπο ότι
δε σκόπευε να επιχειρήσε να το σκάσει από την ανοι
χτή πόρτα Δε θα τον οφελουσε σε τιποτα ν' ανταγω-
ν ζετα. αυτά το ζωντόβολο Ένιωσε μια νέα αυτοπε-
ποιθηση να τον πλημμυριζει
Λιγα δευτερόλεπτα αργότερα την ένιωσε να χάνε
τα πάλι σαν σαπουνόφουσκα που έσκαγε, γιατί ο Α
νέκφραστος έσμιξε απλως τα φρύδια του λέγοντας
«Τι θα πει νόμος;»
O Ντάνκαν κατάλαβε ότι το σαγόνι του κρέμασε,
χάσκοντας σε μια έκφραση απορίας και δυσπιστίας
«Α, ας μην αρχίζουμε πάλι τα ίδια!» γρύλισε θυμω-
μένα. «Δεν πιάνουν αυτά σε μένα Είμαι ένας εντ μος
και νομοταγής πολίτης που τον κλεισανε σ' ένα
μπουντρούμι δίχως καν να του απευθύνουν κατηγο-
ρια Δε θ' αφησω να περάσει έτσι αυτό Απαιτώ να μοι
επιτρέψετε να τηλεφωνησω στο δικηγορο μου»
O Ανέκφραστος συνέχισε να τον κοιτάζει ηλιθια
«Τι θα πει δικηγόρος;» ρώτησε.
Οταν η μόνη απάντηση του Ντάνκαν ήταν ένα πα
γερό βλέμμα, ο τύπος έκανε μεταβολη και βγήκε απο
το κελί. Καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω του, ο Ντανκαν
δεν άντεξε και ξέσπασε.
«Πόσο καιρό σκοπευετε να με κρατήσετε έτσι ε-
δώ;» φώναξε.
«Μέχρι να έρθουν εκείνοι», αποκρίθηκε ο Ανέκ-

φραστος μια στιγμή πριν η άκρη της πόρτας βροντή-
σει στον τοιχο με καταθλιπτικό πάταγο
Ψυχραιμια, συμβουλευε τον εαυτό του ο Ντάνκαν
Δεν έπρεπε ν' αρχισει να ξεφωνιζει σαν υστερικός τω-
ρα. Δε θα τους έδινε την ικανοποιηση να καταλάβουν
το φόβο του Νευρικά, έτριψε ένα πονεμένο σημειο
στο μπράτσο του
Μέχρι να έρθουν εκείνοι...
«Εκείνοι», μουρμούρισε μες απ' τα δόντια του ο
Ντάνκαν.
Η λέξη είχε ειπωθεί με μια περίεργη έμφαση από
τον Ανέκφραστο —σαν να 'χε πει κάτι το απόλυτα ορι-
στικό.
«ΕΚΕΙΝΟΙ» επανέλαβε ο Ντάνκαν, προσπαθωντας
να δωσει στη λέξη την κατάλληλη χροιά, για ν' απο-
κρυπτογραφήσει το νόημά της. Αραγε, ποιοι μπορει
να ηταν Εκεινοι Κανένα εκτελεστικό απόσπασμα, Λες
να τον έστηναν στον τοιχο επειδή ειχε προβάλει αντι
σταση κατά τη σύλληψή του;
Ελα, κοψ' το! πρόσταξε αυστηρά τον εαυτό του. Τα
εκτελεστικα αποσπάσματα ανηκαν στο παρελθόν, ό-
πως άλλωστε και η θανατική ποινή.
Κάθισε πάλ. στο πάτωμα με τη ράχη ακουμπισμέ-
νη στον τοιχο Ενιωθε τόσο κουρασμένος που μόλις
και μπορούσε να σκεφτεί.

Θα πρέπει να τον ειχε πάρει ο υπνος γιατι όταν ά-
νοιξε τα μάτια του ειδε την πόρτα να συρεται στο πλάι
και δυο ψηλές σκιές φάνηκαν να έρχονται προς το μέ-
ρος του
Προφανώς «Εκείνοι» είχαν έρθει. Ο Ντάνκαν ανα-
καθισε αλαφιασμένος και έπνιξε τη διαθεση που τον
κυριεψε να ζαρωσει εκει στη γωνιά του τοιχου Κατα
βάλλοντας μια έντονη προσπάθεια ανάγκασε το μυα-

λό του να συγκεντρωθεί σε μια και μόνο σκέψη. Αν δοκίμαζαν να τον σύρουν με το ζόρι από κει, θ' αντιστεκόταν με νύχια και με δόντια.

Κανένας από τους δυο άντρες δεν έδειξε πρόθεση να τον αγγίξει. Απλώς οι δυο τους σταθηκαν λίγο μέσα από το κατώφλι κι έμειναν κοιτάζοντάς τον για κάμποσες στιγμές πριν ο ένας κανει έναν ξερό ήχο με τα δάχτυλα. Αυτό ηταν προφανώς σινιάλο για τον Ανέκφραστο γιατί ο τύπος έφυγε για να ξαναγυρίσει σε λίγο με δυο πτυσσόμενες καρέκλες.

Οι δυο άγνωστοι ήταν ψηλοί, ντυμένοι με ρούχα δουλειάς, με μεγάλες βαριές μπότες, παντελόνι και πουκάμισο. Κάθισαν μάλλον διστακτικά και συνέχισαν να τον κοιτάζουν ενώ κι εκείνος τους περιεργαζόταν καχύποπτα. Ηταν μεσόκαποι, σιγουρα πάνω από πενήντα, αλλά έδειχναν σε καλή φόρμα.

«Σκοπεύετε να παραστήσετε κι εσείς τους ηλίθιους σαν το δεσμοφύλακά σας;» τους ρώτησε ο Ντάνκαν σφίγγοντας τα γόνατά του που δεν ειχαν σταματησει να τρέμουν. «Γιατί αν αυτό έχετε κατά νου, να ξέρετε ότι άδικα χάνετε την ωρα σας. Μπορω να κάνω υπομονή για όσο θα χρειαστεί».

«Δε σκοπεύουμε να παραστήσουμε τίποτα», αποκρίθηκε ο ένας, και ο Ντάνκαν γύρισε απότομα το κεφάλι του να τον κοιτάξει.

Ο τύπος ήταν ροδομάγουλος και ιδρωμένος σαν μόλις να ειχε βγει απο κάποιο χαμάμ. Αλλά αυτό ηταν αδύνατο. Το θερμόμετρο δεν πρέπει να έδειχνε πάνω από δεκαπέντε ή δεκάξι βαθμούς απόψε, αν και έκανε πιο πολύ ζέστη το απόγευμα, όταν ο Ανέκφραστος ειχε μπει στο σπίτι του Ντάνκαν και τον ειχε συλλάβει.

«Ποιοι είστε ελόγου σας;» τους ρώτησε μην περιμένοντας απάντηση.

«Εγώ λέγομαι Ραντ. Ο κύριος από δω είναι ο Ντή

βερς» αποκρίθηκε ο ένας.

Ο Ντάνκαν τους κοίταξε σαν παγιδευμένο ζώο. Δεν έδειχναν πολύ πιο διαφορετικοί από κάθε άλλο συνηθισμένο πουλημένο μπάτσο, αλλά η θέα τους τον επηρέαζε παράξενα. Δεν ήταν μόνο που τον κοίταζαν σαν να 'ταν κάνα τέρας με οχτώ ποδάρια, αλλά κι επειδή ήξερε ότι αυτοί ήταν λεύτεροι να πάνε όπου τους έκανε κέφι. Ο ίδιος, έτσι κι έκανε να κουνηθεί προς την ανοιχτή πόρτα, θα του την άναβαν δίχως δεύτερη κουβέντα.

Όσο ο Ραντ ηταν ροδομάγουλος, άλλο τόσο ο Ντήβερς ήταν κιτρινιάρης. Θα 'λεγε κανείς ότι όλο το αίμα είχε στραγγιχτεί από το δέρμα του. Φαινόταν εξαντλημένος. Και οι δυο φαίνονταν έτσι. Όμως γιατί δε φορούσαν στολή; Γιατί ήταν ντυμένοι έτσι;

Ο Ντάνκαν σταύρωσε προκλητικά τα χέρια του και στάθηκε αγριοκοιτάζοντάς τους. Θα προτιμούσε να τον έψηναν στην κόλαση παρά να τους ρωτήσει γιατί τον ειχαν συλλάβει. Θα ήταν σαν να ζητιάνευε κάποια χάρη.

Εκείνος που λεγόταν Ντήβερς έκανε μια κίνηση ανυπομονησίας με το κεφάλι του, και ο Ραντ μίλησε πάλι.

«Θέλουμε να σου κάνουμε μερικές ερωτήσεις» είπε. «Υστερα ίσως να απαντήσουμε και σε μερικές από τις δικές σου».

Χαμογέλασε αμήχανα, περιμένοντας ίσως να σπάσει κάπως ο πάγος της εχθρότητας του Ντάνκαν.

Το χαμόγελο έδωσε στον Ντάνκαν να καταλάβει ένα πράγμα. Αν ειχαν σκοπό να τον ξεπαστρέψουν, τουλάχιστον δε σκόπευαν να το κάνουν αμέσως.

«Ακούω», τους είπε ψυχρά.

«Πότε πρόσεξες για πρώτη φορά ότι είχες χάσει την πλακέτα της ταυτότητάς σου;»

Α... όχι πάλι τα ίδια! Όχι πάλι η ίδια ιστορία με το δελτίο ταυτότητας. Ο Ντάνκαν έγειρε κουρασμένα πίσω στον τοίχο αρχίζοντας να νιώθει ανακάτωμα στο στομάχι του. Ένα ψωρο-δελτίο ταυτότητας δεν ήταν δα και τόσο σπουδαίο.

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε.

«Σκέψου.» τον παρότρυνε ο Ραντ.

«Δεν ήταν πλακέτα. Ήταν ένα συνηθισμένο δελτίο αυτότητας. Έψαχνα για κάτι στο πορτοφόλι μου και η ταυτότητά μου γλίστρησε από μέσα. Έτυχε να πέσει σ' ένα χαντάκι για τα βρόχονερα και παρασύρθηκε στον υπόνομο».

Ο Ραντ έγειρε προς το μέρος του.

«Πού βρισκόσουν όταν συνέβη αυτό.»

«Μόλις είχα φύγει από τη δουλειά μου κι επέστρεφα σπίτι»

«Σε ποια πόλη.» γάβγισε απότομα ο Ντήβερς.

«Δεν πάτε στο διάολο, λέω 'γω!» γρύλισε ο Ντάνκαν.

Ο Ντήβερς έκανε μια γκριμάτσα και έγειρε πίσω στην καρέκλα του. Ύστερα κοίταξε τον Ραντ.

«Άδικα τρώμε την ώρα μας» είπε.

Ο Ντάνκαν έγλειψε τον ιδρώτα από το πάνω χείλος του. «Αν είναι θέμα εξακρίβωσης ταυτότητας, έχω όσα στοιχεία θέλετε για ν' αποδείξω ποιος είμαι. Υπάρχει λόγου χάρη το πιστοποιητικό της γέννησής μου»

Τον κοίταξαν σαν να 'χε πει καμιά προστυχιά. Ο Ραντ φαινόταν να πασχίζει να κρύψει τα συναισθήματά του, αλλά ο Ντήβερς δεν έκανε καμιά προσπάθεια να κρύψει την αηδία του.

«Πού είναι αυτό το πιστοποιητικό.» ρώτησε τελικά ο Ραντ.

«Το 'χει ο Ανέκφραστος. Το τσιράκι σας απέξω»

Ο Ραντ κοίταξε τον Ντήβερς.

«Πετάξου να το φέρεις», του είπε.

Ο Ντήβερς σηκώθηκε με κατσούφικο ύφος.

«Εγώ επιμένω ότι είναι καλύτερα να δώσουμε τέλος τώρα».

Ο Ραντ συνέχισε να έχει τα μάτια του καρφωμένα στο πάτωμα και δεν τα σήκωσε μέχρι που ξαναγύρισε ο άλλος. Ύστερα πήρε το χαρτί από το χέρι του Ντήβερς και το περιεργάστηκε για μερικές στιγμές.

«Πού λες να το βρήκε τούτο δω.» ρώτησε με κάποια απορία το συντροφό του.

«Θα πρέπει να υπάρχουν πολλά χαρτιά σκόρπια εδώ κι εκεί. Τούτο δω μοιάζει με κομμάτι από τιμολ... »

«Κι εγώ σου λέω, δε θα ήξερε καν πού να ψάξει»

«Έλα τώρα Ντέηβ. Δεν μπορείς να ξέρεις τι έκανε πριν μας τον κουβαλήσουν εδώ. Τριγύριζε εδώ κι εκεί»

Ω Χριστέ μου, γιατί δε σταματούσαν να μιλάνε σαν ο ίδιος να μην ήταν καν παρών. Φαίνονταν να δίνουν τόση σημασία στο πιστοποιητικό της γεννήσής του όση είχε δώσει και ο Ανέκφραστος. Α, εκείνη ήταν στ' αλήθεια πολύ απίθανη σκηνή!

Για μια στιγμή, είχε διαμαρτυρηθεί τότε ο Ντάνκαν θιγμένος, αλλά απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του. *Μπορεί να έχασα το δελτίο της ταυτότητάς μου αλλ' αυτό δε σημαίνει ότι έπαψα και να υπάρχω. Τι σόι ανοησίες είναι πάλι αυτές, Εξακολουθώ να έχω κάποια δικαιώματα*

Και τότε ο Ανέκφραστος είχε ρωτήσει. *Τι θα πει δικαιώματα*

Ναι, αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια του! Και τότε ο Ντάνκαν είχε τραβήξει το πιστοποιητικό γεννήσεως από το πορτοφόλι του και το είχε μοστράρει στη φάτσα εκείνου του ηλιθίου. Αν ούτε και αυτό ικανοποιού

σε το βλάκα, τότε δεν έμενε και τίποτε άλλο. Ε . δε. είχε πέσει έξω ούτε σ' αυτό

Αφού διάβασε μεγαλόφωνα το περιεχόμενο του π. στοποιητικού, ο Ανέκφραστος είχε ρωτήσει χαζά, *Τι θα πει πατέρας. Τι θα πει μητέρα. Τι θα πει γέννηση*

Ο Ντάνκαν είδε τον Ραντ να κάνει μια κίνηση σα. να ετοιμαζόταν να πετάξει το χαρτί αλλά μετά το. κο ταξε λοξά και το έχωσε στην τσέπη του Σίγουρα θα τον είχαν μπερδέψει με κάποιον άλλο, συμπέρανε ο Ντάνκαν Κάποιος θα είχε κάνει κάποια βρομοδου λειά και ο Ντήβερς και Ραντ νόμιζαν ότι αυτός ήτα ο ένοχος Και αν δεν ξέμπλεκε γρήγορα από δω μπο ρεί το πράγμα να έπαιρνε στ' αλήθεια σοβαρές δ. στάσεις

«Δεν το 'κανα εγώ», δήλωσε «Λάθος άνθρωπο σ. λάβατε»

«Πως ήταν το δελτ. ο ταυτοτητάς σου.» τον ρωτησ ο Ραντ, σαν να μην είχε ακούσει λέξη από τα λόγια του

Δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ αυτό το βιο. συλλογίστηκε αγανακτισμένα ο Ντάνκαν. Κάποτε κά ποιος έπρεπε ν' αρχίσει να μιλάει λογικά εδώ πέρα Καταλάβαινε ότι δεν τον ωφελούσε σε τίποτα έτσι π. έτρεμε και σάλευε νευρικά, αλλά κάτι μέσα του το. προειδοποιούσε ότι αν δεν ξεθύμαινε με τον ένα ή τ. άλλο τρόπο, θα έχανε κι αυτός τα λογικά του όπ. τούτοι οι δυο

«Ήταν άσπρο, περίπου πέντε επί οχτώ εκατοστά» αποκρίθηκε «Είχε τ' όνομά, τη διεύθυνση, τη σωματ κή μου περιγραφή και τη στρατολογική μου κατ σταση»

«Και ήταν άσπρο, είπες;»

«Ναι, άσπρο».

Ο Ντήβερς τον κοίταζε με απροκάλυπτη απέχθε.

Ο Ραντ σταύρωσε τα πόδια του και έξυσε αφηρημένα κάτι λάσπες από την μπότα του.

«Τι εμφάνιση είχε όταν έπεσε από το πορτοφόλ. σου;»

Τι εμφάνιση είχε Μ ένα συναίσθημα επικείμενης συμφοράς, ο Ντάνκαν είδε με τη μνήμη του τη λευκή κάρτα να πέφτει και να παρασύρεται από τα λασπόνερα Ύστερα να εξαφανίζεται στον υπόνομο μαζί με ξερά φύλλα και σκουπίδια *Φτου να πάρει!* θυμόταν που είχε γρυλίσει τότε μεγαλόφωνα Είχε ξαφνιαστεί βρίσκοντας τον εαυτό του γονατισμένο εκεί, δίπλα στο ρείθρο του πεζοδρομίου Και είχε ξαφνιαστεί ακόμη περισσότερο όταν ένιωσε το κορμί του να τρέμει Για μια στιγμή του είχε φανεί σαν η λευκή κάρτα να είχε αλλάξει χρώμα και σχήμα μια στιγμή πριν χαθεί στον υπόνομο Είχε φανεί παράξενα μεταλλική και στρογγυλή πράσινη και εντελώς πρωτόγνωρη εκεί μέσα στα λασπόνερα.

«Είχε φανεί πράσινη», μουρμούρισε, αλλά συγκρατήθηκε αμέσως « Όχι, ήταν άσπρη Σας είπα - ήταν άσπρη».

Τα δάχτυλα του Ραντ πάνω στην μπότα του ήταν ασάλευτα τώρα, και κοίταζε τον Ντήβερς με κάτι σαν αχνό θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη του

Ο Ντήβερς ανασήκωσε τους ώμους του και κούνησε αρνητικά το κεφάλ.

«Δε σημαίνει τίποτα», είπε στον Ραντ

«Σημαίνει και παρασημαίνει».

Φτου να πάρει! είχε μονολογήσει τότε ο Ντάνκαν και αυτό τον είχε κάνει να νιώσει πάλι αληθινός Απλώς είχε χάσει το δελτίο της ταυτότητάς του Ήταν κάτι που θα μπορούσε να έχει συμβεί στον καθένα Τι θα μπορούσε να κάνει., Να πάει να του βγάλουν ένα

κα νουριο δελτ.ο, βέβα α. Ή και να φτιάξει αυτός ένα. Ενα δελτ ο ταυτοτητας ήταν κάτι δ.χως περιεχομενο ουτε καν ένα γνήσιο σ.μβολο Ποτέ ένα κομμάτι χαρ τ. δε θα μπορουσε ν' αντιπροσωπευε το σ.νολο ενός ανθρωπου το μ.αλό και το κορμ. του

«Δεν έχε καμ.ά σημασ α τι χρωμα ήταν», δήλωσε σιγανά, κοιτάζοντας τον Ντήβερς.

« Εχει, και μεγάλη μάλιστα», τον διαβεβαίωσε ο Ραντ

«Δεν καταλαβαίνω γιατί γίνεται όλη αυτή η φασαρια Αν θέλετε ,α εξακρ.βωσετε ποιος είμαι, είνα πολ. απλό»

« έρο.με ήδη ποιος εισα », αποκριθηκε ο Ντήβερς, με σκυθρωπό χαμόγελο.

Ο Ντάνκαν ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι του, κάτι σαν καυτο ασήκωτο βάρος

«Τότε γιατί δε μ' αφήνετε να φυγω από δω;» ρώτησε. «Ή, τουλάχιστον, αφήστε με να τηλεφωνήσω στο δικηγόρο μου».

Ο Ράντ προτίμησε να κοιτάξει πέρα.

«Δυστυχώς δε γίνεται να τηλεφωνήσεις».

«Γιατί δε γίνεται;»

«Είναι πανάκριβα τα υπεραστικά», απάντησε ο Ντήβερς με απροκάλυπτα καρϊδευτικό τόνο

Ο Ραντ του έριξε ένα άγριο βλέμμα.

«Άσε τις εξυπνάδες!» γρύλισε.

«Μα άδικα χάνουμε το χρόνο μας».

«Δε φαντάζομα. να περίμενες ότι θα λύναμε τουτο το πρόβλημα μέσα σε λίγες ώρες».

«Δεν περιμένω καν να το λυσουμε ποτέ», απάντησε ο Ντήβερς «Ε.να. ένα ασήμαντο ποσοστό μηδεν κομα, μηδέν μηδέν δυο τοις εκατό Εγώ λεω να τον περάσουμε κ. αυτόν, οπως και τους άλλους σαν και δαυτο.

στις ζημίες της χρονιάς και να πάψουμε ν' ασχολούμαστε».

« Οχι».

«Έχουμε ξανακάνει την ίδια ρουτίνα πάνω από δέκα φορές και δε μάθαμε το παραμικρό».

Ο Ντάνκαν τους κοίταζε σαν αποσβολωμένος, με το σφίξιμο που ένιωθε στο στομάχι του να τον αποστερεί από κάθε δύναμη Ακουμπησε τις παλάμες του στο πάτωμα και στηρίχτηκε εκεί. Ύστερα, αργά και με κόπο, άρχισε να σηκώνεται.

Μια έκφραση ανησυχιας φάνηκε αμέσως στο πρόσωπο του Ντηβερς «Καλυτερα να του δ.νουμε από δω», είπε γοργά

«Περ.μένετε » φωναξε ο Ντάνκαν με απόγνωση καταφέρνοντας να σταθεί στα πόδια του.

Αλλά ωσπου να σηκωθε. και να κάνε. μερικά βήματα, οι δυο άντρες είχαν κιόλας βγει από το κελί και η πόρτα έκλεινε π.σω τους Το φύλλο της σταμάτησε για μια στιγμή μ.σάνοιχτο καμ.ά τριανταριά πόντους από τον τοιχο Το πρόσωπο του Ράντ τον κοιταζε από κει

«Ποτέ μην το ξανακάνε.ς αυτό», του είπε α.στηρά

«Να μην ξανακάνω τι,» ψέλλ.σε απορημένος ο Ντάνκαν ύστερα φωναξε με φωνή πν.χτή από οργή και απόγνωση, «Βγάλτε με από δω' Δεν μπορείτε να με αφήσετε κλεισμένο εδώ μέσα!»

Άκουσε τον Ντηβερς να γελά σιγανά

«Δεν έκανα τίποτα! Αν νομίζετε ότι έκανα κανένα έγκλημα, πειτε μο. τουλάχιστο ποιο ε.ναι »

Ο Ραντ κο.νησε υπομονετικά το κεφάλ. του «Δεν έκανες κανένα έγκλημα».

«Εντάξει λοιπόν», μο.ρμο.ρισε ο Ντάνκαν με φωνή σαν κλα.ψουρ.σμα και τα πόδια του αδυναμα σαν νερο «Ομολογω οτ δεν είμα παρα ενα ταπεινό σκου

λήκι κι εσύ ο Παντοδύναμος Θεός —αλλά βγάλε με από δω!»

«Δεν μπορώ».

«Πες μου τουλάχιστον γιατί!»

«Γιατί είσαι τρελός».

Τα λόγια του χτύπησαν τον Ντάνκαν σαν γροθιά στο στομάχι. Τινάχτηκε πίσω στον τοίχο χτυπώντας την πλάτη και το κεφάλι του. Κοίταξε ολόγυρα στη φυλακή του και μετά γύρισε πάλι προς τον Ραντ. Ο τρόμος του έσφιγγε το λαιμό.

«Δε σε πιστεύω» του είπε απλώνοντας το χέρι του μέσα από το άνοιγμα καθώς ο άλλος έκανε πίσω. «Τούτο το μέρος δεν είναι κλινική. Πού είναι οι γιατροί; Πού είναι οι νοσοκόμες; Τι σόι μέρος είναι εδώ;»

Ο Ραντ τον κοίταξε επιφυλακτικά. «Είναι αποθήκη, ο μόνος χώρος που είχαμε για να σε βάλουμε. Μην προσπαθείς να καταλάβεις. Μονάχα κακό στον εαυτό σου θα κάνεις».

Ύστερα το πρόσωπό του χάθηκε από το άνοιγμα.

Ο Ντάνκαν άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στο πάτωμα του κελιού του και όταν πια σταμάτησε ήταν σίγουρος ότι θα είχε σκάψει αυλάκι εκεί. Περιεργάστηκε τους τοίχους γύρω του. Πρώτη φορά έβλεπε τόσο στιλπνό ατσάλι. Του έδινε την αίσθηση γυαλιού και οι στρογγυλεμένες γωνίες ήταν τόσο λείες όσο και η υπόλοιπη επιφάνεια. Στην πίεση των ώμων του δεν έδειξαν να υποχωρούν στο ελάχιστο.

Δεν ήταν τρελός. Μάλλον προσπαθούσαν να τον κάνουν να χάσει τα λογικά του ή ν' αμφιβάλλει γι' αυτά. Και δε βρισκόταν σε φυλακή. Η μπλε στολή των Ανέκφραστων τον είχε ξεγελάσει αρχικά, αλλά τώρα ήξερε ότι δεν ήταν γνήσια. Το αστυνομικό τμήμα ήταν κάλπικο. Όμως δε βρισκόταν ούτε και σε άσυλο ψυχο-

παθών. Πρέπει να ήταν αυτό που είχε πει ο Ραντ, μια αποθήκη, αλλά τέτοια που ο Ντάνκαν πρώτη φορά έβλεπε. Ακόμη και μια μπουλντόζα δύσκολα θα μπορούσε να ρίξει εκείνη τη χοντρή πόρτα.

Ξάπλωσε κάτω στο κρύο μέταλλο και ακούμπησε το κεφάλι στα χέρια του. Διάβολε, αργά ή γρήγορα κάποια άκρη θα βρισκόταν σε όλη τούτη την υπόθεση. Και έτσι και γινόταν αυτό, θα έκανε τόσο σαματά που σύντομα οι Ραντ και Ντήβερς θα κατέληγαν πίσω από τα κάγκελα, όπου και ήταν εξαρχής η θέση τους.

Λαγοκοιμόταν όταν ξαναγύρισε ο Ραντ. Βλέποντας ότι ο άλλος δε σκόπευε ν' ανοίξει την πόρτα, ο Ντάνκαν δεν μπήκε καν στον κόπο να σηκωθεί. Στήριξε μονάχα το σαγόνι του στα χέρια του και έμεινε ξαπλωμένος εκεί, ενώ ο Ραντ προσπαθούσε να τον διακρίνει πίσω από το στενό άνοιγμα. Τελικά τον είδε.

«Πρέπει να μιλήσουμε πάλι», είπε ο Ραντ.

«Για την ταυτότητά μου, φυσικά», έκανε ο Ντάνκαν σαρκαστικά.

Ο Ραντ χαμογέλασε στυφά.

«Για να πούμε την αλήθεια, ναι, γι' αυτή. Είναι κάτι πολύ σημαντικό, ξέρεις».

«Όχι, δεν ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι μοιάζεις με λογικό άτομο κι όχι με απάνθρωπο. Για ποιον δουλεύεις; Για κανένα δίκτυο κατασκόπων; Αν ναι, άδικα σπαταλάς το χρόνο σου. Δεν ξέρω τίποτα μυστικό».

Ο Ραντ αναστέναξε κι ακούμπησε στο φύλλο της πόρτας.

«Προσπάθησε να συγκεντρωθείς στην πλακέτα — στο δελτίο ταυτότητας, θέλω να πω. Πως ένιωσες όταν το είδες να πέφτει στο χαντάκι.»

«Τώρα λες χαζομάρες»

«Προσπάθησε ν' απαντήσεις»

«Δεν ένιωσα τίποτα. Γιατί να νιώσω;»
«Νομίζω ότι λες ψέματα».
«Χαζομάρες»
«Κάθε άλλο, πίστεψέ με».
«Να σε πιστέψω; Καλό κι αυτό!»
«Ένιωσες θυμό,» επέμεινε υπομονετικά ο Ραντ
«Όχι».
«Λύπη,»
«Όχι βέβαια»
«Ευτυχία,»
«Χα χα».
«Ένιωσες κανένα συναίσθημα συμφοράς;»
Ο Ντάνκαν έσφιξε το κεφάλι του στα χέρια του και τινάχτηκε ανάσκελα.
«Ναν!» ξεφώνισε.
Τα χέρια του Ραντ σφίχτηκαν στην άκρη της πόρτας. «Ποια είναι η Ναν;»
«Η γυναίκα μου, ηλίθιε!» του φώναξε ο Ντάνκαν
«Η γυναίκα σου;»
Η Ναν ήταν η γυναίκα του. Η αγαπημένη του γυναίκα.
Τι έπαθες; τον είχε ρωτήσει η Ναν τότε, αμέσως μόλις τον αντίκρισε *Είχες κανένα ατύχημα. Έπεσες πουθενά;*
Ο Ντάνκαν δεν είχε προλάβει καλά καλά να μπει στο σπίτι του — πεινασμένος, κουρασμένος και ήδη εκνευρισμένος, γιατί δεν είχε βρει να τον περιμένει φαγητό στο τραπέζι. Η Ναν είχε συνεχίσει να τον βασανίζει με τις ερωτήσεις της μέχρι που κάποια στιγμή έχασε την ψυχραιμία του και την έβρισε. Αμέσως μετά είχε νιώσε τύψεις και προσπάθησε να τη φιλήσει. Αλλά εκείνη τον είχε σπρώξει πίσω, ενώ ταυτόχρονα κοιτούσε το στήθος του με μια έκφραση φρίκης στο πρόσωπό της. Και μετά είχε πάει γραμμή στο τηλέφωνο

και —αν είναι δυνατό!— είχε καλέσει την αστυνομία.
«Είναι άρρωστη», εξήγησε θλιβερά στον Ραντ «Πρέπει να βγω από δω»
Ο Ραντ τον κοιτούσε με έκπληξη και δυσπιστία.
«Πότε θα σταματήσεις αυτό το παιχνίδι,» συνέχισε ο Ντάνκαν.
«Δεν μπορώ να το σταματήσω»
Ε, αυτό πια ήταν ανήκουστο!
«Φέρε μου τουλάχιστον κανένα ράντζο να ξαπλώνω» παρακάλεσε ο Ντάνκαν «Ευχαρίστως θα σ' άρεσε να κοιμάσαι σε λαμαρίνα;»
«Με συγχωρείς», μουρμούρισε ο Ραντ «Θα 'πρεπε να το 'χω σκεφτεί».
«Λοιπόν;»
«Θα σου στείλω ένα με το Ν — με τον Ανέκφραστο, όπως τον λες».
Όταν ο Ραντ απομακρύνθηκε, ο Ντάνκαν έκανε μια άγρια γκριμάτσα και σηκώθηκε αθόρυβα στα πόδια του. Έπρεπε να το κάνει, δε γινόταν αλλιώς. Έπρεπε να ξεφύγει από δω με τον ένα ή τον άλλο τρόπο

Ο Ντάνκαν παραμόνευε στη γωνιά στο πλάι της πόρτας όταν την άνοιξε ο Ανέκφραστος κουβαλώντας μαζί του το ράντζο. Ο τύπος ούτε που πρόλαβε ν' αντιδράσει. Ακουμπούσε κάτω το πρόχειρο κρεβάτι όταν οι ενωμένες γροθιές του Ντάνκαν τον πέτυχαν με δύναμη στο σβέρκο.
Είδε τις διαφορές αμέσως μόλις βγήκε από το κελί του. Κάποιος είχε εξαφανίσει το αστυνομικό τμήμα! Ολόγυρά του έβλεπε τώρα έναν απίστευτα μικρό χώρο φτιαγμένο αποκλειστικά από ατσάλι. Υπήρχε μια μικρή πόρτα στο πλάι εκείνης του κελιού του και άλλη μια τρία μέτρα πιο πέρα
Θεέ μου!... Αλλά πριν ο τρόμος τον κυριέψει κατά

φερε να τον απωθήσει στο περιθώριο. Δεν τρέχει τίποτα, καθησύχασε τον εαυτό του. Ας τους ν' αλλάζουν τα πράγματα όπως τους κάνει κέφι. Αυτό δε θα τον σταματούσε στιγμή.

Έσπρωξε με το χέρι του την πόρτα δίπλα στο κελί κι εκείνη γλίστρησε πλάι σε μια εσοχή του τοίχου. Κράτησε την ανάσα του καθώς έφτασαν στ' αυτιά οι φωνές του Ραντ και του Ντήβερς.

«Η συνείδηση αποτελεί στοιχείο της νοημοσύνης», έλεγε ο Ραντ με συγκρατημένη οργή. «Πού στο διάβολο είναι η δική σου, αφού είσαι τόσο ξύπνιος;»

«Απλώς δεν πιστεύω ότι πρέπει να τη σπαταλά κανείς», ήταν η απότομη απάντηση του Ντήβερς.

«Είμαστε υπεύθυνοι. Εμείς του το κάναμε αυτό, εσύ κι εγώ».

«Εντάξει, εμείς. Έχεις αρκετά επιχειρηματικό μυαλό για να μη χρειάζεται να σου πω εγώ τι πρέπει να κάνεις».

«Πανάθεμά σε, ξέρεις ότι δεν τον γλιτώνει τον Εξαΰλωτή έτσι κι αλλιώς!»

Ο Ντάνκαν τράβηξε αθόρυβα την πόρτα, ανοίγοντάς την. Όταν χώθηκε μέσα, την έκλεισε πίσω του και κρύφτηκε πίσω από κάτι μεγάλα χαρτοκιβώτια. Εξακολουθούσε να μη βλέπει τους άλλους δυο και κινήθηκε προς το μέρος της φωνής τους.

«Αυτό συνέβη γιατί έχασε την πλακέτα ταυτότητας» έλεγε ο Ραντ πεισματικά, σαν να είχε κουραστεί να το επαναλαμβάνει.

«Είναι παράλογο.»

«Κι εγώ σου λέω ότι φταίει η μηχανή ανάπτυξης»

Η φωνή του Ντήβερς έγινε ψυχρή. «Ωραία, πες μου τι προτείνεις τώρα.»

Ακούστηκε ένας ακαθόριστος ήχος περιφρόνησης. «Μην ανησυχείς, μπορούμε να το σταματήσουμε

δίχως να χάσεις πεντάρα από τα λεφτά σου».

«Ώστε είσαι σίγουρος ότι έχεις εντοπίσει το πρόβλημα.»

«Ναι, είμαι. Η θεωρία μου είναι ότι μόλις έχασε την πλακέτα ταυτότητας έπαθε ένα είδος σοκ. Ξαφνικά έπαψε να έχει οντότητα. Δεν μπόρεσε να το αντέξει και αμέσως αναζήτησε καταφύγιο στο υποσυνείδητό του. Μην το κοροϊδεύεις, που να σε πάρει! Είναι φανερό ότι διαθέτει υποσυνείδητο. Από πού αλλού θα μπορούσαν να προέρχονται οι αναμνήσεις του; Δεν μπορούσε ν' αντέξει στο να μην έχει οντότητα. Ένιωθε επιτακτική την ανάγκη να είναι κάποιος. Δεν το βλέπεις;»

Αλλά αυτό που έβλεπε ο Ντήβερς δεν είχε καμιά σχέση με τα όσα έλεγε ο Ραντ. Τα μάτια του άνοιξαν από έκπληξη και το ήδη χλωμό πρόσωπό του πήρε μια σταχτιά απόχρωση καθώς αντίκριζε τον Ντάνκαν πίσω από τα χαρτοκιβώτια. Τα χέρια του έκαναν μια σπασμωδική κίνηση τρόμου αναποδογυρίζοντας το φλιτζάνι με τον καφέ του.

Ένα απότομο κοκάλωμα της ράχης του Ραντ ήταν η μόνη ένδειξη ότι και αυτός είχε συνειδητοποιήσει την παρουσία του.

«Είμαι πιο νέος και πιο βαρύς κι από τους δυο σας, χώρια που είμαι κι έξαλλος από θυμό», τους προειδοποίησε ο Ντάνκαν. «Γι' αυτό μην κάνετε καμιά κουτουράδα».

«Μη με ζυγώνεις!» έκρωξε πνιχτά ο Ντήβερς. Τα χέρια του τινάχτηκαν μπροστά, με τα δάχτυλα ανοιχτά, σαν να ήθελαν να τον σπρώξουν πίσω. «Πού είναι ο φρουρός;»

«Τον έστειλα να πάρει έναν υπνάκο. Μην ανησυχείς. Δεν του έκανα καμιά ζημιά».

«Ω... ω, Θεέ μου», έκανε ξέπνοα ο Ντήβερς, και με-

τά τα μάτια του πέταξαν προς τον Ραντ. «Εσύ και τ αναθεματισμένη ψυχολογία σου!» γρύλισε.

Ο Ραντ γύρισε αργά στο κάθισμά του. Το χρώμα είχε αποστραγγιχτεί από το πρόσωπό του, αλλά φαινόταν ήρεμος και ψύχραιμος.

«Δεν είναι επικίνδυνος», δήλωσε σιγανά.

Ο Ντάνκαν βγήκε προσεκτικά πίσω από τα χαρτοκιβώτια με το κορμί του αλύγιστο από την υπερένταση.

Τους είχε πετύχει ενώ έπιναν καφέ. Καταχώρησε το γεγονός στο μυαλό του σαν άνευ σημασίας. Το τραπέζι ήταν γεμάτο από γόπες τσιγάρων. Άλλη μια πληροφορία που δε σήμαινε κίνδυνο. Δυο κουκέτες υπήρχαν στον ένα τοίχο και μια καφετιέρα ζεσταινόταν πάνω σ' ένα παλιό καμινέτο. Στους τοίχους ολόγυρα υπήρχαν κιβώτια και κουτιά με ετικέτες τροφίμων. Μια ντουλάπα έχασκε ανοιχτή και στο εσωτερικό της διέκρινε διάφορα ρούχα —σακάκια, μανδύες, μπότες— ενώ ένα ζευγάρι από παράξενες στολές που έμοιαζαν με λαστιχένιες φόρμες κατάδυσης κρέμονταν από τον τοίχο.

Πουθενά δε διέκρινε όπλα, μέχρι τη στιγμή που γύρισε και αντίκρισε τον Ντήβερς να τον σημαδεύει μ' ένα πιστόλι.

Ο Ραντ πρέπει να ένιωσε τον τρόμο του γιατί στράφηκε απότομα προς τον Ντήβερς λέγοντας τραχιά: «Κατέβασέ το αυτό το πράγμα!»

Το όπλο τρεμούλιασε διστακτικά στο χέρι του Ντήβερς. «Ποιες είναι οι προθέσεις του;»

Τα χέρια του Ντάνκαν σφίχτηκαν σε γροθιές. «Δεν έχεις δικαίωμα να μου ρίξεις», είπε. «Δεν έκανα τίποτα».

«Έχει δίκιο», παρενέβη ο Ραντ. «Κατέβασε το όπλο σου».

Ο Ντήβερς ταλαντεύτηκε αναποφάσιστος. Απρόσμενα, πέταξε το πιστόλι του τσουλιστά στο πάτωμα και το παρακολούθησε μέχρι που σταμάτησε στα πόδια του Ντάνκαν.

«Τι κάθεσαι;» έκανε βραχνά. «Σήκωσέ το. Εσύ είσαι το αφεντικό τώρα».

«Δε μου χρειάζεται όπλο. Το μόνο που θέλω είναι να φύγω από δω πέρα».

«Δεν έχει πού να πας» απάντησε ο Ραντ με μια παράξενη φωνή που έκανε μια ανατριχίλα να διατρέξει τη ραχοκοκαλιά του Ντάνκαν.

«Θέλω να πάω σπίτι μου».

«Εδώ δεν είναι— »

«Άσ' τον να πάει όπου θέλει!» γρύλισε ο Ντήβερς με σφιγμένα τα δόντια του.

«Δεν μπορεί να το χωνέψει το χοντροκέφαλό σου ότι ο δύστυχος υποφέρει;» του φώναξε ο Ραντ.

«Τι κάθεσαι;» φώναξε πάλι ο Ντήβερς προς τον Ντάνκαν. «Είσαι λεύτερος να φύγεις. Μην τον ακούς τον Ραντ. Είναι πιο τρελός από σένα».

Με το λαρύγγι του ξερό, ο Ντάνκαν κίνησε προς την πόρτα. Την είχε φτάσει σχεδόν όταν ο Ραντ του φώναξε κάτι, με τόση αγωνία στη φωνή που ο Ντάνκαν κοντοστάθηκε θέλοντας και μη.

Ο Ραντ ήταν σκυφτός στην καρέκλα του, με το κεφάλι κρεμασμένο προς τα γόνατα, κοιτάζοντας με απλανές βλέμμα τα χέρια του.

«Όταν βγαίνεις φρόντιζε να κλείνεις καλά κάθε πόρτα πίσω σου», του είπε. «Και γυρίζοντας, μην ξεχάσεις να επαναλάβεις το ίδιο».

«Δε σκοπεύω να ξαναγυρίσω».

«Θα γυρίσεις. Η ψευδαίσθηση άρχισε να διαλύεται

από τη στ γυμνή που ε πες ότι η πλακέτα ήταν πράσ νη Φρόντισε μόνο να θυμάσαι αυτό που σου ε πα. Η ζωή μας κρέμεται απ' αυτό» Σήκωσε το κεφάλι του και κοί ταξε τον Ντάνκαν με κουρασμένο βλέμμα «Και μη μας κρατάς πολυ κακια Δεν το κάναμε σκοπιμα»

Ο Ραντ δεν ειχε λόγους να τρέμει έτσι, σκέφτηκε ο Ντάνκαν Θα ήταν απλως κανένα αλλο κόλπο του για να τον κρατήσουν εδω μέχρι να τελειωσουν ό τι ήταν αυτό που είχαν αρχισε Στο διαβολο ο Ραντ κι ο Ντήβερς —και οι δυο τους Ηταν ελευθερος τωρα δεν ήταν;

Ελεύθερος, ελεύθερος! Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι η ελευθερία ήταν κάτι το τόσο μεθυστικό, το τόσο συγκλονιστικά και συναρπαστικά υπέροχο Αρχισε να τρέχε προς τον κόσμο έξω σαν να 'χε να τον δει μια αιωνιότητα Τα πόδια του έβγαζαν καμπανιστους ή χους στο μεταλλικό πάτωμα καθως περνουσε από πόρτες, που τις έκλεινε βιαστικά πισω του Βρισκόταν σε ένα ατσαλένιο τουνελ — ένα τουνελ χωρισμένο σ τρια διαμερισματα που περιειχαν μεγάλα κιβωτια και μηχανές, αλλά δε στάθηκε να τους ριξει δευτερη ματιά.

Και μετά βρεθηκε έξω Επιτέλους. Εξω Θεε μου έξω από εκείνο το μετάλλινο τάφο Εξω στο αλλα που ήταν αυτό το έξω Σε ποιο ασυλληπτο σημειο ειχε ξεστρατισει Σιγουρα κάποια λαθεμένη στροφη στο δρόμο του πρέπει να ήταν η εξηγηση γι' αυτό που αν τικριζε να εκτεινεται ολόγυρα προς όλες τις κατευ θυνσεις Κάπου θα ειχε ακολουθήσει λάθος δρομο κάπου θα ειχε πάρει λάθος στροφή, κάπου πρεπει να ειχε μπερδευτει γιατι γιατι αυτό δεν ήταν

Ολα ήταν φυσιολογικα όταν ειχαν έρθει σπιτι το και τον ειχαν συρει βάναυσα από κει διχως να δινουν πεντάρα αν πονουσε —και όλα ήταν φυσιολογικά

ταν τον πέταξαν σ' ένα σκοτεινό μπουντρούμι σαν να 'ταν κανένα σφαχτάρι. Όλα εξακολουθούσαν να 'ναι φυσιολογικά ακόμη κι όταν εξαφάνισαν το αστυνομικό τμήμα και έβαλαν στη θέση του ένα λαβύρινθο από ατσάλινες σπηλιές. Αλλά, ω Παντοδύναμε, τούτο δεν ήταν διόλου φυσιολογικό! Δεν μπορούσαν να εξαφανίσουν και ολόκληρο τον κόσμο κάτω από τα πόδια του!

Ο ουρανός ήταν μια κόλαση άσπρης φωτιάς όπου κυριαρχούσε ένας ήλιος που μαστιγωνε το έδαφος με αβάσταχτο φως. Πυκνά σύννεφα γέμιζαν τον ουρανό και παρ' όλα αυτά η απεραντοσύνη ολόγυρα άστραφτε σαν εκτυφλωτικός καθρέφτης Το έδαφος που πατουσε ήταν μια γυμνη έρημος Δεν υπήρχε χωμα εκει, μονάχα ένα ανωμαλο στρωμα σκόνης που σηκωνόταν να τον πνιξει καθως παραπατουσε εδω κι εκει πανικόβλητος Τραχιά δόντια βράχων ορθωνονταν γυρω του, μερικα ψηλά σαν σπιτια άλλα τόσο μικρά που μπορουσε να τα περάσει με μια δρασκελιά

Πέρα σε κάποια αποσταση στο φόντο του ψηλου αποτρόπαιου οριζοντα διέκρινε κάποια κινηση Προχωρησε κατά κει, με την καρδιά να βροντά σαν τυμπανο στο στήθος του Ενώ βάδιζε προσευχόταν να ήταν η Γη αυτό που πατουσε ίσως κάποια μεγάλη κι ανεξερεύνητη έρημος κρυμμένη αιωνιότητες από τα μάτια του ανθρωπου, κάποια ξεχασμένη βαθιά κοιλάδα όπου οι νόμοι της φυσης ακολουθουσαν τους δικους τους παραξενους δρόμους σε αντιδιαστολη με καθετι το φυσιολογικό Αλλά κατά βάθος ηξερε ότι τουτος δεν ήταν κανένας αφυσικος τόπος της Γης Ηταν το ρημαγμένο έδαφος ενός άλλου κόσμου, ενός άλλου πλανήτη καποιου παράξενου και τρομακτικου τόπου που τον αντικριζε για πρώτη φορά.

Τώρα μπορούσε να διακρίνει μορφές που κινούν ταν πέρα και τάχυνε το βήμα του γιατί έμοιαζαν με ανθρώπινες. Η ελπίδα άρχισε να φουντώνει μέσα του και να καταπολεμά το φόβο που του προκαλούσε η ιδέα ότι βρισκόταν σ' έναν ξένο κόσμο με μοναδική συντροφιά δυο τρελούς.

Μια μεγάλη κοιλάδα έσκιζε την επιφάνεια του πλανήτη, μια κοιλάδα αρκετά βαθιά για να χωράει όλα εκεί να τα μηχανήματα που έβλεπε. Οι μακριές πλαγιές ει χαν διαμορφωθεί σε μεγάλα σκαλοπάτια που κατέ βαιναν σαν κυκλώπεια σκάλα προς τον πάτο της κοιλάδας. Πελώριοι εκσκαφείς σήκωναν τόνους αναταναγμένων βράχων και τους φόρτωναν σε σειρές από ανοιχτά βαγόνια που κυλούσαν πάνω σε ατσάλινες ράγες προς το ρηχό χείλος της κοιλάδας. Οι ράγες διέσχιζαν μια ανοιχτή έκταση και μετά χάνονταν ανάμεσα στα δόντια των βράχων.

Συνεργεία εργατών δούλευαν στο χείλος ενός βαθιού πηγαδιού, κουμαντάροντας ένα βίντσι που τραβούσε μεγάλους κάδους από τα έγκατα του πλανήτη και τους μετέφερε γοργά προς έναν ανοιχτό ατσάλινο θόλο στην άκρη της κοιλάδας.

Άλλα συνεργεία δούλευαν πάνω από την κοιλάδα σε πλατιές τάφρους πλύσης ορυκτών οι οποίες κατέληγαν σε μεγάλα μηχανήματα σαν χωνιά. Αυτοί ήταν οι εργάτες που ο Ντάνκαν είχε δει από μακριά και τώρα άρχισε να τρέχει προς το μέρος τους με τα χείλη του να σχηματίζουν κιόλας λόγια χαιρετισμού. Δεν απείχε ούτε έξι μέτρα από τον πιο κοντινό όταν κοντοστάθηκε απότομα. Ο χαιρετισμός πάγωσε στα χείλη του και στάθηκε κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια τον εργάτη. Δεν ήταν καθόλου άνθρωπος!

Καμιά από τις μορφές που έβλεπε δεν ήταν ανθρώπινη. Ήταν έντομα — γιγάντια, ευκίνητα μυρμηγκόμορφα έντομα που κινούνταν πολύ πιο γρήγορα από ανθρώπους και διέθεταν αρκετή δύναμη για να σηκώνουν και να μεταφέρουν κουβάδες με μετάλλευμα που πρέπει να ζύγιζαν τουλάχιστον διακόσια πενήντα κιλά.

Δούλευαν με σιωπηλή ακρίβεια και, καθώς ο Ντάνκαν έκανε ένα διστακτικό βήμα προς το μέρος τους, γύρισαν να του ρίξουν μια ματιά και μετά συνέχισαν τη δουλειά τους.

Τα σώματά τους έμοιαζαν σαν μια γυαλιστερή σειρά από καφετιές, τριχωτές σφαίρες, η μια μετά την άλλη, που σχημάτιζαν δυο πόδια, έναν κορμό, δυο μπράτσα με τρία ευλύγιστα δάχτυλα για χέρια και ένα μεγάλο κεφάλι, όλο στρόμπουλο. Είχαν και δυο γουρλωτά μάτια που λαμπύριζαν σαν μαύρο υγρό. Κάτω από τα μάτια έχασκε μια μικρή τρύπα σε μέγεθος νομίσματος.

Για κάμποσες στιγμές ο Ντάνκαν στάθηκε αφήνοντας το γεγονός να αφομοιωθεί από το μυαλό του. Ένας καινούριος φόβος είχε αρχίσει να κυριεύει την καρδιά του σαν καταχνιά που απλωνόταν και πλημμύριζε απαγορευμένες γωνιές, ένας απερίγραπτος τρόμος που τον διαπότιζε σαν παγωμένο νερό.

Άρχισε να βαδίζει προς το πλησιέστερο από τα πλάσματα, που επέβλεπαν ένα ρεύμα από λασπερό νερό σ' έναν ανοιχτό αγωγό. Ο φόβος έκανε αδέξιες τις κινήσεις του κι έτσι δεν είδε το σωρό από το μετάλλευμα μέχρι που σκόνταψε πάνω του. Παραπάτησε και σωριάστηκε ανάσκελα, μένοντας να κοιτάζει στο δίχως χαρακτηριστικά πρόσωπο ενός από τα έντομα που έσκυβε από πάνω του.

«Έπεσες», είπε το πλάσμα με βαθιά, μονότονη φωνή. «Θα σε βοηθήσω να σηκωθείς και μετά θα ελεγ

ξουμε μαζί αν έπαθες τίποτα»

Τα χέρια που τον έπιασαν και τον έστησαν στα πόδια του ήταν σκληρά και πανίσχυρα Μια μικρή πράσινη κυκλική πλακέτα ήταν κολλημένη στο μέσο του φουσκωτού κεράτινου θώρακα του μυρμηγκιού Πάνω της υπήρχαν χαραγμένα τα γράμματα ΑΒΤ Τα δυο γουρλωτά μάτια περιεργάστηκαν τα πόδια του Ντάνκαν και μετά ανηφόρισαν αργά για να σταθούν στο στήθος του

«Η πλακέτα ταυτότητάς σου έχει χαθεί», είπε με τη μονότονη φωνή του το μυρμήγκι.

Ο Ντάνκαν τραβήχτηκε από τα χέρια του και άρχισε να κάνει πίσω

«Εσύ είσαι έντομο», τραύλισε τρομαγμένα «Δεν ξέρεις τι σου γίνεται» Εντελώς ξαφνικά άρχισε να ξεφωνίζει «Δεν ξέρεις τι σου γίνεται!»

«Υπάρχεις στ' αλήθεια;» ρώτησε το μυρμήγκι.

«Είσαι ένα ηλίθιο ανεγκέφαλο συνονθύλευμα από ένστικτα», είπε βραχνά ο Ντάνκαν, γλιστρώντας και τσουλώντας στο ασταθές έδαφος Το μυρμήγκι έκανε ένα βήμα προς το μέρος του και ο Ντάνκαν φώναξε «Μακριά! Μη με πλησιάζεις!»

«Δεν έχεις ταυτότητα» είπε το πλάσμα «Σε μια λογική τάξη πραγμάτων δεν υπάρχει οντότητα δίχως ταυτότητα Θα πρέπει να ειδοποιηθεί κάποιος άνθρωπος»

«Εγώ είμαι άνθρωπος» τραύλισε ο Ντάνκαν

«Εσύ δεν είσαι τίποτα Δεν καταλαβαίνω γιατί φαίνεσαι σαν να στέκεσαι τώρα εκεί μπροστά μου»

Ένα δεύτερο μυρμήγκι μπήκε ξαφνικά ανάμεσά τους Τα μάτια του επιθεώρησαν το ΑΒΤ και μετά γύρισαν για να καρφωθούν στον Ντάνκαν Η πλακέτα στο στήθος του έφερε τα στοιχεία ΝΝ.

«Αυτός είναι ένας χαμένος» είπε το δεύτερο μυρ-

μήγκι δείχνοντας τον Ντάνκαν «Μην του μιλάς Μην τον κοιτάζεις Μην τον σκέφτεσαι Είναι χαμένος»

Ο ΑΒΤ έγνεψε αργά «Καταλαβαίνω Ναι, έχεις δίκιο Είναι χαμένος»

Ο Ντάνκαν απομακρύνθηκε τρικλίζοντας και κρύφτηκε πίσω από μια λεπτή προεξοχή βράχου Τα δυο μυρμήγκια συνέχισαν να τον κοιτάζουν για μερικές στιγμές και μετά γύρισαν πίσω στον αγωγό

Ο Ντάνκαν ένιωσε ότι τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια και ξάπλωσε ανάσκελα καταγής Ψηλά άστραφτε ο εκτυφλωτικός ήλιος Δεν υπήρχε τίποτα στον ουρανό, αλλά η λευκή λάμψη φαινόταν ν' αγκαλιάζει τα πάντα να χώνεται στο μυαλό του και να φωτίζει τις σκέψεις του Απρόσκλητα η απάντηση στο αίνιγμα έλαμψε στο νου του Ο ήλιος είχε αυτή την εμφάνιση γιατί η ατμόσφαιρα εδώ ήταν διαφορετική από εκείνη της Γης

Το στήθος του ανεβοκατέβηκε ρουφώντας μεγάλες ανάσες φρέσκου αέρα Όχι —θα πρέπει να ήταν και αυτό μέρος του ονείρου του και όχι της πραγματικότητας Ο εαυτός του ήταν εδώ το όνειρο Το καθετί ήταν πραγματικό εκτός από τον ίδιο

Ήθελε, λαχταρούσε απεγνωσμένα να το πιστέψει, αλλά μετά παρατήρησε ακόμη και αυτό το ψέμα Ήταν αληθινός και εξίσου αληθινός ήταν ο απίστευτος πλανήτης όπου βρισκόταν Και αυτά τα δυο γεγονότα μαζί σήμαιναν ότι είτε μπορούσε ν' αναπνέει σε περιβάλλον δίχως οξυγόνο είτε ανέπνεε αέρα δηλητηριώδη για τον άνθρωπο

Αλλά ήταν άνθρωπος της Γης Γήινος! Είχε ένα άσπρο σπίτι και μια σύζυγο που την έλεγαν Ναν, μια γυναίκα με καστανά μαλλιά και απαλό δέρμα Τα παιδιά τους θα της έμοιαζαν όταν γεννιόνταν. Ή μήπως είχαν ήδη γεννηθεί; Ο ήλιος έψηνε το μυαλό του έτσι

που δεν μπορούσε πια να θυμηθεί. Χαμήλωσε το κεφάλι προς το στείρο έδαφος κι έκλεισε τα μάτια του.

Χρειάστηκε πολλή ώρα για να ξαναβρεί το δρόμο του πίσω στο τούνελ. Πήγαινε σκοντάφτοντας σαν τυφλός, πέφτοντας με το κεφάλι πάνω σε μεγάλους τραχείς αμμόλοφους, κουτρουβαλώντας σε άδειες ρεματιές απ' όπου σερνόταν με κόπο πάλι έξω.

Έκλεισε όλες τις πόρτες πίσω του.

Ο Ραντ και ο Ντήβερς είχαν σύρει τον Ανέκφραστο από το κελί και τον είχαν ξαπλώσει σε μια γωνιά του δωματίου τους. Ο Ντάνκαν στάθηκε κοιτάζοντας το πλάσμα που είχε πιστέψει ότι ήταν άνθρωπος. Είχε υποθέσει ότι είχε χτυπήσει έναν άνθρωπο. Αλλά εκείνο που είχε σκοτώσει ήταν ένα γιγάντιο μυρμήγκι. Οι γροθιές του είχαν τσακίσει το λεπτό σαν καλάμι λαιμό και είχαν σχεδόν κόψει εντελώς το κεφάλι. Μια μάζα από ματωμένα νήματα και σπογγώδη φαιά ουσία είχε χυθεί από το σπασμένο κρανίο. Η πράσινη πλακέτα του θώρακα με τα γράμματα ΝΝ ήταν πεσμένη στο πάτωμα, μοιάζοντας σαν μάτι που τον κοίταζε κοροϊδευτικά.

Ο Ντήβερς είχε γυρίσει απότομα νιώθοντας την είσοδό του και είχε τρέξει να σταθεί από την άλλη μεριά του τραπεζιού. Εκεί κάθισε, με τα μάτια του σκληρά και καχύποπτα.

Ο Ραντ στεκόταν στη μέση του χώρου, με τα χέρια πίσω του. Είχε καρφωμένο το βλέμμα του στο πάτωμα σαν να μην μπορούσε ή να μην ήθελε να κοιτάξει οπουδήποτε αλλού.

Με συρτά βήματα ο Ντάνκαν προχώρησε μέχρι που έφτασε και στάθηκε ακριβώς μπροστά στον Ραντ. Προσπάθησε να κρατήσει το βλέμμα του σταθερό αλλά καθώς ο άλλος σήκωνε το κεφάλι του, ο Ντάνκαν

ένιωσε το δικό του να χαμηλώνει μέχρι που το σαγόνι του άγγιξε στο στήθος του. Ένιωθε το ιδρώτα να τρέχει στη ράχη του και το μυαλό του να ζαρώνει φοβισμένο καθώς περίμενε τα λόγια που θα επιβεβαίωναν ότι ήταν ένας τρελός δίχως ταυτότητα.

Ήταν ακόμη απροετοίμαστος γι' αυτά όταν ειπώθηκαν. Τα ένιωσε σαν βουρδουλιές που έγδερναν το κορμί του με ατσάλινα αγκίστρια, αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει πίσω σ' ένα σκοτεινό λαγούμι μέχρι που ζάρωσε έντρομος στα βάθη του. Δίχως να κοιτάζει τον Ραντ, προσπαθούσε να πιάσει το ψέμα στον τόνο του, την ανεπαίσθητη ειρωνεία που θ' αποκάλυπτε ότι όλη αυτή η ιστορία ήταν μια απάτη, μια καλοστημένη δουλειά για να του καταστρέψουν την αίσθηση της πραγματικότητας, για κάποιο δικό τους άγνωστο σκοπό.

Αλλά δεν υπήρχε καμιά ειρωνεία στη φωνή του Ραντ, καμιά ένδειξη απάτης. Μιλούσε ήρεμα και δίχως θυμό, ντόμπρα και ανελέητα. Μονάχα οι παράξενες κοφτές ανάσες ανάμεσα στις φράσεις πρόδιναν ότι καταλάβαινε τον πόνο που προκαλούσαν στον Ντάνκαν τα όσα έλεγε.

«Ο Ντήβερς κι εγώ είμαστε οι κύριοι μέτοχοι σε μια εταιρία της Γης που λέγεται Εργαστήρια Γενετικής. Κατασκευάζουμε ζωντανούς οργανισμούς για εργασία σε πλανήτες εχθρικούς προς τον άνθρωπο. Η βασική μας παραγωγή αφορά σ' ένα μεγάλο εντομοειδές πλάσμα που σκοπός του είναι η εξόρυξη σε άλλους κόσμους μεταλλευμάτων που δεν υπάρχουν στη Γη. Τα συστατικά που συνθέτουν όλους αυτούς τους οργανισμούς είναι κοινά. Μονάχα οι αναλογίες ποικίλλουν.

»Ένας οργανισμός συνεχίζει ν' αναπτύσσεται όσο η καινούρια ύλη του παράγεται πιο γοργά από την πα

λιά που καταστρέφεται. Ο οργανισμός ωριμάζει όταν η ανασύνθεση της νέας ύλης φτάσει στον ίδιο ρυθμό με την αποσύνθεση της παλιάς. Εκείνο που κάνουμε εμείς είναι να αναστέλλουμε τη δεύτερη διαδικασία μόλις τα προϊόντα μας να φτάσουν στο επιθυμητό μέγεθος.

»Τα 'έντομά' μας παράγονται σε τρεις κατηγορίες —σε τρία μοντέλα ειδικά προσαρμοσμένα κι εκπαιδευμένα για να εκτελούν τρία συγκεκριμένα είδη εργασίας. Τα μοντέλα ΔΚΝ και ΑΒΤ χειρίζονται τα συστήματα πλύσης και εξόρυξης των μεταλλευμάτων. Οι δυο τύποι του μοντέλου ΝΝ είναι προγραμματισμένοι να επιβλέπουν τους άλλους και να ελέγχουν α όλα πάνε καλά. Αλλά πριν δυο χρόνια ένα από τα ΑΒΤ τρελάθηκε. Όταν ο Ντήβερς κι εγώ φτάσαμε εδώ δ α πιστώσαμε ότι το ΑΒΤ είχε την εντύπωση πως ήταν άνθρωπος. Φάγαμε δυο χρόνια προσπαθώντας ν' α νακαλύψουμε τι έκανε εκείνο το έντομο και αργότε ρα και μερικά άλλα ψυχωτικά. Τώρα, χάρη σ' εσένα το ανακαλύψαμε.

»Τα πλάσματα που κατασκευάζουμε καλλιεργούν ται από ένα μικρό κομμάτι ζωντανής ύλης και τα πρό τυπα ανάπτυξης ελέγχονται προσεκτικά έτσι ώστε τι νευρικό σύστημα και το αντίστοιχο μυϊκό να είναι συμ βατά με τον εγκέφαλο ο οποίος κατασκευάζεται ξε χωριστά. Καθώς το 'έντομο' αναπτύσσεται, προσαρ μόζεται χημικά για να επιζεί σε διαφορετικά είδη πε ριβάλλοντος. Οι υδατάνθρακες, τα λίπη και οι πρωτε ϊνες που συνθέτουν τον εγκέφαλο είναι δομημένοι μ τρόπο που ν' αναπαράγουν έναν ανθρώπινο εγκέφα λο, όχι σαν απλή απομίμηση αλλά σαν ακριβές αντί γραφο εγκεφάλου ενός ανθρώπου που έζησε κάπο

»Δεν έχει σημασία ποιος ήταν ο άνθρωπος τον εγ κέφαλο του οποίου χρησιμοποιήσαμε σαν μοντέλο Ε

κε νο που έχει σημασία είναι ότι δημιουργήσαμε κάτι που δεν το καταλαβαίνουμε. Ο Ντήβερς κι εγώ θέλαμε χρόνο για να ελέγξουμε εξονυχιστικά τα νέα μας προϊόντα πριν τα φέρουμε δω, αλλά η κυβέρνηση χρειαζόταν τα 'έντομά' μας και μας πίεζε να παρακάμψουμε αυτό το στάδιο του προγράμματος. Συμφωνήσαμε γιατί δεν είχαμε λόγους να υποψιαζόμαστε ότι τα 'έντομά' μας ήξεραν τίποτε παραπάνω εκτός από εκείνα που τα είχαμε διδάξει. Το περίεργο είναι ότι είμαστε σχεδόν απόλυτα σίγουροι ότι τα πλάσματα που είδες να εργάζονται εκεί έξω πραγματικά δεν ξέρουν τίποτε άλλο.

»Αλλ' αυτό δεν ισχύει για σένα και για κάποια άλλα πριν από σένα. Πριν λίγες ώρες έχασες την πλακέτα ταυτότητάς σου. Ίσως μάγκωσε σε κάποιο από τ' άγκιστρα της τροχαλίας που τραβά τους κουβάδες στους τάφρους έκπλυσης. Όπως κι αν χάθηκε, το θέμα είναι ότι ξαφνικά βρέθηκες δίχως ταυτότητα. Το μυαλό σου απέρριψε την ιδέα της μη ταυτότητας και έπλασε για λογαριασμό σου ένα νέο εαυτό. Δεν ξέρουμε πως ή γιατί συνέβη αυτό. Δεν ξέρουμε πως γίνεται και απέκτησες αναμνήσεις της Γης και μιας ανθρώπινης ζωής και κουλτούρας που κανένας δε σε δίδαξε ποτέ, αλλά ξέρουμε ότι αυτό ακριβώς έγινε.

»Θα ήθελα να δώσω τέλος σε τούτη την υπόθεση, εδώ και τώρα. Χρειάζομαι γύρω στον ένα χρόνο για να μελετήσω τα προϊόντα μου, να τα περάσω από κάθε γνωστό ψυχολογικό τεστ, ν' ανακαλύψω τι ακριβώς κατασκεύασα, κατά πόσο έφτιαξα ένα πλάσμα ευχαριστημένο να κάνει τη δουλειά του σύμφωνα με τις προσδοκίες μου ή ένα τέρας καταδικασμένο στη δυστυχία. Αλλά δε μου διαθέτουν αυτό τον ένα χρόνο. Η κυβέρνηση λέει όχι. Παρά τις αντιρρήσεις μου, τα έντομα θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται για να

προμηθευουν ό,τ χρειάζεται η Γη.

»Έτσι, μονάχα ένα πράγμα απομένε. που μπορ. να κάνω τώρα — και παρακαλώ το Θεο να είνα. κ. το σωστό, όχι απλώς ένα προσωρ.νό μπάλωμα που θ. χειροτερέψει την κατάσταση Από τώρα και στο εξή οι εργάτες θα κατασκευάζοντα. δίχως καμιά αληθ. ταυτότητα Δε θα εκπαιδευονται να έχουν αυτοσυνε δηση, τουλάχ στον όχ. σ' επιπεδο που να έχε. σημα σια Η πλακέτα με τα γράμματα του τύπου τους ε στερεώνετα στο κο.λωμα μεταξύ θώρακα και κοιλια κα. δε θα ξέρουν καν την ύπαρξή της. Ελπίζω να είνα αρκετό Ελπιζω ότι αν δεν εχουν ταυτότητα αν δ. μαθαίνουν τι σημαινε. αληθινός εαυτός δε θα μπο ρουν κα. να τη χάσουν.

»Αυτό είνα το μόνο που μπορώ να κάνω. Μέχ. στιγμής δεν έχω σκεφτε. τιποτα καλυτερο»

Ο Ραντ σταμάτησε να μιλά. Ύστερα σήκωσε το χέ ρι του και σκέπασε τα μάτ α του σαν να προσπαθο. ν' αποφυγει κάπο.α αποτρόπαιη ε.κόνα Τα δάχτ. του έτριψαν δυνατά τα μάτια του και ο. ωμοι του βε λ αξαν με απόγνωση

Ο Ντάνκαν σήκωσε ένα από τα δ.κά του χέρια κ. το περιεργάστηκε προσεκτ.κά Μπορουσε να διακ. νει τις γραμμές στην παλάμη του, τις μαυρες τρ.χ. λες της πάνω πλευράς Ένιωθε την καρδια το. στέλνει αιμα σε όλο του το κορμ. Το όνειρο — αν μπ. ρούσε να χαρακτηρ.στει όνε.ρο η αίσθηση της εξ. πραγματικότητας που είχε βυθιστεί το μυαλό του δεν εννοουσε να σβήσει Ενιωσε το στομάχ. του ανακατεύεται και έσφιξε τα χειλη του δυνατά

Τελικά σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Ρα.

«Τι συνέβη στους άλλους;» ρώτησε.

«Επέλεξαν το θάνατο».

«Το ίδιο κι εγώ— » ψιθύρισε μια φωνή, και ο Ντάνκαν κατάλαβε ότι ήταν η δική του

«Έχουμε έναν Εξαϋλωτή στο θολωτό κτίριο στην κοιλάδα», είπε ο Ραντ με πανιασμένα χείλη. «Τον χρησιμοποιούμε για να καταστρέφουμε τ' άχρηστα υπολείμματα των βράχων που μένουν από τα τελικά στάδια της εξόρυξης».

Υπολείμματα βράχων! Αλλά για να πεθάνει κανείς σαν βράχος θα έπρεπε να μην είχε ζήσει ποτέ. Και ο Ντάνκαν είχε ζήσε. Συνεπως θα έπρεπε να βρεθε. κάποια δικαιολογία για το θάνατό του. Αλλά τι δικαιολογία υπήρχε για την περίπτωσή του;

Έψαξε στις αναμνήσεις του και κατάφερε να εντοπ'σει κάποια που τον βόλευε Κάποτε ο. άνθρωπο. θα νατωνονταν για τη διάπραξη εγκλημάτων Κα. ο ιδιος ήταν ένοχος του εγκλήματος της απάτης Ειχε υποκρ.θει ότι προερχόταν από σπέρμα Ανθρωπου Αυτό ήταν ψέμα Η γέννησή του ηταν αποτέλεσμα μιας διαδικασ.ας συναρμολόγησης και παραγωγής Πιστευε ότι η Γη ήταν το σπίτι του, με την έννοια που το χώμα είναι το σπίτι για ένα σκουλήκι. Αλλά και αυτό ήταν ψέμα Δεν ειχε σπιτ., γιατι η λέξη υποδήλωνε το μέρος όπου μεγάλωνε κανείς, έναν τόπο ζεστασιάς και συμπόνιας —όχ. ένα ξένο κοσμ.κό νησί που λεγόταν Αφροδ.τη, όπου τιποτε δε μεγάλωνε εκτός από το χρόνο, όπου η ζεστασ.ά μετρ.όταν με τα κριτήρια μιας ψυκάμ.νου και όπου η συμπόνια ήταν απλως μ.α καρκιν.κη επεξεργασια στο μηχαν.σμό του γενετικου κωδ.κα

Ναι, ήταν ένοχος. Και η ποινή του —θάνατος.

«Είμαι έτοιμος», δήλωσε

Ο Ραντ τον κοιταξε διαπεραστικά. «Θα ήθελα να σε συνοδέψω», είπε.

Ο Ντάνκαν δίστασε.

«Ξέρω ότι εξακολουθείς να ζεις στο όνειρο» συνέ-
χισε ο Ραντ «Δε θα 'ταν σωστό να πας μόνος»

Ο Ντάνκαν προσπάθησε να μιλήσει, αλλά το μον-
που κατάφερε ήταν να γνέψει καταφατικά

Ο Ραντ πήρε μια από τις περιεργες στολές που ή-
ταν κρεμασμένες στον τοίχο και άρχισε να τη φορ

Ο Ντάνκαν τον κοίταζε σιωπηλά

Ο Ντήβερς καθόταν στο τραπέζι, ήρεμος τώρα κ
θως χάζευε τον καπνό του τσιγάρου του που στροβ
λιζόταν προς το ταβάν Οταν ο Ντάνκαν γύρισε προ
το μέρος του ο Ντηβερς στράφηκε ανήσυχα να τ
κο τάξει και τα λιπόσαρκα μάγουλά του χλωμιασα

«Εσύ κι εγώ», του είπε ο Ντάνκαν, «έχουμε κάτι κ
νό. Είμαστε στερημένοι και οι δυο από κάθε α
θρωπιά»

Τα χείλη του Ντήβερς σφίχτηκαν σε μια βλοσ
γραμμή Το πρόσωπό του σκοτείνιασε Εκανε να
κάτ αλλά μετά έκλεισε απότομα το στόμα του και
ρισε αλλού το κεφάλι

Ο Ραντ οδήγησε τον Ντάνκαν έξω στο δεύτερο
λαμο απ' όπου έσπρωξε ένα μικρό ανοιχτό τροχοφ
ρο στο διάδρομο Ανέβηκαν και οι δυο με τον Ρ
στο τιμόνι Το τροχοφόρο άρχισε να κινείται στο δια
δρομο ώσπου κάποτε και η τελευταία ατσάλινη πορ
έκλεισε πίσω τους

Εξω στον ανοιχτό χώρο το τροχοφόρο τα εβ
πέρα άνετα με τις ρεματιές και περνούσε ανάμεσ
πό τα πεταχτά βράχια, μεταφέροντας τους δυο π
την κοιλάδα και το θολωτό κτίριο

Ο ήλιος έκαιγε φλογερός και αμείλικτος Αλλά
τον Ντάνκαν έγινε ένας απαλός κίτρινος δίσκος
απλώς τον έκανε ν' ανοιγοκλείνει τα μάτια του Τ
δαφος ήταν ανώμαλο και πορώδες κάτω από τ
τροχούς τους Αλλά με τα μάτια της φαντασίας

μπορούσε να δει τη χλόη να κυματίζει στον άνεμο και ένα λαγό να ξεπετάγεται από το λαγούμι του και να οσμίζεται για μια στιγμή τον αέρα πριν τρέξει για να χωθεί σε κάτι θάμνους

Ο Ραντ τον οδήγησε στο εσωτερικό του κτιρίου Πέρασαν δίπλα από αναμμένα καμίνια που ο Ντάνκαν δε θυμόταν να είχε δει ποτέ και κατηφόρισαν ένα διάδρομο όλο στροφές ο οποίος κατέληγε σ' έναν ανυπόφορα ζεστό θάλαμο Εκεί αναλυτό κίτρινο χρυσάφι έτρεχε από ένα στενό λούκι πέφτοντας σε μικρά καλούπια που κυλούσαν πάνω σ' έναν ατσάλινο ταινιόδρομο

Ο Εξαυλωτής ήταν ψηλότερος από το μπόι ανθρώπου και δυο φορές πιο πλατύς Ηταν ένας μετάλλινος θαλαμίσκος με διαφανή πόρτα Οταν ο Ντάνκαν κοίταξε μέσα, είδε τον αέρα να τρεμουλιάζει εκεί, όπως η ατμόσφαιρα στην έρημο κάτω από τον ήλιο

Ο Ραντ τον έπιασε από το μπράτσο

«Μπορείς να με ακούσεις;» ρώτησε, με το πρόσωπο χλωμό πίσω από την προσωπίδα του κράνους, με το χέρι του να τρέμει πάνω στο μπράτσο του Ντάνκαν

Ο τελευταίος έγνεψε καταφατικά.

«Δεν έχεις παρά να μπεις μέσα και να κλείσεις την πόρτα»

Ο Ντάνκαν έκανε ένα βήμα προς το θαλαμίσκο

Ο Ραντ τον σταμάτησε απότομα «Ασε τ' όνειρο να σβήσει! Τι το καλό είδες απ' αυτό, Δεν πρέπει να φύγεις έτσι»

Ο Ντάνκαν ήξερε ότι αν ήταν άνθρωπος της Γης καταδικασμένος σε θάνατο, θα γινόταν τώρα το ίδιο Κάποιος θα τον πλησίαζε και θα του έλεγε Ασε με να σου δώσω ένα φάρμακο Κανένα πρόβλημα ο νόμος το επιτρέπει Θα σε βοηθήσει ν' αντέξεις καλύτερα το μαρτύριο σου Ούτε που θα καταλάβεις πού βρίσκε

σαι. Δε θα ξέρεις καν ποιος είσαι.

Όχι...

Καθώς περνούσε από την πόρτα, τα μάτια του ήταν καρφωμένα σε μια μικρή κηλίδα φωτός που μπορεί να ήταν από αχτίδα του ήλιου.

Έκλεισε την πόρτα με το δικό του χέρι.

Είδε τα χείλη του Ραντ να σχηματίζουν βουβά τις λέξεις, «Αντίο, ΔΚΝ».

Και το όνειρο ήρθε να τον αγκαλιάσει προσφέροντάς του καταφύγιο, σηκώνοντας απόρθητα τείχη ανάμεσα σ' αυτόν και τον εφιάλτη ενός 'εντόμου' εαυτού. *Είμαι άνθρωπος!* φώναξε από μέσα του και η πραγματικότητα αυτή έσβησε εκείνη την άλλη πραγματικότητα. Και όταν οι καταστροφικές ενέργειες διαπέρασαν το σκληρό κεράτινο κορμί του, εκείνο που άγγιξαν ήταν η μαλακιά κι ευαίσθητη οντότητα ενός ανθρώπινου πλάσματος. Και το ταξίδι του προς τη λήθη ήταν επώδυνο και τρομερό. Ακριβώς όπως το επιθυμούσε.

Η ΒΔΕΛΛΑ

του Ρόμπερτ Σέκλυ

Δεν υπάρχει τίποτα πιο εκνευριστικό από ένα φρικαλέο πλάσμα που απλώς κάθεται και τρώει τα πάντα δίχως να έχει καν συναίσθηση της παρουσίας σου. Το βρίζεις — εκείνο τρώει! Του πετάς πέτρες — εκείνο τρώει. Όχι δεν αναφέρομαι σε έλληνες βουλευτές ή δημόσιους υπαλλήλους όπως πολύ φυσικά θα πήγε ο νους σας.

*Αναφέρομαι απλώς... Σας είπα, όχι! Δεν εννοώ ούτε κάποιους διευθυντές δημοσίων επιχειρήσεων ή υπουργούς! Μα γιατί πάει συνέχεια στο κακό ο νους σας;—στη **Βδέλλα** του Ρόμπερτ Σέκλυ.*

Είναι στ' αλήθεια ένα αποτρόπαιο πλάσμα. Σχεδόν σαν εκείνα που πήγε προηγουμένως ο νους σας.

Γ.Μ.

Η βδέλλα περίμενε το φαγητό της. Για χιλιάδες χρόνια τώρα περιπλανιόταν στις αχανείς αβύσσους του διαστήματος. Γι' αμέτρητους αιώνες αρμένιζε στο κενό ανάμεσα στ' αστέρια δίχως συνείδηση του εαυτού της. Δεν είχε καν συναίσθηση του γεγονότος όταν έφτασε κάποτε σ' έναν ήλιο. Οι ζωογόνες ακτινοβολίες έλουσαν το σκληρό, ξερό περίβλημα του σπόρου της. Η βαρύτητα άρχισε να την έλκει.

Μαζί με άλλα διαστημικά συντρίμμια, ένας πλανήτης την τράβηξε στο πεδίο του και η βδέλλα έπεσε, ακόμη φαινομενικά νεκρή μέσα στη σκληρή κάψα του σπόρου της.

Σαν ένα ακόμη κόκκο σκόνης ανάμεσα στους πολλούς, οι άνεμοι την παρέσυραν γύρω από τη Γη, έπαιξαν για λίγο μαζί της και μετά την άφησαν να πέσει.

Στο έδαφος, η ζωή άρχισε να σκιρτά μέσα της. Η τροφή διαπότιζε και διαπερνούσε το περίβλημά της. Η βδέλλα έτρωγε —και μεγάλωνε.

Ο Φρανκ Κόννερς ανέβηκε τα σκαλιά της βεράντας και ξερόβηξε δυο φορές. «Α... συγγνώμη κύριε καθηγητά», είπε.

Ο ψηλόλιγνος, χλωμός άντρας δε σάλεψε απο την ξεχειλωμένη πάνινη πολυθρόνα του. Τα γυαλιά του από σκελετό ταρταρούγας ήταν ανασηκωμένα στο μέτωπό του και ροχάλιζε σιγανά

«Με συγχωρείτε που σας ενοχλώ» συνέχισε ο Κόννερς σπρώχνοντας πίσω την ταλαιπωρημένη του ρεπούμπλικα. «Ξέρω ότι τούτη είναι η βδομάδα που αναπαύεστε, αλλά υπάρχει κάτι πολύ παράξενο στο χαντάκ.»

Το αριστερό φρύδι του χλωμού άντρα συσπάστηκε ελαφρά, αλλά δεν έδειξε άλλο σημάδι ότι είχε ακούσει.

Ο Φρανκ Κόννερς ξερόβηξε πάλι, κρατώντας το φτυάρι του σ' ένα χέρι γεμάτο πεταχτές κόκκινες φλέβες. «Μ' ακούσατε, κύριε καθηγητά;»

«Ασφαλώς και σ' άκουσα», γρύλισε ο Δρ Μάικλς με πνιχτή φωνή και τα μάτια του ακόμη κλειστά. «Τι έγινε; Βρήκες κανένα ξωτικό;»

«Κανένα τι;» ρώτησε ο Κόννερς κοιτάζοντας απορημένα τον Μάικλς.

«Από κείνα τα μικρούλικα ανθρωπάκια με την πράσινη φορεσιά, Κόννερς. Αν ναι, τάισέ τα λίγο γάλα»

«Όχι, κύριε καθηγητά. Νομίζω ότι πρόκειται για βράχο».

Ο Μάικλς άνοιξε ένα μάτι και το έστρεψε προς τη γενική κατεύθυνση του Κόννερς.

«Λυπάμαι φοβερά που σας ενοχλώ», συνέχισε αμήχανα ο Κόννερς. Η εβδομάδα ανάπαυσης του καθηγητή Μάικλς ήταν μια συνήθεια δέκα ετών και η μοναδική του παραξενιά. Όλο το χειμώνα ο Μάικλς δίδασκε ανθρωπολογία στο πανεπιστήμιο, συμμετείχε σε μισή ντουζίνα επιτροπές, καταπιανόταν με τη φυσική και τη χημεία και, παρ' όλα αυτά, του έμενε καιρός να γράφει και ένα βιβλίο τη χρονιά. Αλλά όταν έφτανε το καλοκαίρι, ήταν ψόφιος στην κούραση.

Φτάνοντας στο ησυχαστήριό του σε μια φάρμα στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, είχε ως απαράβατο κανόνα να μην κάνει απολύτως τίποτα επί μια εβδομά-

δα. Είχε προσλάβει τον Φρανκ Κόννερς ακριβώς για να του μαγειρεύει αυτή την εβδομάδα και γενικά να κάνει τις διάφορες μικροδουλειές, ενώ ο καθηγητής Μάικλς θα το έριχνε αποκλειστικά στον ύπνο.

Στη διάρκεια της δεύτερης εβδομάδας, ο Μάικλς άρχιζε να κάνει περιπάτους στη γύρω περιοχή χαζεύοντας τα δέντρα και τα ψάρια. Ώσπου να μπει η τρίτη εβδομάδα, είχε αρχίσει να μαυρίζει από τον ήλιο, να διαβάζει, να κάνει διάφορες επισκευές στα οικήματα της φάρμας και να σκαρφαλώνει στα βουνά. Ώσπου να τελειώσει και η τέταρτη εβδομάδα, ο Μάικλς έκανε πώς και πώς να γυρίσει πάλι στην πόλη.

Αλλά η πρώτη εβδομάδα ανάπαυσης ήταν ιερή.

«Ειλικρινά δε θα σας ενοχλούσα για τίποτα ασήμαντο» εξήγησε ο Κόννερς απολογητικά. «Αλλά εκείνος ο καταραμένος βράχος έλιωσε πέντε πόντους από το φτυάρι μου»

Ο Μάικλς άνοιξε και τα δυο μάτια του και ανακάθισε. Ο Κόννερς άπλωσε προς το μέρος του το φτυάρι. Η στρογγυλεμένη άκρη του ήταν κομμένη σαν με μαχαίρι. Ο Μάικλς σηκώθηκε από την πολυθρόνα του κι έχωσε τα πόδια του σ' ένα ζευγάρι τριμμένα μοκασίνια.

«Για να ρίξουμε μια ματιά σ' αυτό το θαύμα που μου λες», είπε στον άλλο.

Το αντικείμενο ήταν σ' ένα χαντάκι στην άκρη της μπροστινής πρασιάς του γκαζόν, μόλις ένα μέτρο από την κεντρική δημοσιά. Ήταν στρογγυλό, περίπου στο πλάτος ρόδας αυτοκινήτου και φαινόταν εντελώς συμπαγές. Απ' όσο μπορούσε να κρίνει, ήταν γύρω στους τρεις πόντους χοντρό, με γκριζόμαυρο χρώμα και με περίπλοκες ραβδώσεις σαν «νερά».

«Μην το αγγίξετε» τον προειδοποίησε ο Κόννερς.

«Δεν είχα τέτοια πρόθεση. Για δώσε μου το φτυάρι

σου» Ο Μάικλς πήρε το εργαλείο και σκούντησε πει-
ραματικά το αντικείμενο. Ήταν εντελώς στέρεο. Ύ-
στερα ακούμπησε το φτυάρι στην επιφάνειά του για
μια στιγμή και μετά το τράβηξε πίσω. Ακόμη δυο ή
τρεις πόντοι από το μέταλλο είχαν εξαφανιστεί.
Ο Μάικλς έσμιξε σκεφτικά τα φρύδια του κι ίσιωσε
καλύτερα τα γυαλιά στη μύτη του. Ύστερα με το ένα
χέρι άγγιξε πάλι το φτυάρι στο βράχο ενώ το άλλο
το κράτησε κοντά πάνω από την επιφάνεια. Και άλλο
μέταλλο εξαφανίστηκε.
«Δε μου φαίνεται να παράγει θερμότητα» παρατή-
ρησε στον Κόννερς. «Εσύ πρόσεξες να βγάζει καθό-
λου ζέστη την πρώτη φορά».
Ο Κόννερς κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.
Ο Μάικλς σήκωσε από κάτω ένα σβώλο χώματος
και τον πέταξε στο αντικείμενο. Το χώμα διαλύθηκε
γοργά, δίχως ν' αφήσει κανένα ίχνος στην γκριζόμαυ-
ρη επιφάνεια. Επανέλαβε το ίδιο με μια μεγάλη πέ-
τρα, που εξαφανίστηκε ακριβώς όπως και το χώμα.
«Έχετε δει ποτέ πιο παράξενο πράγμα, κύριε κα-
θηγητά;» ρώτησε ο Κόννερς.
«Όχι», συμφώνησε ο Μάικλς ανασηκώνοντας το
κορμί του. «Θα έλεγα ότι αυτό είναι το πιο παράξενο»
Στη συνέχεια ο καθηγητής έσφιξε και με τα δυο χέ-
ρια το φτυάρι και μετά το κατέβασε με ορμή πάνω στο
αντικείμενο. Με το χτύπημα, λίγο έλειψε να του φύγε
το εργαλείο από τα χέρια. Είχε κρατήσει το στειλιάρ
γερά, έχοντας προετοιμάσει τον εαυτό του για δυνα
τό γκελ. Αλλά το φτυάρι χτύπησε στην ακλόνητη επι-
φάνεια και έμεινε εκεί! Δε σημειώθηκε καμιά αισθητή
υποχώρηση της μάζας του, αλλά και απολύτως καμία
αναπήδηση του εργαλείου.
«Τι λέτε να 'ναι;» ρώτησε ο Κόννερς.
«Το σίγουρο είναι ότι δεν είναι πέτρα», απάντησε

ο Μάικλς και έκανε λίγο πίσω. «Μια βδέλλα ρουφάει αίμα. Τούτο το πράγμα φαίνεται να ρουφάει χώμα. Και φτυάρια.» Το χτύπησε μερικές ακόμη φορές, έτσι δοκιμαστικά. Οι δυο άντρες κοίταξαν αμήχανα ο ένας τον άλλο. Πέρα στο δρόμο, φάνηκε να περνά μια φάλαγγα από μισή ντουζίνα στρατιωτικά φορτηγά.

«Θα τηλεφωνήσω στο πανεπιστήμιο να βάλω να ρωτήσουν σχετικά κανένα φυσικό», μουρμούρισε ο Μάικλς. «Ή βιολόγο. Θα ήθελα να το ξεφορτωθώ τούτο το πράγμα πριν μου χαλάσει τον κήπο»

Οι δυο άντρες γύρισαν μαζί στο σπίτι.

Το καθετί ήταν τροφή για τη βδέλλα. Ο άνεμος θροίζοντας πάνω από τη γκριζόμαυρη επιφάνεια της χάριζε κάτι από τη δική του κινητική ενέργεια. Έβρεχε και η ορμή της κάθε ξεχωριστής στάλας πρόσθετε κάτι στο ενεργειακό απόθεμα της βδέλλας. Αλλά και το νερό ρουφιόταν από την επιφάνεια που μπορούσε να καταπιεί τα πάντα.

Απορροφούσε το φως του ήλιου που έπεφτε πάνω της και το μετέτρεπε σε μάζα για το κορμί της. Το έδαφος από κάτω αποτελούσε επίσης αναλώσιμη τροφή. Χώμα, πέτρες και κλαδάκια διασπόνταν από τα περίπλοκα κύτταρα της βδέλλας και μετάλλαζαν σ' ενέργεια. Αυτή η ενέργεια με τη σειρά της μετατρεπόταν πάλι σε μάζα και έτσι η βδέλλα διαρκώς μεγάλωνε.

Λίγο λίγο, οι πρώτες σπίθες της συνείδησης άρχισαν να επιστρέφουν. Το πρώτο που συνειδητοποίησε η βδέλλα ήταν το απίστευτα μικρό της μέγεθος.

Μεγάλωσε κι άλλο.

Όταν ο Μάικλς πήγε να της ρίξει μια ματιά την επόμενη μέρα, η βδέλλα είχε κιόλας πλάτος διόμισι μέτρα, έχοντας επεκταθεί και προς το δρόμο και προς τη μεριά του κήπου. Την άλλη μέρα είχε φτάσει σχε-

δόν τα έξ μετρα σε διαμετρο, διαμορφωνοντας έτσι το σχήμα της ώστε ν' ακολουθεί τη φυσική καμπύλη του χαντακιού Ήδη κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος του δρόμου Εκεινη τη μέρα κατέφτασε κα ο σεριφης του δρόμου οδηγώντας ένα μοντέλο Α και ακολουθουμενος σχεδόν από τη μισή πόλη

«Τούτο δω το πράμα ε.να η βδέλλα σου, καθηγητά Μάικλς;» ρώτησε ο σερίφης Φλυν.

«Να., αυτή», κούνησε το κεφάλι του ο Μάικλς Ε.χε ξοδέψει τις προηγούμενες μέρες του ψάχνοντας δίχως επιτυχ α για καποιο οξύ που θα μπορούσε να διαλύσει τη βδέλλα.

«Πρεπει οπωσδήποτε να τη βγάλουμε απο το δρόμο», δήλωσε ο Φλυν, πλησιάζοντας μ' επιθετικό ύφος τη βδέλλα. «Δεν επιτρέπεται ν' αφήνεις τέτοια πράγματα στη μέση της δημοσιάς, κύριε καθηγητά. Ο στρατός θέλει να χρησιμοποιεί τούτο το δρόμο».

«Λυπάμαι φοβερά», απάντησε ο καθηγητής πασχίζοντας να κρατήσει το πρόσωπό του αγέλαστο. «Δωσ' της να καταλάβει, σερίφη. Αλλά πρόσεχε. Καίει». Η βδέλλα δεν έκαιγε, βέβαια, αλλά του φάνηκε σαν η απλούστερη προειδοποίηση για την περίπτωση.

Ο Μάικλς παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον καθως ο σερίφης προσπαθούσε να χώσει ένα λοστό κάτω από τη βδέλλα. Και χαμογέλασε από μέσα του όταν ο λοστός τραβήχτηκε πισω με καμιά δεκαπενταριά πόντους από το μήκος του να έχουν εξαφανιστεί.

Αλλά ο σερίφης δεν εννοούσε να το βάλει κάτω έτσι εύκολα Είχε έρθε προετοιμασμένος ν' αντιμετωπισει έναν πολύ πεισματάρη βράχο Ετσι γυρ.σε στο αυτοκινητό του, έσκυψε στο π.σω καθ.σμα κι επεστρεψε κρατωντας ένα καμινέτο κα. μ.α βαρια Υστερα άναψε το καμινέτο κ. έστρεψε τη φλόγα του σε μ.α άκρη της βδέλλας.

Ύστερα από πέντε λεπτά δεν ειχε παρατηρηθει καμιά αλλαγή Η γκριζα επιφάνε.α δεν έγ νε κόκκ.νη ούτε καν φάνηκε να ζεσταινεται Ο σερ.φης Φλυν συνέχισε το ψήσιμο γ.α κάνα τέταρτο ακόμη και μετά φώναξε σ έναν από τους άντρες

«Για χτύπα σ' αυτό το σημειο με τη βαρ.ά, Τζέρρυ»

Ο Τζέρρυ πήρε τη βαριά, έγνεψε στο σεριφη να κάνει πίσω και τη σηκωσε πάνω απο το κεφάλ του Αφησε μια κραυγή έκπληξης οταν η βαριά χτυπησε διχως κανένα γκελ Δεν υπήρξε ουτε ίχνος αναπήδησης

Από πέρα άκουστηκε το μουγκρητό μιας φάλαγγας στρατιωτικων αυτοκινήτων που πλησ.αζε

«Τωρα θα δουμε λιγη αποτελεσματική δράση» δηλωσε ο Φλυν

Ο Μά κλς δεν ήταν κα. τόσο σιγουρος γι αυτό Ε κανε το γυρο της βδέλλας κα. αναρωτήθηκε τ. ειδους υλ.κό θα μπορουσε ν αντ.δρά έτσι Η απάντηση ήταν ευκολη κανένα Τουλάχιστον, κανένα γνωστό υλικό.

Ο οδηγός του επικεφαλής τζιπ σήκωσε ψηλά το χέρ κα. ολοκληρη η μακρ.α φάλαγγα σταμάτησε Ενας αξ.ωματ.κός, που φα.νοταν σκληροτράχηλος και ικανός άντρας, πήδησε από το τζιπ Από τα διακρ.τικά στους ωμους του, ο Μάικλς κατάλαβε ότι ήταν ταξιαρχος

«Δεν μπορείτε να κλείνετε αυτό το δρόμο» παρατήρησε αυστηρά ο ταξίαρχος Ηταν ένας ψηλός, λιπόσαρκος άντρας ντυμένος με θερινή χακι στολη Το πρόσωπό του ήταν ηλιοκαμένο κα. τα μάτια του ψυχρά «Παρακαλω, πάρτε από δω αυτή την πέτρα»

«Ειναι αδυνατο να την κουνήσουμε», απάντησε ο Μαικλς Υστερα εξηγησε στον ταξίαρχο τι ε.χε συμβει στις τελευταιες λιγες μέρες

«Ομως πρεπει να φυγει απο δω», επέμε.νε ο αξιω

ματικος. «Η φαλαγγα πρέπε να περάσει». Πλησίασε πιο κοντά και κοίταξε καλά τη βδέλλα. Κα ισχυριζε στε ότι δεν ανασηκώνεται με λοστό. Ότι η φλόγα ενός καμινέτου δεν την καίει.»

«Ακριβώς», τον διαβεβαίωσε ο Μάικλς με αχνό χαμόγελο.

«Οδηγός!» φώναξε ο ταξίαρχος πάνω από τον ώμο του. «Πέρασε με το τζιπ από πάνω της»

Ο Μάικλς κάτι πηγε να πει, αλλά μετά κρατήθηκε. Καλυτερα οι καραβαναδες να το διαπιστωναν από μόνοι τους.

Ο οδηγός έβαλε πρώτη στο τζιπ και πάτησε γκάζ, καβαλώντας την ύψους δεκα εκατοστων άκρη της βδέλλας. Το τζιπ έφτασε στο κέντρο της βδέλλας — και σταμάτησε.

«Δε σου είπα να σταματήσεις!» βρυχήθηκε ο ταξίαρχος.

«Δε σταμάτησα εγώ, στρατηγέ μου!» απάντησε ο οδηγός.

Το τζιπ είχε κολλήσει απότομα και η μηχανή του ειχε σβήσει. Ο οδηγός έβαλε πάλι μπροστά, συνέδεσε και το δευτερο διαφορικό και προσπάθησε να κάνει μπροστά. Το όχημα παρέμεινε ασάλευτο, σαν να το είχαν στερεώσει εκεί με τσιμέντο.

«Με συγχωρείτε», παρενέβη ο Μάικλς. «Αν προσέξετε θα δείτε ότι οι τροχοί έχουν αρχισει να λιώνουν»

Ο ταξίαρχος κοίταξε εμβρόντητος, με το χέρι του να κινείται αυθόρμητα προς το πιστόλι της ζώνης του. Υστερα φωναξε. «Οδηγέ, πήδα! Και μην ακουμπήσεις στο γκρίζο υλικό».

Με πρόσωπο άσπρο σαν πανί, ο οδηγός σκαρφάλωσε γοργά στο καπό του τζιπ, κοιταξε ολόγυρα και μ' ένα σάλτο βρέθηκε μακριά από τη βδέλλα.

Επακολούθησε απόλυτη βουβαμάρα καθώς όλοι

παρακολουθούσαν τη μοίρα του τζιπ. Πρωτα έλιωσαν τα λάστιχα και μετά οι ζάντες. Υστερα ολόκληρη η καρότσα κάθισε στη γκρίζα επιφάνεια και έλιωσε κι αυτή.

Η κεραία ήταν το τελευταίο που εξαφανίστηκε.

Ο ταξίαρχος άρχισε να βριζει μέσα από τα δόντια του. «Πετάξου πίσω», γρυλισε υστερα προς τον οδηγό, «και πες να έρθουν εδω μερικοι άντρες με χειροβομβίδες και δυναμίτιδα».

Ο οδηγός γύρισε τρέχοντας στη φάλαγγα.

«Δεν ξέρω τι είναι αυτό που έχετε εδω» δηλωσε ο ταξιαρχος. «Αλλά δε θα το αφήσουμε να σταματήσει μια φαλαγγα του αμερικανικου στρατου»

Ο Μάικλς δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι' αυτό.

Η βδέλλα ήταν σχεδόν εντελώς ξύπνια τώρα και το κορμί της απαιτουσε τροφή, διαρκως και περισσότερη τροφή. Διέλυε με φοβερή ταχύτητα το χώμα από κάτω, γεμίζοντας το χώρο με το δικό της κορμί και ξεχειλίζοντας προς τα έξω.

Ένα μεγάλο αντικείμενο είχε πέσει πάνω της, που επισης το χρησιμοποιησε για τροφή. Υστερα ξαφνικα

Μια έκρηξη ενέργειας έγινε στην επιφάνειά της, μετά άλλη κι άλλη. Η βδέλλα καταβρόχθισε την απρόσμενη ενέργεια μ' ευγνωμοσυνη, μετατρέποντας τη σε μάζα. Υστερα μικρά μεταλλικά σφαιρίδια άρχισαν να τη χτυπουν, αλλ' απορρόφησε τόσο την κινητική ενέργεια όσο και τη μάζα και από αυτά. Στη συνέχεια κι άλλες εκρηξεις ακολουθησαν, βοηθωντας να χορτασουν κάπως τα πειναλέα κύτταρα.

Η βδελλα άρχισε να αισθάνεται και διάφορα αλλα πράγματα τωρα —ολόγυρά της υπήρχαν συστήματα

ελεγχόμενης καυσης, δονήσεις του αέρα, μετατοπίσεις μαζών. .

Επακολούθησε μια νέα και μεγαλύτερη έκρηξη, δίνοντάς της μια γεύση *αληθινής* τροφής! Την κατάπιε με λαιμαργία, μεγαλωνοντας πιο γοργα. Περίμενε αναπομονα και για άλλες εκρήξεις ενω τα κύτταρά της χαλούσαν τον κόσμο ζητώντας περισσότερη τροφη

Αλλά δε σημειώθηκε άλλη εκρηξη Η βδέλλα συνέχισε να τρέφεται όπως πριν με το χώμα και την ηλιακή ενέργεια Η νύχτα έφτασε, αξιοπρόσεχτη από την άποψη της σημαντικής ελάττωσης των ενεργειακών της πηγων Μετά ακολουθησαν κι άλλες μέρες και νύχτες

Η βδέλλα έτρωγε και μεγάλωνε και απλωνόταν

Ο Μάικλς στεκόταν στην κορφή ενός μικρού λόφου και παρακολουθούσε την καταστροφή του σπιτιού του Η βδέλλα ειχε τωρα διάμετρο μερικων εκατοντάδων μέτρων και άγγιζε κιόλας την μπροστινή του βεράντα.

Αντιο σπιτάκι μου είπε από μέσα του, φέρνοντας στο νου τα δέκα ωραία καλοκαίρια που είχε περάσει εκεί.

Η βεράντα κατέρρευσε και χάθηκε μέσα στο σώμα της βδέλλας Λιγο λιγο ολόκληρο το σπιτι φαγωθηκε με τον ίδιο τρόπο.

Η βδέλλα έμοιαζε τώρα σαν μια έκταση λάβας σαν ένα καμένο σημείο πάνω στην πράσινη γη.

«Συγνώμη, κύριε», άκουσε τη φωνή ενός στρατιώτη που τον ειχε πλησιάσει από πίσω «Ο στρατηγός Ο'Ντόννελ θα ήθελε να σας δει».

«Εντάξει, έρχομαι», είπε ο Μάικλς, ριχνοντας μια τελευταια αποχαιρετιστηρια ματιά στο σπιτι του

Ακολουθησε το στρατιώτη μέσα από τ' αγκαθωτά

συρματοπλέγματα που είχαν τοποθετηθεί σε απόσταση ενός χιλιομέτρου γυρω από τη βδέλλα. Ενας λόχος στρατιωτων περιπολούσε την περίμετρο, εμποδίζοντας να πλησιάσουν οι δημοσιογράφοι και οι εκατοντάδες περιεργοι που ειχαν μαζευτει στην περιοχή Ο Μάικλς αναρωτήθηκε γιατι σ αυτόν επέτρεπαν ακόμη να περνά μέσα. Ίσως, συμπέρανε, επειδή τα περισσότερα από τα όσα συνέβαιναν γίνονταν ακόμη στο κτήμα του.

Ο στρατιώτης τον οδήγησε σ' ένα αντίσκηνο Ο Μάικλς έσκυψε και πέρασε μέσα. Ο ταξίαρχος Ο'Ντόννελ, ντυμένος ακόμη με θερινά χακί, ήταν καθισμένος πισω από ένα μικρό γραφείο. Έγνεψε στον Μάικλς να καθισει σε μια καρέκλα.

«Με όρισαν επικεφαλής της προσπάθειας να ξεφορτωθούμε τούτη τη βδέλλα», εξήγησε στον Μάικλς.

Ο τελευταίος κούνησε το κεφάλι του, δίχως να σχολιάσει την ορθοτητα της απόφασης ν αναθέσουν σ' ένα στρατιωτικό τη δουλειά ενός επιστήμονα.

«Είστε καθηγητής, έτσι δεν είναι».

«Ναι, της ανθρωπολογίας».

«Ωραια Καπνιζετε.» Ο ταξιαρχος άναψε το τσιγάρο που δέχτηκε ο Μάικλς «Θα ήθελα να παραμεινετε υπό την ιδιοτητα του τεχνικου συμβουλου Ησαστε ένας από τους πρωτους που ειδαν αυτή τη βδέλλα Πολυ θα το εκτιμουσα ν' ακουσω τις απόψεις σας» — χαμογέλασε— «για τον εχθρό».

«Ευχαρίστως», απάντησε ο Μάικλς « Ομως νομιζω ότι το πράγμα ανηκει μαλλον στη δικαιοδοσια ενός φυσικού ή ενός βιοχημικού».

«Δε θα 'θελα να γεμίσει ο τόπος εδω μ' επιστήμονες», απαντησε ο ταξιαρχος Ο'Ντόννελ, κοιτάζοντας συνοφρυωμενος την καυτρα του τσιγάρου του «Μην

το πάρετε στραβά αυτό που λέω. Εχω σε μεγάλη εκτίμηση τους επιστήμονες. Εμαι, αν μπορώ να το θέσω έτσι, επιστημονικός στρατιωτικός. Πάντοτε μ' ενδιέφερε η τελευταία λέξη στα όπλα. Δεν μπορείς να κάνεις πια πόλεμο δίχως επιστήμη»

Το ηλιοκαμένο πρόσωπο του Ο'Ντόννελ πήρε μια αποφασιστική έκφραση. «Αλλά δε θα ήθελα ένα τσούρμο από μαλλιάδες να σκαλίζουν αυτό το πράγμα ως τη Δευτέρα Παρουσία χασομερώντας με η δουλειά μου είναι να καταστρέψω τη βδέλλα το ταχύτερο δυνατό και με κάθε μέσο που διαθέτω. Και αυτό ακριβώς σκοπεύω να κάνω»

«Δε νομίζω να το βρείτε πολύ εύκολο αυτό» παρατήρησε ο Μάικλς.

«Γι' αυτό σας θέλω εσάς», απάντησε ο Ο'Ντόννελ. «Πείτε μου το γιατί κι εγώ θα βρω τον τρόπο να το καταφέρω»

«Να σας πω. Απ' όσο μπορώ να συμπεράνω η βδέλλα είναι ένας οργανικός μετατροπέας μάζας ενέργειας και μάλιστα φοβερά αποτελεσματικός. Θα έλεγα ότι διαθέτει διπλό σύστημα γι' αυτή τη δουλειά. Πρώτο μπορεί και μετατρέπει τη μάζα σ' ενέργεια κι μετά πάλι σε μάζα για το σώμα της. Δεύτερο μπορεί και μετατρέπει την ενέργεια κατευθείαν σε σωματική μάζα. Η βδέλλα δεν είναι πρωτοπλασματική στη φύση της. Μπορεί να μην έχει καν κυτταρική δομή – »

«Συνεπώς χρειαζόμαστε κάτι βαρύ εναντίον της. Έτσι,» τον διέκοψε ο Ο Ντόννελ. «Εντάξει, κανένα πρόβλημα. Διαθέτω κάμποσα μεγάλα όπλα εδώ»

«Δε νομίζω να με καταλάβατε», παρατήρησε ο Μάικλς. «Ισως δεν το εξήγησα με αρκετή σαφήνεια. Σας λέω ότι *η βδέλλα τρώει ενέργεια*. Μπορεί να καταβροχθίσει την ενέργεια οποιουδήποτε όπλου ποτέ τυχόν θα χρησιμοποιήσετε εναντίον της».

«Και τι θα γίνει», ρώτησε ο Ο'Ντόννελ. «αν συνεχίσει να τρώει»

«Δεν έχω ιδέα ποια μπορεί να είναι τα όρια της ανάπτυξής της» απάντησε ο Μάικλς. «Το μέγεθός της μπορεί να εξαρτάται αποκλειστικά από την ποσότητα της τροφής»

«Εννοείτε ότι θα μπορούσε να συνεχίσει να μεγαλώνει ίσως για πάντα»

«Πιθανώς να συνεχίζει να μεγαλώνει, για όσο θα υπάρχει διαθέσιμη τροφή»

«Το πρόβλημα αποτελεί αληθινή πρόκληση» είπε ο Ο Ντόννελ. «Αλλά αυτή η βδέλλα δεν μπορεί να είναι εντελώς άτρωτη σε κάθε δύναμη»

«Και όμως έτσι δείχνει. Θα σας συνιστούσα να καλέσετε εδώ μερικούς φυσικούς. Και κανένα βιολόγο. Αναθέστε σ' αυτούς να βρουν κάποιο τρόπο να την εξουδετερώσουν»

Ο ταξίαρχος έσβησε το τσιγάρο του. «Δεν μπορώ να περιμένω κύριε καθηγητά, όσο θα καβγαδίζουν μεταξύ τους οι επιστήμονες. Εχω μια αρχή, που θα σας την πω» Κοντοστάθηκε για έμφαση. «Τίποτα δεν είναι άτρωτο στη δύναμη. Ασκησε αρκετή δύναμη και το καθετί θα υποκύψει. Το καθετί»

«Κύριε καθηγητά» συνέχισε ο ταξίαρχος με πιο φιλικό τόνο, «δε θα 'πρεπε να υποτιμάτε την επιστήμη της οποίας είστε εκπρόσωπος. Κάτω από το Νορθ Χιλ έχουμε μαζέψει τη μεγαλύτερη ποσότητα συμβατικών και πυρηνικών όπλων που συγκεντρώθηκαν ποτέ σ' ένα σημείο. Νομίζετε ότι η βδέλλα θα μπορέσει ν' αντέξει στη μαζική τους δύναμη;»

«Υποθέτω ότι δεν είναι αδύνατο να υπερφορτώσουμε αυτό το πλάσμα» μουρμούρισε αβέβαια ο καθηγητής. Τώρα καταλάβαινε γιατί ο ταξίαρχος τον ήθελε κοντά του. Του πρόσφερε το μανδύα της επιστή-

μης, δίχως την εξουσία να επιβάλλει τις απόψεις του στον Ο'Ντόννελ.

«Ελάτε μαζί μου» του είπε ευδιάθετα ο ταξίαρχος Ο'Ντόννελ στέκοντας στα πόδια του και παραμερίζοντας το καραβόπανο της πόρτας για να περάσει ο Μάικλς. «Θα τσακίσουμε στα δυο αυτή τη βδέλλα».

Ύστερα από μακρά περίοδο αναμονής, θρεπτική τροφή άρχισε να καταφθάνει πάλι, ποτίζοντας τη μια πλευρά της βδέλλας. Αρχικά ήταν λιγοστή αλλά μετά γινόταν σταθερά όλο και περισσότερη. Ακτινοβολίες, δονήσεις, εκρήξεις, στερεά, υγρά — μια εκπληκτική ποικιλία από λιχουδιές. Τα καταβρόχθιζε όλα. Αλλά η τροφή έφτανε με πολύ αργό ρυθμό για να χορτάσουν τα πεινασμένα κύτταρα, γιατί γεννιούνταν ολοένα και καινούρια από δαύτα προσθέτοντας τις απαιτήσεις τους στο σύνολο.

Το μόνιμα πεινασμένο κορμί φώναζε απαιτώντας τροφή, κι άλλη τροφή, πιο γρήγορα!

Τώρα που η βδέλλα είχε φτάσει σε αρκετά μεγάλο μέγεθος, ήταν εντελώς ξύπνια. Διερεύνησε τα ενεργειακά ερεθίσματα γύρω της και εντόπισε την πηγή της νέας τροφής συγκεντρωμένη σ' ένα σημείο.

Δίχως καμιά δυσκολία η βδέλλα σηκώθηκε στον αέρα, διένυσε πετώντας μια μικρή απόσταση και έπεσε πάνω στην τροφή. Τα υπεραποτελεσματικά της κύτταρα άρχισαν να καταβροχθίζουν λαίμαργα τα πλούσια ραδιενεργά υλικά. Αλλά δεν περιφρόνησαν και τα πιο ασήμαντα φαγώσιμα, όπως τα μέταλλα και τους πρωτοπλασματικούς υδατάνθρακες.

«Οι ηλίθιοι του κερατά!» γρύλισε ο ταξίαρχος Ο'Ντόννελ. «Ήταν ανάγκη να πανικοβληθούν έτσι; Θα νόμιζε κανείς ότι ήταν εντελώς ανεκπαίδευτοι».

Έκοβε βόλτες πάνω κάτω στο χώρο έξω από τη σκηνή του, που τώρα ήταν στημένη σε καινούρια τοποθεσία πέντε χιλιόμετρα πιο πίσω.

Η βδέλλα είχε ξεπεράσει τα τρία χιλιόμετρα σε διάμετρο. Τρεις αγροτικές κοινότητες είχε χρειαστεί να εκκενωθούν.

Ο Μάικλς στεκόταν λίγο πιο πέρα από τον ταξίαρχο, μην έχοντας συνέλθει ακόμη από τα όσα είχαν συμβεί. Για ένα διάστημα η βδέλλα είχε δεχτεί παθητικά τη μαζική ισχύ των όπλων και μετά ολόκληρος ο όγκος της είχε σηκωθεί στον αέρα. Το σώμα της είχε σκεπάσει τον ήλιο καθώς έφτανε πετώντας αργά πάνω από το Νορθ Χιλ και αφηνόταν να πέσει. Ο χρόνος θα πρέπει να ήταν αρκετός για εκκένωση, αλλά οι έντρομοι στρατιώτες τα είχαν χάσει από τον πανικό.

Εξήντα επτά άντρες είχαν χαθεί στην Επιχείρηση Βδέλλα και ο ταξίαρχος Ο'Ντόννελ είχε τώρα ζητήσει την άδεια να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα. Η Ουάσιγκτον είχε στείλει μια ομάδα επιστημόνων να διερευνήσει την κατάσταση.

«Δεν πήραν ακόμη καμιά απόφαση αυτοί οι ειδικοί;» ρώτησε οργισμένα ο ταξίαρχος Ο'Ντόννελ σταματώντας απότομα μπροστά στη σκηνή. «Αρκετή ώρα το κουβεντιάζουν».

«Είναι δύσκολη απόφαση», απάντησε ο Μάικλς. Επειδή δεν ήταν επίσημο μέλος της διερευνητικής επιτροπής, είχε αναφέρει τα όσα ήξερε και είχε φύγει. «Οι φυσικοί θεωρούν ότι το πρόβλημα ανήκει στο χώρο των βιολόγων και οι βιολόγοι πιστεύουν ότι την απάντηση πρέπει να δώσουν οι χημικοί. Κανένας δεν είναι ειδικός στο θέμα, γιατί πρώτη φορά βρισκόμαστε αντιμέτωποι μ' ένα τέτοιο πράγμα. Απλώς δεν έχουμε τ' απαιτούμενα στοιχεία».

«Το πρόβλημα είναι καθαρά στρατιωτικό», δήλωσε

ο Ο'Ντόννελ κοφτά. «Δε μ' ενδιαφέρει η φύση του πλάσματος — το μόνο που θέλω είναι να μου πουν τι μπορεί να το ξεπαστρέψει. Καλύτερα να μου δώσουν την άδεια να χρησιμοποιήσω τη βόμβα».

Ο Μάικλς είχε κάνει τους δικούς του υπολογισμούς γι' αυτό. Ήταν αδύνατο να πει κανείς κάτι με σιγουριά, αλλά υπολογίζοντας χοντρικά το ρυθμό απορρόφησης μάζας-ενέργειας με βάση το μέγεθος και τη φαινομένη δυνατότητα ανάπτυξης της βδέλλας, μια ατομική βόμβα ίσως να κατάφερνε να υπερφορτώσει τον οργανισμό της — αν την έριχναν πολύ σύντομα.

Υπολόγιζε τρεις μέρες σαν το όριο χρησιμότητας μιας ατομικής βόμβας. Η βδέλλα αυξανόταν με γεωμετρικό ρυθμό. Σε λίγους μήνες θα είχε σκεπάσει τις Ηνωμένες Πολιτείες.

«Είναι μια εβδομάδα τώρα που ζητώ την άδεια να χρησιμοποιήσω τη βόμβα», γρύλισε γκρινιάρικα ο Ο'Ντόννελ. «Και θα την πάρω, αλλά μονάχα αφού όλα τα ζωντόβολα τελειώσουν με τις αναθεματισμένες συζητήσεις τους». Ο ταξίαρχος σταμάτησε να κάνει βόλτες και γύρισε προς τον Μάικλς. «Θα την καταστρέψω αυτή τη βδέλλα. Θα την τσακίσω, έστω κι αν είναι να δώσω και την τελευταία μου ανάσα γι' αυτό. Είναι κάτι παραπάνω από θέμα εθνικής ασφάλειας τώρα. Είναι ζήτημα προσωπικού γοήτρου».

Αυτός ο τρόπος σκέψης μπορεί να έφτιαχνε μεγάλους στρατηγούς, σκέφτηκε ο Μάικλς, αλλά δεν ήταν η σωστή μέθοδος προσέγγισης του προβλήματος. Με το να βλέπει τη βδέλλα σαν τον Εχθρό, ο Ο'Ντόννελ αντιδρούσε εντελώς ανθρωπομορφικά. Ακόμη και η ονομασία «βδέλλα» ήταν μια σκέτη ανθρωπομορφική ετικέτα. Ο Ο'Ντόννελ την αντιμετώπιζε λες και η βδέλλα ήταν ένα κοινό φυσικό εμπόδιο, σαν να ήταν

απλά κάτι αντίστοιχο μ' ένα μεγάλο αντίπαλο στρατό.

Αλλά η βδέλλα δεν ήταν άνθρωπος, ίσως ούτε καν γέννημα αυτού του πλανήτη. Θα έπρεπε να την αντιμετωπίσει κανείς με τους δικούς της όρους.

«Να, έρχονται οι μεγάλοι εγκέφαλοι», είπε ο Ο'Ντόννελ.

Από μια γειτονική σκηνή βγήκε μια ομάδα από κουρασμένους άντρες, μ' επικεφαλής τον Άλλενσον, έναν κρατικό βιολόγο.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο ταξίαρχος. «Βρήκατε τι σόι πλάσμα είναι;»

«Μια στιγμή και θα πάω να σου κόψω ένα δειγματάκι», απάντησε σαρκαστικά ο Άλλενσον, αγριοκοιτάζοντάς τον με μάτια κόκκινα από την κούραση.

«Βρήκατε κανέναν *επιστημονικό* τρόπο να την εξοντώσουμε;»

«Α, αυτό δεν ήταν δύσκολο», απάντησε ειρωνικά ο Μόρφι, ένας ατομικός επιστήμονας. «Αρκεί να την απομονώσουμε σε περιβάλλον απόλυτου κενού. Αυτό θα μας έκανε τη δουλειά. Ή αν την ξαποστείλουμε μακριά από τη Γη με μεθόδους αντιβαρύτητας».

«Αλλά, εκτός από τις παραπάνω μεθόδους», συνέχισε ο Άλλενσον, «θα προτείναμε σαν πιο πρακτικό να ρίξεις εκείνη την ατομική βόμβα σου και μάλιστα δίχως καμιά καθυστέρηση».

«Αυτή είναι η γνώμη ολόκληρης της ομάδας;» ρώτησε ο Ο'Ντόννελ με μάτια που άστραφταν.

«Ναι.»

Ο ταξίαρχος απομακρύνθηκε βιαστικά. Ο Μάικλς πλησίασε τους επιστήμονες.

«Θα έπρεπε να μας έχει καλέσει από την αρχή», παραπονέθηκε ο Άλλενσον. «Τώρα δεν έχουμε καιρό να σκεφτούμε τίποτε άλλο εκτός από τη χρήση δύναμης».

«Καταλήξατε σε τ ποτα συμπεράσματα για τη φύ-
ση της βδέλλας;» ρώτησε ο Μάικλς
«Μονάχα πολύ γενικά», απάντησε ο Μοριάρτυ
«και ειναι τα ,δια με τα δ κά σου Η βδέλλα έχει μαλ
λον εξωγήινη προελευση Φα νετα, να ήταν σε κατά
σταση σπόρου μέχρι που έφτασε στη Γη» Κοντοστα
θηκε ν' ανάψει μια πιπα «Παρεπιπτόντως, θα 'πρεπε
να ευγνωμονουμε την τυχη που δεν έπεσε στη θάλασ
σα. Γιατι τότε θα έτρωγε τη Γη κάτω από τα πόδ α μας
πριν καν πάρουμε είδηση τι γινεται».
Περπάτησαν σιωπηλο, για μερικά λεπτά
«Οπως ανέφερες κ. εσυ, η βδελλα ειναι ένας τε
λε ος μετατροπέας -μπορει να μετατρέπε, τη μάζα
σ' ενέργεια κα την ενέργεια σε μαζα» Ο Μοριάρτυ
έκανε μια πικρόχολη γκριμάτσα «Φυσικά αυτο ειναι
εντελως αδυνατο και μπορω να το αποδειξω με νουμερα»
«Εγω θα πάω για ένα ποτό» ειπε ο Άλλενσον «Ειναι κανείς άλλος για παρέα;»
«Η καλύτερη ιδέα της εβδομάδας», συμφώνησε ο Μάικλς. «Αναρωτιέμαι πόσο καιρό θα χρειαστει ο Ο'Ντόννελ για να πάρει την άδεια να χρησιμοποιήσει τη βόμβα».
«Από την πείρα που έχω από τους πολιτικούς», απάντησε ο Μοριάρτυ, «πάρα πολύ».

Τα πορίσματα των κρατικων επιστημόνων ελέ-
χθηκαν και από άλλους κρατικούς επιστήμονες Αυτό
πήρε μερικές μέρες Υστερα στην Ουάσιγκτον ήθε-
λαν να μάθουν αν υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις πέρα
από την έκρηξη μιας ατομικής βόμβας καταμεσής
στην πολιτεία της Νέας Υόρκης. Χρειάστηκε κάμπο-
σος χρόνος για να πειστούν γι' αυτή την αναγκαιότη-
τα Μετά έπρεπε να γίνει και η σχετική εκκένωση το

πληθυσμού, γεγονός που πήρε κι άλλο χρόνο.
Ύστερα υπογράφτηκαν οι διαταγές και πέντε ατομικές βόμβες βγήκαν από μια αποθήκη. Ένα περιπολικό ρουκετοπλάνο ανέλαβε τη δουλειά, δόθηκαν οι σχετικές διαταγές και η επιχείρηση ανατέθηκε στον ταξίαρχο Ο'Ντόννελ. Αυτό έφαγε άλλη μια μέρα.
Τελικά, το κοντομούρικο ρουκετοπλάνο πέταξε πάνω από τη Νέα Υόρκη Η γκριζόμαυρη μάζα της βδέλλας φαινόταν πολύ καθαρά από ψηλά. Σαν μολυσμένο σπυρί, απλωνόταν ανάμεσα στο Λέηκ Πλάσιντ και την Ελίζαμπεθτάουν, καλύπτοντας το Κήν και την κοιλάδα του, και γλείφοντας τις παρυφές του Τζέυ.
Η πρωτη βόμβα έπεσε.

Είχε περάσει μια μεγάλη νεκρή περίοδος αναμονής μετά από εκείνη την πρώτη δόση θρεπτικής τροφής Για κάμποσο καιρό τις αφθονότερες ακτινοβολ ες της μέρας διαδέχονταν απλως οι μειωμένες της νυχτας Στο διάστημα αυτό η βδελλα ετρωγε το έδαφος κάτω από το κορμί της απορροφουσε το γυρω αέρα και μεγάλωνε. Και ύστερα, μια μέρα—
Μια εκπληκτική έκρηξη ενέργειας!
Το καθετι ήταν τροφη για τη βδέλλα, αλλά πάντοτε υπηρχε το ενδεχόμενο να της κάτσει στο λαιμό μια υπερβολικά μεγάλη μπουκιά Η ενέργεια την έλουσε τη διαπότισε την ξεχείλισε, και η βδέλλα πάσχιζε φρενιασμένα να χωρέσει την τιτάνια δόση Οντας μικρή ακόμη γρήγορα έφτασε στα όρια υπερφορτωσης Τα ζορισμένα κυτταρα, έχοντας κιόλας φάει μέχρι σκασμου, συνέχιζαν να δέχονται αδιάκοπα ολοένα και περισσότερη τροφη Το μπουκωμένο σωμα κατασκευαζε νεα κυτταρα με ξέφρενο ρυθμό Και—
Αντεξε Η ενέργεια ήταν ελεγχόμενη τωρα, διευκολυνοντας έτσι μια περαιτερω αυξηση Περισσότερα

...κύτταρα άρχισαν να μοιράζονται το φορτίο, απορροφώντας την τροφή

Οι επόμενες δόσεις πήγαιναν άνετα κάτω, ευκο... ανεκτές Η βδέλλα ξεπέρασε τα όριά της μεγαλώνοντας τρώγοντας και μεγαλώνοντας

Αυτό ήταν πραγματικά σπουδαίο τσιμπούσι... βδέλλα ήταν κοντά στην έκσταση όσο ποτέ άλλοτε... Περίμενε όλο ελπίδα για περισσότερη τροφή αλλά... είχε πάψει να έρχεται άλλη

Έτσι ξαναγύρισε στην παλιά μέθοδο, τρώγοντας... τη Γη Όμως, η ενέργεια που τη χρησιμοποιούσε... να παράγει περισσότερα κύτταρα, αναλωνόταν γο... νά Σύντομα πεινούσε και πάλι

Ποτέ δε θα σταματούσε να πεινά.

Ο Ο'Ντόννελ αναγκάστηκε να υποχωρήσει με το... αποκαρδιωμένους άντρες του Στρατοπέδευσαν... καπέντε χιλιόμετρα μακριά από τις νότιες άκρες... βδέλλας στην εκκενωμένη πόλη της Σκρουν Λέηκ... βδέλλα είχε τώρα διάμετρο γύρω στα εκατό χιλ... τρα και συνέχιζε να μεγαλώνει γοργά Σκέπαζε εντ... λως τα βουνά Αντιρόντακ καλύπτοντας τα παντ... το Σάρανακ Λέηκ ως το Πορτ Χένρυ, με μια άκρη... πάνω από το Ουέστπορτ στη λίμνη Σαμπλαιν

Οι πάντες μέσα σε ακτίνα τριακοσίων χιλιομέτ... από τη βδέλλα είχαν απομακρυνθεί

Στον Ο Ντόννελ δόθηκε η άδεια να χρησιμοπ... σει υδρογονικές βόμβες, με τον όρο ότι θα είχ... την έγκριση των επιστημόνων

«Τι αποφάσισαν οι μεγάλοι εγκέφαλοι» ρώτη... Ο'Ντόννελ

Αυτός και ο Μάικλς βρίσκονταν στο σαλόν... εκκενωμένου σπιτιού της Σκρουν Λέηκ που ... χος είχε μετατρέψει σε αρχηγείο του.

«Γιατί το τραβάνε τόσο,» γκρίνιασε ανυπόμονα ο Ο Ντόννελ «Η βδέλλα πρέπει να καταστραφεί το ταχύτερο δυνατό Τι κάθονται και χασομεράνε πάλι,»

«Φοβούνται μήπως συμβεί αλυσιδωτή αντίδραση», του εξήγησε ο Μάικλς «Μια συγκέντρωση υδρογονικών εκρήξεων θα μπορούσε να ξεκινήσει μια τέτοια αντίδραση στο φλοιό ή την ατμόσφαιρα της Γης Θα μπορούσε ακόμη να κάνει μισή άλλη ντουζίνα πράγματα»

«Μπας και θα ήθελαν να διατάξω καμιά επίθεση με εφ όπλου λόγχη,» γρύλισε περιφρονητικά ο Ο'Ντόννελ

Ο Μάικλς αναστέναξε και κάθισε σε μια πολυθρόνα Ήταν σίγουρος ότι η όλη αντιμετώπιση του προβλήματος ήταν λάθος Οι κρατικοί επιστήμονες εξωθούνταν προς μια και μοναδική γραμμή έρευνας Η πίεση πάνω τους ήταν τόσο μεγάλη που δεν τους δινόταν η ευκαιρία να σταθούν και να σκεφτούν οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση εκτός από τη χρήση δυνάμης και η βδέλλα τρεφόταν μ' αυτή

Ο Μάικλς ήταν σίγουρος ότι υπήρχαν περιπτώσεις που η μέθοδος του να πολεμάς τη φωτιά με τη φωτιά ήταν ανεφάρμοστη

Η φωτιά Ο Λοκ ήταν ο θεός της φωτιάς. Και της πανουργίας Μπα δεν υπήρχε καμιά λύση σ' αυτό Αλλά το μυαλό του Μάικλς είχε μπει σε μυθολογικό κανάλι τώρα, αναζητώντας καταφύγιο από το αβάσταχτο παρόν

Στο δωμάτιο μπήκε ο Άλλενσον, ακολουθούμενος και από έξι άλλους επιστήμονες

«Λοιπόν» μπήκε αμέσως στο θέμα ο Άλλενσον, «υπάρχε μια αρκετά μεγάλη πιθανότητα να γίνει θρύψαλα η Γη αν χρησιμοποιήσεις τον αριθμό των βομ-

βων που οι υπολογισμοί μας δείχνουν ότι χρειά-ζονται».

«Στον πόλεμο πρέπει να ρισκάρεις», αποκρίθηκε στα ίσια ο Ο'Ντόνελ. «Να προχωρήσω;»

Ο Μάικλς κατάλαβε, ξαφνικά, ότι ο Ο'Ντόννελ δε-έδινε πεντάρα κατά πόσο η Γη θα γινόταν θρύψαλα ή όχι. Το μόνο που ενδιέφερε τον οργισμένο ταξίαρχ. ήταν ότι θα πυροδοτούσε αυτός τη μεγαλύτερη έκρ-ξη που είχε γίνει ποτέ από χέρι ανθρώπου.

«Μη βιάζεσαι», απάντησε ο Άλλενσον. «Ας πο. και οι άλλοι την άποψή τους».

Ο ταξίαρχος με δυσκολία κράτησε τα νεύρα το. «Θυμηθείτε» υπογράμμισε «ότι σύμφωνα με τους δ. κούς σας υπολογισμούς η βδέλλα μεγαλώνει με ρυθ-μό έξι μέτρων την ώρα».

«Και ότι ο ρυθμός αυτός επιταχύνεται» πρόσθεσ. ο Άλλενσον. «Αλλά αυτή δεν είναι απόφαση που μπ. ρεί να ληφθεί βιαστικά».

Ο Μάικλς ανακάλυψε ότι το μυαλό του είχε αρχ. να περιπλανιέται πάλι σε άλλα κανάλια προς τους . ρανούς του Δία τούτη τη φορά. Αυτούς ακριβ. χρειάζονταν. Η τη δύναμη του Ηρακλή. Η . .αφν. τινάχτηκε πάνω. «Κύριοι», φώναξε, «πιστεύω ότ. μ. ρώ να σας προσφέρω μια πιθανή εναλλακτική λ. αν και δεν εγγυώμαι για τις πιθανότητες επιτυχ.

Τα μάτια όλων καρφώθηκαν πάνω του.

«Έχετε ακούσει ποτέ για τον Ανταίο;» ρώτησε

Όσο περισσότερο έτρωγε η βδέλλα, τόσο ταχύ. ρα μεγάλωνε και τόσο πιο πολύ πεινούσε. Μόλο. η γέννησή της ήταν πια ξεχασμένη, οι αναμνήσεις τ. έφταναν πολύ πίσω. Θυμόταν ότι είχε καταβροχθ. έναν πλανήτη σ' εκείνο το αρχαίο παρελθόν. Ε.χ. τε μεγαλώσει σε τιτάνιες διαστάσεις και η πείνα π.

ένιωθε ήταν ανάλογη. Έτσι είχε κάνει το ταξίδι ως το κοντινότερο άστρο και το είχε καταβροχθίσει κι αυτό, αναπληρώνοντας τα κύτταρα που είχε μετατρέψει σ' ενέργεια για τις ανάγκες του ταξιδιού. Αλλά μετά δεν υπήρχε άλλη τροφή και το επόμενο πλησιέστερο ά-στρο απείχε τεράστιες αποστάσεις.

Είχε ξεκινήσει και γι' αυτό το ταξίδι, αλλά πολύ πριν φτάσει στην τροφή, η ενέργειά της εξαντλήθηκε. Η μάζα που μετατρεπόταν σ' ενέργεια για τις ανάγ-κες του ταξιδιού είχε αναλωθεί όλη. Η βδέλλα άρχισε να μικραίνει.

Τελικά όλη της η ενέργεια εξαντλήθηκε. Έτσι κα-τέληξε στο να γίνει ένας σπόρος που περιπλανιόταν άσκοπα στο διάστημα.

Ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό. Ή μή-πως όχι; Είχε την εντύπωση ότι θυμόταν αόριστα ένα μακρινό θολό παρελθόν όταν το Σύμπαν ήταν ακόμη ομοιόμορφα γεμάτο με άστρα. Και η βδέλλα είχε βο-σκήσει σ' αυτά ερημώνοντας ολόκληρους τομείς, με-γαλώνοντας και θεριεύοντας. Και τ' άστρα είχαν εκτι-νάχτεί με τρόμο μακριά της σχηματίζοντας γαλαξίες κι αστερισμούς.

Ή μήπως η εικόνα αυτή ήταν σκέτο όνειρο;

Μεθοδικά, η βδέλλα συνέχισε να τρέφεται με τη Γη, αναρωτώμενη πού μπορεί να ήταν εκείνη η πλού-σια τροφή. Και μετά την ένιωσε πάλι κοντά της αλλά τούτη τη φορά ήταν κάπου από πάνω της.

Περίμενε, αλλά ο δελεαστικός μεζές συνέχιζε να παραμένει απρόσιτος. Και η βδέλλα μπορούσε να νιώ-σει πόσο θρεπτική και αγνή τροφή ήταν.

Αλλά ν. ατ. δεν έπεφτε.

Γ. αρκετή ώρα η βδέλλα περίμενε με προσμονή αλλά η τροφή παρέμενε μακριά της. Τελικά, η βδέλλα δεν άντεξε. σηκώθηκε στον αέρα και την ακολούθησε

Η τροφή απομακρυνόταν σταθερά από την επιφά-
νεια του πλανήτη. Η βδέλλα την ακολούθησε με όση
ταχύτητα της επέτρεπε ο όγκος της. Πιο πέρα μπο-
ρούσε να νιώσει την παρουσία μιας ακόμη πιο πλού-
σιας πηγής.

Την καυτή, υπέροχη λιχουδιά ενός ήλιου!

Ο Ο'Ντόννελ κερνούσε σαμπάνια στους επιστήμο-
νες του θαλάμου ελέγχου. Θ' ακολουθούσαν βέβαι-
κι επίσημα δείπνα, αλλά τούτος ήταν ο γιορτασμός
της νίκης.

«Μια πρόποση», ανακοίνωσε ο ταξίαρχος στέκον-
τας όρθιος. Οι άντρες σήκωσαν τα ποτήρια τους. Ο
μόνος που δεν έπινε ήταν ένας υπολοχαγός καθισμέ-
νος μπροστά στην κονσόλα ελέγχου που καθοδήγη-
σε το αυτόματο διαστημόπλοιο.

«Στον Μάικλς που θυμήθηκε τον —πώς τον είπαμ
πάλι, Μάικλς;»

«Τον Ανταίο». Ο Μάικλς έπινε τη μια σαμπάνια μετ
την άλλη αλλά δεν ένιωθε διόλου κεφάτος. Ο Ανταίος
ο γιος της Γαίας και του Ποσειδώνα, της γης και τη
θάλασσας. Ο ανίκητος παλαιστής. Κάθε φορά π...
Ηρακλής τον πετούσε καταγής, εκείνος ξανασηκώ-
ταν ακόμη πιο δυνατός.

Μέχρι που ο Ηρακλής τον σήκωσε στον αέρα

Ο Μοριάρτυ κάτι μουρμούριζε μέσα από τα δό...
του, κάνοντας υπολογισμούς μ' ένα λογαριθμικό
νόνα και καταγράφοντας τ' αποτελέσματα σ' ένα χ...
τί. Ο Άλλενσον έπινε, αλλά ούτε κι αυτός φαινό...
ιδιαίτερα ευτυχής.

«Ελάτε Κασάνδρες της συμφοράς», φώναξε
Ο'Ντόννελ γεμίζοντας πάλι τα ποτήρια με σαμπά-
«Μπορείτε να κάνετε τους υπολογισμούς σας αργό-
ρα. Τώρα πιείτε και γλεντήστε». Γύρισε προς το χ...

στή της κονσόλας. «Πώς πάει,»

Η έμπνευση του Μάικλς είχε εφαρμοστεί μ' ένα
διαστημόπλοιο. Το σκάφος, με τηλεχειρισμό από τη
Γη, ήταν γεμάτο καθαρά ραδιενεργά υλικά. Το είχαν
κρατήσει πάνω από τη βδέλλα μέχρι που το πλάσμα
έχαψε το δόλωμα και σηκώθηκε να το ακολουθήσει.
Ο Ανταίος είχε εγκαταλείψει τη μητέρα του, τη Γή, αλ-
λά έχανε τη δύναμή του στον αέρα. Ο χειριστής φρόν-
τιζε να διατηρεί στο διαστημόπλοιο την ταχύτητα που
χρειαζόταν για να μην το φτάνει η βδέλλα, αλλά και
να το κρατά αρκετά κοντά για να την παρασύρει πίσω
του.

Τώρα τόσο το διαστημόπλοιο όσο και η βδέλλα βρί-
σκονταν σε τροχιά σύγκρουσης με τον Ήλιο.

«Θαυμάσια, στρατηγέ μου» απάντησε ο χειριστής.
«Βρίσκονται μέσα στην τροχιά του Ερμή τώρα».

«Κύριοι», δήλωσε ο ταξίαρχος, «ορκίστηκα να κα-
ταστρέψω αυτό το πράγμα. Δεν είναι αυτός ακριβώς
ο τρόπος που θα διάλεγα να το κάνω. Υπολόγιζα σε
μια πιο προσωπική μέθοδο. Αλλά εκείνο που μετρά
πάνω απ' όλα είναι η καταστροφή του. Τώρα θα είστε
όλοι μάρτυρες σ' αυτή. Υπάρχουν περιπτώσεις που η
καταστροφή αποτελεί ιερή αποστολή. Τούτη είναι μια
από τις περιπτώσεις αυτές. Κύριοι, ειλικρινά αισθάνο-
μαι υπέροχα».

«Αλλάξτε πορεία στο διαστημόπλοιο!» Ήταν ο Μο-
ριάρτυ που είχε φωνάξει. «Αλλάξτε του πορεία, πού
να πάρει και να σηκωθεί!»

Τους έδειξε τ' αποτελέσματα των υπολογισμών
του.

Ήταν εύκολο να τα καταλάβει κανείς. Ο ρυθμός
αύξησης της βδέλλας και η σχέση ενέργειας-κατανά-
λωσης ήταν υπολογισμένα. Η ταχύτητα στο διάστημα
ήταν μια σταθερά. Η ενέργεια που λάμβανε το πλά

ύμα από τον Ήλιο καθώς πλησίαζε, ήταν μια εκθετική καμπύλη. Η σχέση ενέργειας-απορρόφησης, δοσμένη με όρους αύξησης, εκφράζονταν σαν μια επιταχυνόμενη ασυνεχής πρόοδος.

Το αποτέλεσμα—

«Θα καταβροχθίσει τον Ήλιο» εξήγησε απλά ο Μοριάρτυ πολύ σιγανά.

Στο θάλαμο ελέγχου ξέσπασε αληθινό πανδαιμόνιο. Έξι από τους επιστήμονες προσπαθούσαν να τα εξηγήσουν στον Ο' Ντόννελ, όλοι μαζί ταυτόχρονα. Ύστερα το επιχείρησε ο Μοριάρτυ και τελικά ο Αλλενσον.

«Ο ρυθμός αύξησης είναι τόσο μεγάλος και η ταχύτητα τόσο αργή —και θ' απορροφήσει τόση ενέργεια— που η βδέλλα θα είναι σε θέση να καταβροχθίσει τον Ήλιο όταν φτάσει εκεί. Η τουλάχιστο ν' αρχίσει να τον τρώει μέχρι που να μην αφήσει ... ποτά»

Ο Ο'Ντόννελ δε χασομέρησε για να καταλάβει. Αμέσως γύρισε προς το χειριστή.

«Άλλαξε πορεία στο σκάφος», πρόσταξε.

Όλοι μαζεύτηκαν γύρω από την οθόνη του ραντάρ, περιμένοντας.

Η τροφή έκανε στροφή από το δρόμο της βδέλλας και άρχισε ν' απομακρύνεται. Μπροστά της ... μια άλλη εξαιρετικά πλούσια πηγή, αλλά ήταν ακόμα πολύ μακριά. Η βδέλλα δίστασε.

Τα κύτταρά της, ξοδεύοντας απερίσκεπτα ενέργεια, απαιτούσαν μια άμεση απόφαση. Η τροφή ... νόταν ταντάλιστικά κοντά.

Να διαλέξει την κοντινότερη ή την αφθονότερη πηγή;

Το σώμα της βδέλλας ήθελε τροφή τώρα

Η βδέλλα έστριψε στο κατόπι της, απομακρυνόμενη από τον Ήλιο.

Η σειρά του Ήλιου θα ερχόταν μετά.

«Απομάκρυνέ την σε ορθή γωνία προς το επίπεδο του Ηλιακού Συστήματος», συμβούλεψε ο Αλλενσον.

Ο χειριστής άγγιξε τα κουμπιά ελέγχου. Στην οθόνη του ραντάρ είδαν τη μεγάλη κηλίδα να στρέφεται πίσω από τη μικρότερη. Η βδέλλα είχε αλλάξει πορεία.

Η ανακούφιση πλημμύρισε την αίθουσα. Την είχαν γλιτώσει, παρά τρίχα!

«Σε ποιο τμήμα του ουρανού θα βρίσκεται τώρα η βδέλλα;» ρώτησε ο Ο' Ντόννελ, με το πρόσωπο ανέκφραστο.

«Ας πάμε έξω» είπε ένας αστρονόμος. «Νομίζω ότι μπορώ να σας δείξω το σημείο». Προχώρησαν ως την πόρτα. «Κάπου σ' εκείνη την περιοχή», εξήγησε ο αστρονόμος, δείχνοντας.

«Ωραία. Εντάξει, υπολοχαγέ», είπε ο Ο'Ντόννελ γυρίζοντας προς το χειριστή. «Εκτέλεσε τις διαταγές σου»

Οι επιστήμονες τα έχασαν κυριολεκτικά, μένοντας με κομμένη την ανάσα. Ο χειριστής έπαιξε με τα κουμπιά του και η μεγάλη κηλίδα άρχισε να κερδίζει έδαφος έναντι της μικρής. Ο Μάικλς άρχισε να διασχίζει την αίθουσα.

«Στοπ!» φώναξε ο ταξίαρχος με τη δυνατή επιτακτική φωνή του, σταματώντας τον Μάικλς. «Ξέρω τι κάνω. Φρόντισα το σκάφος να είναι ειδικής κατασκευής»

Στην οθόνη του ραντάρ η μεγάλη κηλίδα πρόλαβε τη μικρή.

«Σας είπα ότι έχω πάρει προσωπικά το θέμα» συνέ

χισε ο Ο'Ντόννελ. «Ορκιστηκα να καταστρέψω αυτ
τη βδέλλα. Ποτέ δε θα μπορούμε να νιώσουμε ασφα
λείς όσο ζει». Χαμογέλασε. «Θέλετε να βγούμε να ρ
ξουμε μια ματιά στον ουρανό;»

Ο ταξίαρχος προχωρησε προς την πόρτα, με του
επιστήμονες στο κατόπι του.

«Πάτησε το κουμπι υπολοχαγέ!»

Ο χειριστης το πάτησε Για μια στιγμη δεν άλλαξ
τίποτα Υστερα ο ουρανός φωτιστηκε απότομα

Ενα λαμπερό αστέρι ειχε φανει στο διάστημα
λαμψη του γέμισε τη νυχτα δυνάμωσε και μετά α
χισε να σβήνει.

«Τι έκανες;» ρώτησε πνιχτά ο Μάικλς

«Εκεινη η ρουκέτα περιειχε μια υδρογονικη βο
βα», εξήγησε ο Ο Ντόννελ, με τ' αρρενωπά χαρα
ριστικά του να λαμπουν από θριαμβο «Την πυροδ
σα τη στιγμη της επαφης» Γυρισε πάλι προς το χε
στή. «Πιάνεις τίποτα στο ραντάρ;»

«Ούτε ίχνος, στρατηγέ μου».

«Κυριοι», ανακοινωσε ο ταξίαρχος «Ηρθα σε
κρουση με τον εχθρό και τον νικησα Ας πιουμε
άλλη λίγη σαμπάνια».

Αλλά ο Μάικλς ένιωθε ξαφνικά πολυ αρρωσ

Εξαιτίας της κατανάλωσης ενέργειας, η βδέλλα
ταν σε στάδιο συρρίκνωσης όταν έγινε η μεγάλη
κρηξη Δεν υπήρχε περίπτωση να την απορροφησ
Τα κύτταρα της βδέλλας άντεξαν για ένα ελάχισ
κλάσμα δευτερολέπτου και μετά υπερφορτώθηκαν
καριαία.

Η βδέλλα διαλύθηκε, κομματιάστηκε κατα
φηκε. Διαμελιστηκε σε χιλιάδες κομμάτια και το
να απ' αυτά σκορπιστηκε σε χιλιάδες άλλα

Τα μικροσκοπικά κομμάτια τινάχτηκαν περα

το κρουστικό κύμα της έκρηξης και διασπάστηκαν αυ
τόματα σε ακόμη μικρότερα

Εγιναν σπόρο

Οι σπόροι μεταβλήθηκαν σε ξερους, σκληρους και
φαινομενικά άψυχους κόκκους σκόνης δισεκατομμυ
ρια από δαυτους, που αρμένιζαν σκόρπιοι στο διάστη
μα Διχως συνειδηση

Δισεκατομμυρια σποροι, που περιμεναν να βρουν
τροφη

Η ΕΡΠΟΥΣΑ ΦΡΙΚΗ

του Θορπ ΜακΚλάσκυ

*Η **Ερπουσα Φρικη** του Θορπ ΜακΚλάσκυ ειναι ένα από τα πιο φημισμένα διηγήματα με τερατα και γι' αυτό το συναντά κανεις αρκετά συχνά σε σχετικές ξένες ανθολογιες Αυτός ειναι και ένας από τους λόγους που δε θέλησα να ξεφυγω πολυ από τον πρωτοτυπο τιτλο **The Crawling Horror** παρά την κάπως αβολη ελληνική απόδοση **Crawling** σημαινει κάτι που έρπει και ταυτόχρονα κάτι που προκαλει ανατριχιλα Οσο για το **Horror** εδω δε σημαινει ακριβως «φρικη» αλλά «φρικαλέο πλάσμα».*

Αλλά —το «Ερπον και Ανατριχιαστικο Φρικαλέο Πλασμα» θα ήταν ακομη πιο άβολος τιτλος αν και ξέρω ορισμένα άτομα που πολύ θα τους ταίριαζε. Τέλος πάντων αν δεν πω την κακία μου θα σκάσω (Χωρια που μετά αφηνω τον κάθε γνωστό και φιλο να φανταστει οτι εκεινον ακριβως ειχα κατα νου όταν την έγραφα!)

Το θέμα ειναι ότι τουτο το τέρας είναι αληθινά από τα πιο πρωτότυπα περισσότερο και απ οσο δειχνει αρχικα Και κάτι πιο σημαντικό απο πρωτότυπο ειναι ενδιαφερον τέρας

Γ Μ

1

Πρόθεσή μου εδώ είναι να καταγράψω στο χαρτί μια σειρά από αδιαμφισβήτητα γεγονότα. Σε μερικά από τα συμβάντα αυτά υπήρξα αυτόπτης μάρτυρας ενώ τα υπόλοιπα βασίζονται στα όσα μου αφηγήθηκαν σοβαρά και αξιόπιστα άτομα.

Είμαι επαρχιακός γιατρός, έχοντας όλη μου τη ζωή ασκήσει το επάγγελμα αποκλειστικά σε τούτο το χωριό όπως, άλλωστε, και ο πατέρας μου πριν από μένα. Οι κάτοικοι εδώ είναι αγρότες, κυρίως ολλανδικής ή γερμανικής καταγωγής, με λίγους σκόρπιους Πολωνούς ή Λιθουανούς εδώ κι εκεί.

Γύρω στα τρία χιλιόμετρα έξω από το χωριό είχε τη φάρμα του ο Χανς Λουντβιχ Μπρουμπέηκερ. Η φάρμα υπάρχει ακόμη εκεί και τώρα την εκμεταλλεύονται συγγενείς, αλλά ο ίδιος ο Χανς έχει χαθεί. Κανένας δεν μπορεί να πει με σιγουριά πού ή τι είναι σήμερα ο παλιός ιδιοκτήτης της. Μπορούμε να κάνουμε μονάχα εικασίες.

Ο Χανς ζούσε εκεί μόνος. Η χήρα μάνα του είχε πεθάνει το '29 ή το '30 και ο Χανς είχε μείνει ορφανός. Το χωριό περίμενε ότι κάποτε θα παντρευόταν. Αλλά, για κάποιο ακαθόριστο λόγο, δεν το είχε κάνει ακόμη, αν και έδειχνε μια ιδιαίτερη προτίμηση για μια κοπέλα.

Τώρα δεν υπάρχει πια τρόπος να μάθουμε πότε α

κριβώς άρχισε η σειρά των παράξενων συμβάντων, που στην αρχή φαίνονταν ασήμαντα Αλλά με την ιστορία πλέον ολοκληρωμένη, αν και δεν είμαι σε θέση να πω πότε άρχισε, μπορώ να πω πως άρχισε Ξέρω ότι στη διάρκεια των λίγων πρώτων μηνών ο Χανς δεν υποψιαζόταν τίποτα το παράξενο Προφανώς είχε παρανοήσει και συνεπώς αγνοήσει τα πρώτα μικρά επεισόδια που οδήγησαν αργά και σταδιακά προς την αποκορύφωση της φρίκης Μου αφηγήθηκε περίπου πριν τρεις μήνες πώς άρχισε το πράγμα

«Στην αρχή νόμιζα ότι καβγάδιζαν μεταξύ τους οι αρουραίοι», εξήγησε, μ' εκείνο το αμήχανο, απολογητικό γέλιο ενός ανθρώπου που δεν περιμένει να τον πιστέψουν «Ανέκαθεν υπήρχαν πολλοί αρουραίοι στο σπίτι οι γάτες μετριάζουν κάπως τον αριθμό τους αλλά γενικά υπήρχαν πάντοτε πολλοί που πιλαλούσαν και τσίριζαν πίσω από τους τοίχους

»Αλλά η πρώτη μου εντύπωση ήταν ότι καβγάδιζαν Θυμάμαι που σκέφτηκα ότι θα πρέπε να υπάρχει ένας αληθινά πελώριος αρουραίος εκεί μέσα Τον άκουγα να τρέχει πάνω κάτω και μετά *πλοπ* — πήδηξε από κάποιο δοκάρι ανάμεσα στους τοίχους θόρυβος που έδειχνε κάτι μαλακό και βαρύ

»Προφανώς το άκουγαν και οι γάτες Για μερικές βδομάδες τις έβλεπα να τριγυρίζουν ψάχνοντας ολόγυρα κάπως ερεθισμένες Άκουγα κατά καιρούς και εκείνο το *πλοπ* από το μεγάλο αρουραίο καθώς και τα τσιρίγματα και τα τρεχαλητά των άλλων που φαίνονταν τρομαγμένοι Έτσι μου γεννήθηκε η υποψία ότι ο μεγάλος αρουραίος ήταν σκοτωστρας Και ήταν σίγουρα, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό Όταν ελόγου του βρισκόταν σ' ένα μέρος, όλοι οι άλλοι μαζεύονταν κάπου αλλού Όσο για τα ποντίκια αυτά άρχισαν να εγκαταλείπουν το σπίτι και να καταφεύγουν

στον αχερώνα Οι γάτες βρήκαν την ευκαιρία και άρπαξαν κάμποσα ετσι

»Σ' εκείνη περίπου την περίοδο κάτι παράξενο συνέβη Μια μέρα πρόσεξα μια ξένη γάτα να συχνάζει στην περιοχή Ήταν άσπρη και όμορφη Τριγύριζε στη βεράντα όταν τάιζα τις δικές μου γάτες και προσπάθησα να τη χαϊδέψω και να της δώσω λίγο φαγητό αλλά εκείνη αρνιόταν να με ζυγώσει και δε δεχόταν να φάει τίποτα Φαινόταν να ενδιαφέρεται μόναχα για τον Πήτερ ένα μεγαλόσωμο τιγρέ γάτο μου

»Τέλος πάντων αυτό ήταν φυσικό, έστω κι αν με παραξένευε το γεγονός ότι δε δεχόταν φαγητό Ο Πήτερ την πρόσεξε κι αυτός και εκείνη τη νύχτα έμεινε έξω

»Ο Πήτερ δεν ξαναγύρισε ποτέ Και από τη νύχτα εκείνη και μετά ποτέ δεν ξανάκουσα το μεγάλο αρουραίο πίσω από τους τοίχους

»Ξέρεις πως έχει με τις γάτες σ' ένα αγρόκτημα — κερδίζουν επάξια το φαγητό τους και σου κρατάνε καλή συντροφιά Πάντοτε είχα εφτά ή οχτώ γάτες ενώ καμιά φορά έφταναν και την ντουζίνα Και τώρα οι γάτες μου άρχισαν να εξαφανίζονται η μια μετά την άλλη Σε δυο βδομάδες είχαν απομείνει μόναχα δυο

»Δεν μπορούσα να καταλάβω τι γινόταν Θυμάμαι ότι είχα αρχίσει να υποψιάζομαι ότι κάποιος τις φαρμάκωνε Οι δυο που είχαν απομείνει φαίνονταν άρρωστες και τρομαγμένες σαν να καταλάβαιναν κι αυτές ότι κάτι δεν πήγαινε καλά Ύστερα κάποια μέρα έφυγαν και δεν ξαναγύρισαν

»Ακόμη και τότε δεν υποψιάστηκα τίποτα που να πλησιάζει έστω και στο ελάχιστο την αλήθεια και για ένα διάστημα στη συνέχεια δεν παρατήρησα τίποτα το ιδιαίτερο

»Αλλά μετά άρχισε πάλι. Θυμάμαι ότι εκείνη η νύχτα ήταν πιο κρύα από τις άλλες. Θα πρέπει να ήταν γύρω στις αρχές του Νοέμβρη. Είχα ανάψει μια καλή φωτιά. Ηταν βράδυ και χουζούρευα καθισμένος με τα πόδια μου απλωμένα προς τη σόμπα. Τα παπούτσια μου ήταν στο πάτωμα στ' αριστερά της πολυθρόνας μου —μιας μεγάλης πολυθρόνας Μορρις που έχω στην κουζίνα— η φωτιά έφτιαχνε μια ευχάριστη θαλπωρή, οι πόρτες ήταν όλες κλειδωμένες και κάπνιζα ήσυχα την πίπα μου.

»Στο σπίτι επικρατούσε νεκρική σιγαλιά. Η μια από τις δυο σκύλες ράτσας κόλλι που έχω, τριγύριζε κάπου έξω. Η άλλη, η Ναν, ήταν ξαπλωμένη κοντά στη σόμπα στα δεξιά μου, γύρω στο μισό μέτρο πιο πέρα. Κοιμόταν απολαμβάνοντας τη ζεστασιά. Η ώρα θα πρέπει να ήταν γύρω στις εννιάμισι, σίγουρα όχι πιο αργά.

»Απολαμβάνω πολύ αυτή την τελευταία ώρα πριν πάω για ύπνο. Ολες οι δουλειές της μέρας έχουν τελειώσει και μπορώ να την αράξω σε μια πολυθρόνα να ξαποστάσω και να στοχαστώ. Τα είχα κανονίσει όλα για να 'μαι βολικά, η πολυθρόνα ήταν γερμένη στην ιδανική της κλίση και η πίπα μου έκαιγε κανονικά.

»Τώρα που τα ξανασκέφτομαι και προσπαθώ να θυμηθώ, νομίζω ότι θα πρέπει να είχα γλαρώσει για λίγα λεπτά. Δε θυμάμαι αν είχα σβήσει την πίπα μου ή αν —ίσως κρεμόταν χαλαρά από το αριστερό μου χέρι κι έσβησε από μόνη της. Οπως και να 'χει, αργότερα τη βρήκα στο πάτωμα πλάι στη σόμπα. Ναι, μάλλον είχα λαγοκοιμηθεί, με την πίπα να κρέμεται από το χέρι μου.

»Το δεξί μου χέρι κρεμόταν έτσι, χαλαρά, από το μπράτσο της πολυθρόνας και καθώς ξυπνούσα από

εκείνο τον υπνάκο το άπλωσα για να χαϊδέψω το σκυλί. Αλλά μόλις ξύπνησα εντελώς, κατάλαβα ότι κάτι παράξενο υπήρχε στο πλάσμα κάτω από το χέρι μου, δίπλα στην πολυθρόνα.

»Δεν είχε την αίσθηση μιας σκυλίσιας ράχης. Ηταν στη σωστή απόσταση από το πάτωμα, αλλά ήταν γλιστερή και δεν είχε τρίχωμα. Το δεξί μου χέρι συνέχισε να κινείται, αλλά από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως, ό,τι κι αν ήταν αυτό που χάιδευα, σίγουρα δεν ήταν σκυλί. Είχα την εντύπωση ότι αν έσπρωχνα λίγο με το χέρι, τα δάχτυλά μου θα χώνονταν στο κορμί του.

»Ολα αυτά έγιναν σε λιγότερο χρόνο απ' όσο χρειάζεται για να τα διηγηθώ — ίσως τρία με τέσσερα δευτερόλεπτα. Ομολογώ ότι σκιάχτηκα. Γύρισα να κοιτάξω και ένας Θεός ξέρει τι περίμενα να δω — σίγουρα τίποτα σαν αυτό που υπήρχε εκεί.

»Ηταν μια κάπως γλοιώδης μάζα, διάφανη και δίχως ιδιαίτερο σχήμα. Φαινόταν ότι αν τη σήκωνες θα ξεγλίστρουσε ανάμεσα από τα δάχτυλά σου. Και ήταν κάτι το ζωντανό — δεν ξέρω πώς το κατάλαβα αυτό, αλλά ήμουν σίγουρος πριν καν κοιτάξω. Ηταν ζωντανό και ένα είδος άμορφης παραφυάδας του ήταν απλωμένη πάνω στην πλάτη της σκύλας και σκέπαζε το κεφάλι της. Η Ναν καθόταν ασάλευτη.

»Υποθέτω ότι έβαλα τις φωνές, Δρ Κουρτ Σάλταρα πάνω και άρπαξα μια μασιά. Το γλοιώδες πλάσμα δεν είχε σαλέψει, αλλά ήξερα ότι αν ήθελε θα μπορούσε να κινηθεί γοργά σαν αστραπή. Φαινόταν βαρύ. Μάλιστα θυμάμαι ότι σκέφτηκα πως πρέπει να ζύγιζε γύρω στα είκοσι πέντε κιλά.

»Χτύπησα το πλάσμα με τη μασιά και, γοργά σαν τη σκέψη, η όλη μάζα άρχισε να γλιστρά στο πάτωμα, τεντώνοντας το κορμί όπως τα σκουλήκια και ρέοντας

κάτω από τη χαραματιά της πόρτας που βγάζει στη βεράντα. Πριν καταλάβω τι γινόταν, το πλάσμα είχε χαθεί.

»Κοίταξα τη Ναν. Δεν είχε σαλέψει από τη θέση της και φαινόταν να κοιμάται. Άρχισα να την ταρακουνώ δυνατά μέχρι που άνοιξε τα μάτια της. Και αυτά τα μάτια έμοιαζαν *πεθαμένα*.

»Λοιπόν, Δρ Κουρτ, θα με πιστέψεις όταν σου πω ότι δεν έκλεισα μάτι εκείνη τη νύχτα. Έπιασα τον εαυτό μου ν' αφουγκράζεται για κάποιους θορύβους —και δεν είχα ιδέα τι ακριβώς περίμενα ν' ακούσω— εκτός ίσως από τον ήχο εκείνου του πλάσματος που γλιστρούσε πάλι μέσα στο σπίτι, γιατί θυμόμουν ότι μπορούσε να περάσει από μια χαραμάδα! Ερεύνησα μια και δυο και εκατό φορές όλη την κουζίνα, ερεύνησα παντού.

»Η Πεγκ δε γύρισε καθόλου σπίτι εκείνη τη νύχτα. Αυτό ήταν παράξενο, γιατί συνήθως δεν απομακρυνόταν πολύ. Απλώς φαντάστηκα ότι θα είχε φοβηθεί.

»Με το χάραμα η Πεγκ ήρθε στη βεράντα. Χάρηκα ακούγοντάς την και την άφησα αμέσως να μπει. Ύστερα είδε τη Ναν.

»Η Πεγκ έβγαλε ένα παράξενο ουρλιαχτό και τα αυτιά της μαζεύτηκαν κολλητά στο κεφάλι της. Ύστερα χίμηξε πάνω στη Ναν. Η Πεγκ είχε αρχίσει να βγάζει αφρούς από το στόμα —μόλο που έδειχνε να νιώθει ένα θανάσιμο φόβο για τη Ναν, ταυτόχρονα έκανε ακριβώς σαν να ήθελε να την κατασπαράξει. Ήταν φοβερό να το βλέπεις.

»Η Ναν δεν επιχείρησε ν' αμυνθεί. Έμεινε απλώς ξαπλωμένη εκεί, σαν να μην καταλάβαινε τι συνέβαινε, σαν να μην ήξερε καν πώς ν' αντισταθεί ή έστω να το βάλει στα πόδια. Αν δεν έσερνα με το ζόρι την Πεγκ μακριά της, θα είχε σκοτώσει τη Ναν στη στιγμή.

Ακόμη και όταν τράβηξα την Πεγκ έξω από το σπίτι, η Ναν δε σάλεψε σχεδόν καθόλου· μονάχα αναρρίγησε λίγο, αλλά δε γύρισε καν να γλείψει τις πληγές απ' όπου έτρεχε το αίμα της.

»Αναγκάστηκα να τη σκοτώσω τότε. Σχεδόν αρρώστησα που το 'κανα. Ύστερα έσυρα το κουφάρι της έξω στην πίσω αυλή και πήγα στο στάβλο για ν' αρμέξω τις αγελάδες. Δεν έφαγα μπουκιά εκείνο το πρωί. Ένιωθα να μου ανακατεύεται το στομάχι.

»Όταν τελείωσα με τις δουλειές στο στάβλο, πήρα ένα φτυάρι και πήγα στο πίσω μέρος του σπιτιού.

»*Το κουφάρι της Ναν είχε εξαφανιστεί.* Δεν υπήρχε ούτε ίχνος της —ούτε ένα κόκαλο, ούτε μια τούφα τρίχες— μονάχα ένα πατημένο σημείο στο γρασίδι. Στην αρχή σκέφτηκα ότι είχα κάνει λάθος, ίσως την είχα αφήσει από την άλλη μεριά του σπιτιού. Αλλά έκανα το γύρο ως την μπροστινή βεράντα και η Ναν δεν υπήρχε πουθενά.

»Το περίεργο στην όλη υπόθεση, Δρ Κουρτ, είναι ότι κατά κάποιο τρόπο ήξερα ότι θα γινόταν έτσι ακριβώς όπως έγινε.

»Δεν είπα λέξη σε κανέναν εκείνη τη φορά. Απλώς παρατηρούσα και περίμενα. Και λίγες βδομάδες αργότερα, Δρ Κουρτ, είδα μια σκύλα που έμοιαζε με τη Ναν. Ήταν η Ναν —και ταυτόχρονα δεν ήταν. Την είδα να τριγυρίζει στο χώρο του αχερώνα και —αφηρημένα— της σφύριξα να πλησιάσει. Ύστερα θυμήθηκα ότι η Ναν ήταν νεκρή. Αλλά ήταν ίδια με τη Ναν και ήξερα ότι περίμενε την Πεγκ να βγει από το σπίτι.

»Κατάλαβα ότι δεν μπορεί να ήταν η Ναν, Δρ Κουρτ, γιατί δεν ήρθε όταν της σφύριξα.

»Δυο ή τρεις φορές εκείνη τη βδομάδα είδα τη σκύλα που ήταν και δεν ήταν η Ναν να τριγυρίζει στην

περιοχή και κάθε φορά φαινόταν πιο κοκαλιάρα και πιο αδύναμη. Και μετά, ύστερα από λίγες μέρες, σταμάτησα να τη βλέπω. Απλώς είχε χαθεί.

«Τις δυο επόμενες βδομάδες δε συνέβη τίποτε. Κατόπιν, μια μέρα, παρατήρησα ένα ξένο σκυλί, ένα μεγαλόσωμο σκυλί, που γυροφερνε το σπίτι. Και την ίδια νύχτα η Πενκ χάθηκε. Δεν ξαναγύρισε ποτέ.

«Καταλαβαίνεις πως είχε το πράγμα, Δρ Κουρτ. Άρχισα να βλέπω κάποια σχέση σε όλα αυτά. Πρώτα τα ποντίκια, μετά οι γάτες, μετά τα σκυλιά. Άρχισα ν' αναρωτιέμαι αν τώρα θα ερχόταν η σειρά των αγελάδων ή και των ανθρώπων»

Ο Χανς κοντοστάθηκε απότομα. Νομίζω ότι αντέδρασα σωστά. Δεν είπα λέξη αλλ' απλώς περίμενα απαθής. Ο,τι κι αν έκανα ή δεν έκανα, το θέμα είναι, ότι η στάση μου ενθάρρυνε τον Χανς γιατί μια στιγμή αργότερα συνέχισε

«Δρ Κουρτ, είμαι σίγουρος όπως σε βλέπω και με βλέπεις ότι συνέχισε με ανθρώπους!»

«Ανθρώπους;» ρώτησα

Ο Χανς έγνεψε καταφατικά. «Ετσι έγινε», εξήγησε σιγανά. «Ενα απόγευμα, πριν τρεις βδομάδες βρισκόμουν στην αυλή — ξέρεις ήταν περίπου στην περίοδο που είχαμε τους μεγάλους παγετούς κάθε πρωί και βράδυ. Λοιπόν, τότε είδα ένα άγνωστο αγόρι να έρχεται από το δρόμο.

«Ηταν ένας μικρός, όχι παραπάνω από δώδεκα ή δεκατριών χρονών και φορούσε ανάκατα ρούχα σαν να τα είχε μαζέψει από δω κι από κει. Τον κοίταξα και αμέσως κατάλαβα ότι από κάπου το είχε σκάσει.

«Καθώς βάδιζε ο μικρός κοίταζε συνέχεια προς το σπίτι σαν να ήθελε να κάνει μια στάση εκεί. Αλλά δε σταμάτησε απλώς συνέχισε αργά το δρόμο του και προσπέρασε, γυρίζοντας πότε πότε να κοιτάξει π σ...

Βγήκα στην αυλόπορτα και σχεδόν άνοιξα το στόμα μου να του φωνάξω, αλλά συγκρατήθηκα. Ήταν σαν κάτι μέσα μου να μου έλεγε, Μη φωνάξεις αυτό που βλέπεις δεν είναι ένα αγόρι, αλλά ο ίδιος ο Χάρος με τη μορφή αγοριού. Αυτή νομίζω ήταν η σκέψη μου Δρ Κουρτ. Ένιωσα τρόμο, αλλά και ντροπή. Ένιωσα τόση ντροπή που βγήκα στο δρόμο με σκοπό να φωνάξω το μικρό. Τότε έτυχε να κοιτάξω κάτω στα πόδια μου

«Θυμάσαι που σου είπα ότι είχαμε παγετούς, Δρ Κουρτ. Έκανε αρκετή παγωνιά εκείνη τη νύχτα για να έχει σχηματιστεί ένα παχύ στρώμα πάγου. Και τις δύο προηγούμενες μέρες έκανε αρκετή ζέστη για να λιώνει ο πάγος της νύχτας. Λοιπόν, εκείνη η λάσπη στο δρόμο είχε γίνει πάγος. Δεν ήταν τόσο σκληρός για να σηκώνει άλογο ή αγελάδα, αλλ' αρκετά για ν' αντέχει έναν αρκετά βαρύ άντρα, γιατί όταν βάδιζα πάνω του δε ράγιζε ούτε έσπαζε παραπάνω από μια φορά κάθε πέντε ή έξι βήματα. Όμως, όπου είχε πατήσει εκείνος ο μικρός, ο πάγος ήταν σπασμένος στο κάθε βήμα... και δε φαινόταν ζύγιζε ούτε το μισό από μένα!

«Κοίταξα καλά σ' εκείνα τα χνάρια στην παγωμένη λάσπη, Δρ Κουρτ, και μετά έκανα μεταβολή και γύρισα στο σπίτι. Κατάλαβα τότε ότι το πλάσμα είχε ξαναγυρίσει. Ίσως το σπίτι μου έχει γίνει και δικό του. Ίσως επειδή ξεκίνησε από εκεί, θέλει να ξαναγυρίσει στο ίδιο μέρος.

«Ηθελα να μιλήσω για όλα αυτά τότε. Αλλά δεν τολμούσα να το κάνω φοβόμουν ότι ο κόσμος θα γελούσε μαζί μου. Αλλά αποφάσισα να μιλήσω τώρα γιατί πριν δυο μέρες ο μικρός Πήτερσον εξαφανίστηκε και κανείς δεν τον ξανάδε από τότε. Και το σίγουρο είναι ότι κανείς δεν πρόκειται να τον ξαναδεί! Αποτελεί μέρος εκείνου του πλάσματος που ξεκίνησε από

κάπου μέσα από τους τοίχους του σπιτιού μου, μαζί με τους αρουραίους!»

Ο Χανς σταμάτησε να μιλά. Κατάλαβα ότι είχε τελειώσει μ' αυτά που είχε να πει. Το δωμάτιο ήταν παράξενα σιωπηλό. Τελικά, ύστερα από μερικές στιγμές, με ρώτησε: «Τι μπορεί να γίνει μ' αυτό το πράγμα;»

Δεν ήξερα τι ν' απαντήσω σ' αυτό. Αλλά ένιωσα ότι κάτι θα 'πρεπε να πω, τουλάχιστον, για να χαλαρώσουν λίγο τα τεντωμένα νεύρα του.

«Γύρισε σπίτι σου τώρα», τον συμβούλεψα φιλικά. «Χόρτασε έναν καλό ύπνο και έλα να με δεις πάλι αύριο. Ως τότε κάποια λύση θα έχω σκεφτεί».

2

Εκείνη τη νύχτα έμεινα ξύπνιος ως αργά, προβληματισμένος από την ιστορία που μου είχε αφηγηθεί ο Χανς. Ίσως, εκείνη τη στιγμή, σχεδόν να την πίστευα. Και όπως το περίμενα, το άλλο πρωί ήρθε πάλι να με βρει.

Αλλά όλα φαίνονταν πολύ πιο απίστευτα στο λαμπρό φως του πρωινού απ' όσο το προηγούμενο βράδυ. Έτσι σκέφτηκα ότι, μόλο που μπορεί να συνέβαινε κάτι εξαιρετικά παράξενο, κάποια άλλη εξήγηση μπορεί να βρισκόταν έτσι, από μόνη της, πιο ρεαλιστική. Και κάτι τέτοιο είπα και στον Μπρουμπέηκερ.

Ο Χανς έφυγε απογοητευμένος, σχεδόν θυμωμένος. Δε θα είχαν περάσει ούτε είκοσι λεπτά αφ' ότου έφυγε από το ιατρείο μου όταν ήρθε να με δει η Χίλντα Λανγκ. Φαινόταν ασυνήθιστα αναστατωμένη.

«Δρ Κουρτ», μπήκε κατευθείαν στο θέμα. «Πιστεύεις ότι μπορεί ο Χανς να είναι τρελός;»

«Γιατί το λες αυτό;» αντιρώτησα. Η κουβέντα μαζί της δεν ήταν τόσο εύκολη όσο εκείνη με τον Χανς. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα, ψηλή, με λεπτή μέση και λαξευτό κορμί, με ωραία γαλάζια μάτια και υπέροχα άψογη επιδερμίδα. Υπήρχε κάτι το αγέρωχα απαιτητικό στην όψη της που με σάστισε.

Η Χίλντα με κοίταξε διαπεραστικά. Ύστερα έκανε μια περίεργη χειρονομία ανυπομονησίας. «Α, μην προσπαθείς να με γελάσεις, γιατρέ. Ξέρω πολύ καλά ότι ο Χανς ήρθε να σε βρει χτες για να σου πει μια ιστορία. Μου είπε τα ίδια πράγματα που είπε και σε σένα, Δρ Κουρτ... ξέρεις... για όλα εκείνα τα παράξενα. Νομίζεις ότι είναι τρελός;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι. «Μην έχεις τέτοιες ανησυχίες, Χίλντα. Ο Χανς δεν είναι τρελός. Μπορεί να γελάστηκε ή και να εξαπατά τον εαυτό του αλλά πάντως είναι απόλυτα στα καλά του».

Η Χίλντα αναστέναξε με ανακούφιση. «Δόξα τω Θεώ. Ανησυχούσα πολύ, ξέρεις». Ύστερα, σαν μια νέα σκέψη να είχε περάσει από το μυαλό της, έσκυψε προς το μέρος μου με αγωνία. «Αλλά, αν δεν είναι τρελός, τότε όσα λέει θα είναι αλήθεια!»

Κοντοστάθηκε, αλλά δεν είπα τίποτα.

«Σκοπεύω να τον παντρευτώ», δήλωσε απότομα. «Είναι αρκετός καιρός τώρα που φοβάται αυτό το πράγμα. Αν δεν υπάρχει τίποτα στην ιστορία του, δε θα πρέπει να σταθεί εμπόδιο στη σχέση μας. Και αν ο Χανς κινδυνεύει στ' αλήθεια, δυο άνθρωποι σ' εκείνο το μοναχικό σπίτι θα είναι καλύτερα από έναν».

Πέρασαν κάμποσες στιγμές ενώ η σιωπή κυριεύε το δωμάτιο, πριν μιλήσω. «Ώστε πιστεύεις ότι είναι υπαρκτός αυτός ο κίνδυνος, έτσι;» τη ρώτησα.

«Ναι, το πιστεύω. Όπως πιστεύω και στον Χανς άλλο τόσο πιστεύω και σ' αυτό τον κίνδυνο».

Υστερα από λίγο αναχώρησε.

Όλη εκείνη την υπόλοιπη εβδομάδα συνέχισα κα... νονικά με τις συνηθισμένες απασχολήσεις μου. ... Αλλά έμαθα ότι ε... Χανς, βέβαια, δεν ξαναγύρισε. ... ξαφνικά παντρευτεί τη Χίλντα και ότι ζούσαν στη φάρ... μα των Μπρουμπέηκερ. Μια ή δυο μέρες αργότερα πετάχτηκα με το αμάξι μου να τους δω.

Καθώς έμπαινα στην αυλή, είδα ότι ο Χανς δούλευε κάπου στο πίσω μέρος του σπιτιού. Ανασήκωσε αργά το κορμί του, άφησε κατά μέρος τα εργαλεία του κα... πλησίασε στο αυτοκίνητο. Φαινόταν κουρασμένος σαν να μην κοιμόταν καλά.

Εσβησα τη μηχανή και βγήκα από το αυτοκίνητο. Υστερα, μόλις τον πλησίασα, ο Χανς μου ψιθύρισε βραχνά, «Υπάρχει κίνδυνος εδώ, Δρ Κουρτ — το νιώθω. Φυλάω σκοπιά κάθε νύχτα, γιατρέ. Εχω δει πράματα για τα οποία δεν της έχω πει λέξη. Θέλω να πουλήσω το κτήμα και να φύγουμε, κάπου που να είμαστε ασφαλείς. Αλλά η Χίλντα γελά μόνο που το ακούει — δεν έχει δει τα όσα έχω δει εγώ»

«Και τι ακριβώς έχεις δει;» τον ρώτησα.

Με κοίταξε με λαχτάρα. «Ελα στο σπίτι απόψε ό... ταν η Χίλντα θα έχει πέσει για ύπνο» ψιθύρισε.

Εγνεψα καταφατικά. Στο μεταξύ είχαμε φτάσει στην πόρτα της κουζίνας και εκεί μας περίμενε η Χίλντα χαμογελαστή, πανέμορφη με το ψηλό δυνατό κορμί της, καλωσορίζοντάς με σπίτι της...

Εκείνη τη νύχτα γύρω στις έντεκα ξαναπήρα το... κακοτράχαλο χωματόδρομο που έβγαζε στη φάρμα των Μπρουμπέηκερ. Το σκοτάδι ήταν πίσσα αλλά δεν έκανε πολύ κρύο. Θυμάμαι ότι σκέφτηκα πως μπορεί να χιόνιζε πριν ξημερώσει. Πολύ πριν φτάσω στο α... γρόκτημα μπορούσα να διακρίνω δυο μικρά κίτρινα φώτα στο πίσω μέρος του σπιτιού: στην κουζίνα και

το πίσω υπνοδωμάτιο. Προσπέρασα το σπίτι καμιά εκατοστή μέτρα, σταμάτησα το αμάξι στο πλάι του δρόμου και γύρισα στο σπίτι με τα πόδια.

Δεν κοίταξα στο ρολόι μου, έτσι δεν ξέρω πόση ώρα περίμενα στο δρομάκι έξω από το σπίτι. Κάτι τέτοιες αναμονές φαίνονται να κρατούν αιώνια, το ξέρω. Και προφανώς δεν μπορούσα να μπω πριν κοιμηθεί η Χίλντα.

Κάποτε και τα δυο φώτα έσβησαν σχεδόν ταυτόχρονα και σε λίγο, όπως το περίμενα, το φως της κουζίνας άναψε πάλι. Πλησίασα αθόρυβα στην πίσω πόρτα και χτύπησα σιγανά.

Ο Χανς μου άνοιξε αμέσως. Μπήκα στην κουζίνα με τα μάτια μου ελαφρά θαμπωμένα από το φως μέσα και έτσι μονάχα όταν είχα πια καθίσει δίπλα στο τραπέζι πρόσεξα, μ' ένα σκίρτημα έκπληξης, τι έκανε ο Χανς.

Σφράγιζε με μαλακό κερί την πόρτα της κουζίνας που έβγαζε στην κρεβατοκάμαρα, κλείνοντας έτσι ερμητικά το άνοιγμα ανάμεσα στα δυο δωμάτια. Δούλευε με τη σβελτάδα ανθρώπου που έχει κάνει πολλές φορές το ίδιο πράγμα. Κάποτε τέλειωσε με τη δουλειά του σφραγίσματος. Υστερα φύλαξε το περίσσευμα του κεριού σ' ένα λαδόχαρτο που το έκρυψε προσεκτικά πίσω από το κιβώτιο με τα καυσόξυλα στη γωνιά. Τέλος, διέσχισε το δωμάτιο και ήρθε να καθίσει δίπλα μου. Αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε ψιθυριστά.

«Ολο και μαθαίνω περισσότερα για το τι μπορεί να κάνει αυτό το πλάσμα», μου είπε. «Ξαναγύρισε πριν τρεις μέρες, ξέρεις. Αλλά είμαι εντελώς ξεθεωμένος και ψόφιος στην κούραση. Δεν έχω κλείσει μάτι»

Κοίταξα στα κόκκινα από την αϋπνία μάτια του, στα τσακισμένα χαρακτηριστικά του.

«Γιατί δε ρίχνεις κανέναν υπνάκο τώρα;» του πρότεινα. «Θα μείνω να φυλάξω εγώ σκοπιά».

Με κοίταξε με λαχτάρα. «Δεν κινδυνεύεις», με διαβεβαίωσε. «Δεν μπορεί να μπει αν δεν κοιμάσαι, εκτός κι αν το καλέσεις. Το έχει μάθει αυτό. Όμως, έτσι και συμβεί το παραμικρό, ξύπνα με!»

Έγνεψα καταφατικά. «Θα τα καταφέρω. Μη σ' ανησυχεί.»

Εξαντλημένος, έγειρε πίσω κι έκλεισε τα μάτια του. Ο ύπνος τον πήρε σχεδόν αμέσως.

Απέξω είχε αρχίσει να χιονίζει και οι απαλές βαριές νιφάδες έπεφταν στα τζάμια μ' ένα σταθερό, σιγανό θρόισμα. Κοίταξα έξω περίεργος. Πρόσεξα ότι το παράθυρο ήταν καρφωμένο και οι χαραματιές σφραγισμένες με στόκο και βαμμένες από πάνω. Αυθόρμητα βγήκα έξω και περιεργάστηκα τα παράθυρα της κρεβατοκάμαρας. Ήταν κι αυτά καρφωμένα και σφραγισμένα με στόκο, ενώ πρόσεξα ότι όλο το πίσω μέρος του σπιτιού ήταν φρεσκοβαμμένο.

Ο Χανς είχε κλείσει αεροστεγώς και υδατοστεγώς αυτά τα δυο δωμάτια, σκέφτηκα.

Επιστρέφοντας πάλι στην κουζίνα, θυμήθηκα με κάποια ανησυχία ότι υποτίθεται πως φύλαγα σκοπός. Αλλά δεν είχε συμβεί τίποτα. Ο Χανς συνέχιζε να κοιμάται του καλού καιρού, η φωτιά συνέχιζε να καίει ευχάριστα και το χιόνι στροβιλιζόταν κι έπεφτε στο σκοτάδι έξω από το παράθυρο.

Και τότε, εντελώς απότομα, σαν αστροπελέκι που είχε αστράψει στο δωμάτιο, η όλη ηρεμία, η όλη αίσθηση της ασφάλειας που με διακατείχε, εξαφανίστηκαν μονομιάς σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Όχι ότι έγινε κανένα συγκεκριμένο γεγονός. Από αυτή την άποψη, δε συνέβη τίποτα. Αλλά με κυρίεψε μια ξαφνική, συγκλονιστικά έντονη εντύπωση ότι κάποια πανίσχυρη, κακόβουλη δύναμη είχε στρέψει όλη την προσοχή της προς το σπίτι...

Πετάχτηκα πάνω και πλησίασα γοργά στην πόρτα όπου στάθηκα και αφουγκράστηκα με τεντωμένα αυτιά. Κανένας ήχος δεν ακουγόταν απ' έξω. Το χιόνι, όπως το 'βλεπα λοξοκοιτάζοντας με την άκρη του ματιού μου στο παράθυρο, συνέχιζε να πέφτει σταθερά. Θα περίμενα έτσι ίσως κάνα πεντάλεπτο. Και ωστόσο ακόμη εξακολουθούσε να με διακατέχει εκείνη η τρομερή εντύπωση ότι κάποια φριχτή δύναμη καραδοκούσε απειλητική. Ύστερα άνοιξα διάπλατα την πόρτα και βγήκα έξω στην πίσω βεράντα. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί.

Επέστρεψα στο δωμάτιο. Και τότε είδα, πολύ φευγαλέα, κάτι να κινείται στο παράθυρο της κουζίνας.

Το παράθυρο ήταν πέρα από το τραπέζι, πέρα από το φως, πέρα από την κοιμισμένη μορφή του Χανς. Το τετράγωνο φαινόταν γκριζωπό από τις συνεχείς πινελιές των νιφάδων του χιονιού. Και μου φάνηκε ότι για μια στιγμή είδα κάτι να γλιστρά πίσω από το παράθυρο, κάτι που ήταν κολλημένο στο τζάμι σαν άχρωμος ζελές, σχεδόν σαν κύμα νερουλού αφρού, σαν κάτι αδιόρατο που έρρευσε βαρύ από το τζάμι και εξαφανίστηκε κάτω από το περβάζι.

Αυτή η εικόνα, η οπτασία, ή κι εγώ δεν ξέρω τι, ήταν κάτι πολύ φευγαλέο. Θυμάμαι ότι την ίδια στιγμή που διέσχιζα την κουζίνα προς το παράθυρο για να κοιτάξω έξω, σκέφτηκα ότι μπορεί να ήταν οφθαλμαπάτη. Αλλά όταν έφτασα στο παράθυρο κοντοστάθηκα και έμεινα ασάλευτος, προβληματισμένος.

Το χιόνι είχε σαρωθεί εντελώς από το περβάζι, καλύτερα κι απ' ό,τι αν είχε γίνει με σκούπα. Και κατάλαβα ότι αυτό τουλάχιστον ήταν ένα τεκμήριο, μια χειροπιαστή απόδειξη ότι μόλις λίγες στιγμές πριν κάτι

είχε σύρθει εκεί στο περβάζι γιατ. μπορούσα να διακρινω τ.ς ξεχωρ.στές νιφάδες καθως κάθονταν πυκνές στο ακόμη γυμνό ξύλο

Με τα χείλη μου ν' ανασαλεύουν ασυναισθητα καθως ψέλλιζα βουβά κ εγω δεν ξέρω τι, στάθηκα εκε κοιτάζοντας το χ.όνι που έπεφτε θροΐζοντας στο περβάζ. μέχρι πο το ξυλο το ντ θηκε πάλι εντελώς στο άσπρο Κάτι είχε σαρωσει το χ.ονι από κει!

Βγήκα ξανά στην αυλή και στάθηκα πάλι έξω απο το παράθυρο στο χιόν. Κοιταξα κάτω και ειδα ότι κοντά στα ποδ.α μου το χιόνι φα.νόταν βουλ.αγμένο Ένα ολοκάθαρο .χνος απομακρυνόταν από το σπιτι, σαν το αυλάκ που μπορε ν' άφηνε κυλώντας μια μεγάλη μπάλα Αλλά δεν προχωρουσε πολυ Πέρα από το τετράγωνο του φωτός που χυνόταν από το παραθυρ στο χιονόδαρτο σκοτάδι εκεινο το αυλάκι μετάλλαζε απότομα σε μ.α σε.ρά χνάρια από ανθρωπ.να πόδια

Στη θέα αυτή το κουράνιο μου μ' εγκατέλειψε εντε... Στη θέα αυτή το κουράνιο μου μ' εγκατέλειψε εντε... Μονάχα μια σκέψη κυριαρχούσε τωρα στο νου μου να γυρισω μέσα το ταχυτερο δυνατό Ετσ. βιαστηκα να επιστρέψω στην κουζινα

Βρήκα τον Χανς με τα μάτ.α ανοιχτά Τον είχε ξυπνήσει ο κρυος αέρας από την ανοιχτή πόρτα Με κοταξε, στην αρχή με βλέμμα θολό από τον υπνο και με τα εντελως ξυπν.ος κα. κατάλαβα ότι είχε μαντέψει αμέσως τι είχε συμβεί Ανακάθισε και τεντωθηκε για να ξεμουδιάσουν τα μέλη του που είχαν πιαστε. απο τον ύπνο στην πολυθρόνα.

«Ηρθε τίποτα στην πόρτα.» ρώτησε.

Κούνησα το κεφάλι, δειχνοντας προς το παράθυρο «Είδα κάτι σαν γκρίζα ομ.χλη εκει στο τζάμ. κρατησε μονάχα για μια στιγμή Υπάρχουν και χνάρ.α στο χιόνι»

Ο Χανς με κοιταξε παραξενα «Χνάρια που δε μοια

ζουν με τίποτα γνωστό ή ανθρώπινες πατημασιές.»

Η φωνή μου ήταν βραχνή κα. τρεμουλιαστή καθώς απαντουσα, «Χνάρια —και του ενός και του άλλου ει δους!»

Όταν η μέρα άρχισε να χαράζει αργά, ο Χανς αφαίρεσε το σφράγ.σμα του κεριού από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας το έπλασε με τα δάχτυλά του κα. το φύλαξε μαζί με το άλλο πίσω από το κουτ με τα καυσόξυλα. Έφυγα από το σπίτι πριν σηκωθεί η Χίλντα και επέστρεψα στο χωριό.

Γύρω στο σούρουπο σταμάτησα πάλι το αμάξι μου στην αυλή των Μπρουμπέηκερ και προχώρησα προς το σπίτι, που φάνταζε γκριζωπό και κάπως απειλητικό στο σκοτάδ. που έπεφτε Μπαίνοντας στο σπίτι κατάλαβα αμέσως ότι ο Χανς ε.χε αποκαλυψει στη Χίλντα τα πάντα Στα πρόσωπα κα. τον τόνο της φωνής των δυο συζυγων ήταν σαφής η αποφασ.στικότητα να πολεμήσουν αυτό που απειλουσε το σπιτικό τους

Η Χίλντα — γενναία κοπέλα έφερε ένα κουτ. του π.νάκλ Αλλά πριν καθισουμε να παίξουμε κάτι μας δ.έκοψε

Ένα αυτοκινητο φάνηκε να έρχεται από το δρομάκ.. σταμάτησε δ.πλα στο σπιτι και ένας αγρότης ηρθε μέσα Ηταν κάποιος Μπραντ που ζουσε εκε. κοντά Ο επισκέπτης κουνησε αρνητ.κά το κεφάλι όταν ο Χανς τον προσκάλεσε να καθισει

«Η Μπέρθα μου!» τραυλισε ο άνθρωπος με αγωνια «Μήπως την πήρε καθόλου το μάτι σας,»

Ενιωσα ένα τσιμπημα φοβου

«Χάθηκε! Το έσκασε — ε.χε πολλά νταραβέρια μ' εκείνο τον καθολικό Ιρλανδό τον Φάγκαν, και της πάτησα πόδι. 'Θα φύγω από το σπίτι, πατέρα' με απείλησε Και να που το έκανε! Πηρε δρόμο Αλλά πήγε με

τα πόδια στην πόλη. Παραπάνω από τρία χιλιόμετρα.

«Ήταν πολύ ασκημη η νύχτα» παρατήρησε η Χ... ντα με αμφιβολία.

«Νομίζω ότι αν ρωτησεις στα σπίτια κατά μήκος του δρόμου μάλλον σε κάποιο θα τη βρεις» του είπα.

Σε λίγο ο άνθρωπος αναχωρησε. «Λες να ήταν ... εκείνο;» Ρώτησε ο Χανς όταν έφυγε.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου. Ήταν ολοφάνερο τι είχε συμβεί.

Αρχίσαμε να παίζουμε πινάκλ. Και δε συνέβη τίποτα το αφύσικο. Εκείνη η κακόβουλη παρουσία φαινόταν να έχει χαθεί από την περιοχή. Η ατμόσφαιρα του σπιτιού φαινόταν ασυνήθιστα ευχάριστη και γαλήνια. Κι από καιρού σε καιρό έπιανα τον εαυτό μου να αναρωτιέται μήπως, τελικά, συμπεριφερόμουν σαν ηλίθιος.

3

Και την επόμενη νύχτα δε συνέβη το παραμικρό. Ο Χανς, έχοντας πείρα από πρώτο χέρι, έκανε την υπόθεση ότι το πλάσμα είχε «φάει» κάπου αλλού και ότι θα μεσολαβούσε μια περίοδος ηρεμίας. Κι εγώ, νιώθοντας ότι αρκετά είχα παραμελήσει τη δουλειά μου, δεν επισκέφτηκα τη φάρμα του για μερικές μέρες. Αλλά, αργά το απόγευμα του Σαββάτου έφτασε ένα σημείωμα από τον Χανς.

«Εκείνο ξαναγύρισε» μου έγραφε.

Μετά το δείπνο πήρα το αυτοκίνητό μου και πετάχτηκα ως τη φάρμα των Μπρουμπέηκερ. Ο καιρός είχε ζεστάνει τις τελευταίες μέρες, το χιόνι είχε λιώσει και οι δρόμοι ήταν σκέτες κορδέλες από λάσπη και βρόμικο πάγο.

Τόσο ο άντρας όσο και η γυναίκα φαίνονταν φοβερά εξαντλημένοι. Πρόσεξα μάλιστα, ότι ο Χανς είχε να ξυριστεί τουλάχιστον για δυο ή τρεις μέρες.

«Δε θέλαμε να σ' ενοχλησουμε», μου είπε. «Κοιμόμαστε λίγάκι στη διάρκεια της μέρας με βάρδιες. Αλλά ακόμη και τη μέρα μπορούμε να νιώσουμε το πλάσμα κοντά στο σπίτι. Και είμαστε πεθαμένοι στην κούραση».

«Στάσου ακίνητος για λίγο και μη μιλάς» μου είπε σιγανά η Χίλντα, «και θα το νιώσεις».

Έκανα όπως μου είπε και, συγκλονίζοντάς με ως τα κατάβαθα της ψυχής μου, αισθάνθηκα την ίδια έρπουσα φρίκη που είχα νιώσει και την άλλη φορά. Κοίταξα τους άλλους.

«Ναι, το νιώθω. Αλλά Χανς ... Χίλντα ... εσείς κοντεύετε να ρέψετε στα πόδια σας. Πηγαίνετε να πλαγιάσετε τώρα. Θα μείνω να προσέχω εγώ».

Ο Χανς έγνεψε ενθαρρυντικά προς τη Χίλντα.

«Άντε εσύ να ξαπλώσεις και να κοιμηθείς λίγο, καλή μου. Ο Δρ Κουρτ θα μείνει να φυλάξει μαζί μου. Δεν υπάρχει φόβος».

Η Χίλντα σηκώθηκε διστακτικά και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Εγώ γέμισα μισό ποτήρι με μπράντι, το αραίωσα με νερό και ανάγκασα τον Χανς να το πιει όλο. Το ποτό φάνηκε να τον τονώνει κάπως και άρχισε να μιλά.

«Δυο τρόποι υπάρχουν για να νικήσουμε αυτό το πλάσμα, Χανς», του είπα. «Ξέρουμε ότι πρόκειται για μια μάζα από νεκροζώντανα κύτταρα που ελέγχονται από μια αθάνατη κακόβουλη οντότητα. Οι σλάβικοι λαοί είχαν δίκιο όταν, όπως νομίζαν, πάνιδευαν τους βρικόλακες στο φέρετρό τους, καρφώνοντας παλούκια στην καρδιά τους και σφραγίζοντας την κάσα τους. Εκείνο που δεν καταλάβαιναν ήταν η αληθινή

φυση των πλασματων που πολεμούσαν. Επειδή το πλάσμα ειναι ημιυλικό, δεσμεύεται, ως ένα σημείο από τους περιορισμους της υλης. Εχει ανάγκη από υπνο.

«Και εκείνο που κατά βάση έκαναν οι παλιοι ηταν να πετυχουν το βρικόλακα στον υπνο του και να τον σφραγίσουν σ' ένα κουτι που, ευτυχώς, τύχαινε να είναι αρκετά δυνατο για ν' αντέχει στη φυσική τους δυναμη. Το παλουκι στην καρδιά δε σημαινε τιποτα. Ηταν το αεροστεγές ανθεκτικό φερετρο που έκανε τη δουλειά, αιχμαλωτιζοντας το πλάσμα εκεί μέχρι που η ύλη του πέθαινε αργά, έτσι που το πνευμα του έχανε τον τόπο της κατοικίας του.

»Τωρα ξέρουμε ότι αυτή η οντότητα είναι κατά κάποιο τρόπο δεμενη με τουτη τη συγκεκριμένη περιοχή. Κάποτε θα βρει ένα μόνιμο τόπο για να κοιμάται ένα βαρέλι ισως, κανένα ντεποζιτο νερου, καμιά παλιά κασέλα η και κανένα φέρετρο αν υπάρχει κατι τέτοιο διαθέσιμο. Και αν βρούμε την κρυψώνα του ενώ το πλάσμα θα βρίσκεται μέσα και τη σφραγισουμε ερμητικά, θα το έχουμε νικήσει.

»Υπάρχει ένας ακόμη τρόπος για να νικηθεί το πλάσμα, Χανς. Αυτός ο τρόπος είναι να το προκαλέσει κάποιος να τον απορροφήσει, αν μπορει. Η οντότητα θα το επιχειρήσει, Χανς, γιατι δεν έχει συναισθηση του φόβου. Τότε αν η ανθρωπινη θέληση αποδειχτει πιο δυνατή ο άνθρωπος θα επιβληθεί. Διαφορετικα το πλάσμα θα τον απορροφήσει αυτό και θα συνεχισει να μεγαλώνει ενώ ο άνθρωπος θα πάψει να υπαρχει.»

Τα μάτια του Χανς ήταν κλειστά. Αλλά όταν σταμάτησα να μιλώ κατάφερε να ξυπνήσει αρκετά για να μουρμουρίσει, «Με — με — παίρνει — ο ύπνος». Και το κεφάλι του έγειρε βαρυ μπροστά.

Άνοιξα με το πάσο μου ένα βιβλιο και άρχισα να διαβάζω. Ηξερα ότι με περιμενε μια νυχτα ξαγρυπνιας.

Οι ωρες κυλούσαν αργά. Μπορουσα ν' ακουω την αργή και βαθιά ανάσα της Χιλντα από τη μισάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Διπλα μου ο Χανς ροχάλιζε κατά καιρους.

Ηταν κοντά τρεις όταν άκουσα βήματα να πλατσουριζουν στις λάσπες, πλησιάζοντας από το δρομάκι έξω. Τ' άκουσα να έρχονται προς το πισω μέρος του σπιτιου να κοντοστέκονται, διστακτικά και μετά ν' ανεβαινουν αργά τα σκαλιά. Ενα χτυπημα ακούστηκε στην πόρτα.

Ξαναφέρνοντας τώρα εκείνα τα γεγονότα στο νου, νομιζω ότι τη στιγμή εκείνη ενιωσα ένα φριχτό φόβο αν και ένα περιστροφο ηταν ακουμπισμένο στο τραπέζι και σιγουρα δεν πιστευα ότι το πλάσμα θα επιχειρουσε ποτέ να πλησιάσει έτσι απροκάλυπτα στο σπίτι.

Με το κορμί παγωμένο από τον τρόμο, σηκώθηκα και άνοιξα την πόρτα. Και μετά ανάσανα με ανακουφιση γιατι, έξω από το κατωφλι, βουτηγμένη στη λάσπη και το λασπόχιονο, στεκόταν η δεκαοχτάχρονη Μπερθα Μπραντ. Φορουσε ένα ασουλουπωτο λερωμένο και τσαλακωμένο παλτό. Όταν με ειδε τραβήχτηκε πίσω από το κατώφλι.

«Μπέρθα, κοριτσι μου! Εσύ εισαι μουσκεμα! Πέρασε μέσα να στεγνωσεις τα ρουχα σου και να μου πεις τι τρέχει».

Πρόσεξα ότι η κοπέλα κοίταξε παράξενα προς τον Χανς.

«Ειχαμε κάποια αρρωστια στο σπιτι» εξήγησα βιαστικά. «Τιποτα σοβαρό —ο Χανς χρειάστηκε να ξαγρυπνήσει δυο τρεις νύχτες». Την κοίταξα κατάματα. «Ωστε ξαναγυρισες!»

Η Μπέρθα μου έριξε μια δειλή ματιά. «Ώστε το ξέ-
ρατε ότι το έσκασα από το σπίτι.»

«Ναι, το έμαθα — αλλά πέρασε κάτσε δίπλα στη
φωτιά. Έλα, βγάλε το παλτό σου.»

Ξαφνικά, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, θυμήθηκα
γιατί βρισκόμουν στο σπίτι των Μπρουμπεηκερ στις
τρεις το πρωί. Θυμήθηκα όλα όσα μου είχε πει ο Χάντ
για την παράξενη άσπρη γάτα, για τη σκύλα που έ-
μοιαζε με τη Ναν και για τον άνδρα που είχε δει να περ-
νά από το δρόμο. Γέλασα τότε, με το παράλογο της
σκέψης.

Αυτή είναι σίγουρα η Μπέρθα, σκέφτηκα. Είναι το
ίδιο κορίτσι που ήταν πάντοτε, ατόφια σαν το βρόχινο
νερό, μονάχα που τώρα είναι λίγο κουρασμένη.

Και σχεδόν σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις μου
η Μπέρθα είπε: «Θα μπορούσα να ξαπλώσω λίγο στο
κρεβάτι με τη Χίλντα; Δεν τολμώ να γυρίσω σπίτι μου
απόψε. Φοβάμαι να γυρίσω.»

Σκάλιζα τη σόμπα με τη ράχη μου γυρισμένη προς
το κορίτσι, απασχολημένος με το ζέσταμα του καφέ.
«Να ξαπλώσεις με τη Χίλντα,» μουρμούρισα αφηρημέ-
να. «Σ' ένα λεπτό... ένα λεπτό ακόμη.»

Πήγα στο ντουλάπι της γωνιάς και βρήκα ένα φλι-
τζάνι με το πιατάκι του. Το γέμισα με καφέ, πρόσθεσα
μπόλικο γάλα και ζάχαρι και γύρισα προς την Μπέρ-
θα. Δεν ήταν στην κουζίνα.

«Μπέρθα!» φώναξα σιγανά.

Εκείνη η παγερή ανατριχίλα άρχισε πάλι να με
μηγκιάζει στη βάση της ραχοκοκαλιάς μου. Με ανέ-
κφραστη ανακούφιση άκουσα τη φωνή της ν' απαντά από
την κρεβατοκάμαρα. «Εδώ είμαι, Δρ Κουρτ. Είμαι πο-
λύ κουρασμένη!»

«Έλα να πιεις τον καφέ σου. Μετά μπορείς να πέ-

σεις για ύπνο. Αυτό που χρειάζεσαι τώρα είναι να βά-
λεις κάτι στο στομάχι σου.»

«Το ξέρω», απάντησε αργά. «Αλλά είμαι πολύ κου-
ρασμένη. Και είπατε ότι σ' ένα λεπτό θα μπορούσα
να ξαπλώσω με τη Χίλντα. Πέρασε το λεπτό.»

Έκανε σαν παιδί! Αλλά δυσανασχέτησα. «Δεν πρέ-
πει να πέσεις στο κρεβάτι της Χίλντα έτσι με τις λά-
σπες. Θα πρέπει να πλυθείς πρώτα.»

Επακολούθησε μια σύντομη σιωπή. Μετά η φωνή
αποκρίθηκε, ακόμη σιγανή. «Δε θα θυμώσει η Χίλντα.
Η Χίλντα κοιμάται. Η Χίλντα κοιμάται *πολύ βαθιά*.»

Πλησίασα στη μεσόπορτα και σταθηκα εκεί αναπο-
φάσιστα, μισός στη σκιά και μισός στο φως. Μπορού-
σα να διακρίνω τις μορφές των δυο γυναικών στο κρε-
βάτι, κολλητά η μια στην άλλη — σχεδόν, μου έλεγε
η φαντασία μου, φαινόνταν σαν να έλιωναν μαζί.

«Έλα, Μπέρθα», επέμεινα φιλικά. «Λερώνεις το
κρεβάτι της Χίλντα.»

Δεν πήρα καμιά απάντηση. Καθώς τα μάτια μου συ-
νήθιζαν καλύτερα στο σκοτάδι, μπόρεσα να δω ότι
δεν υπήρχαν πια δυο γυναίκες εκεί στο κρεβάτι. Τα
δυο κορμιά ήταν κολλημένα σφιχτά μεταξύ τους, σαν
αποτρόπαια σιαμαία αδέλφια, λιώνοντας και ενο-
ποιούμενα σ' ένα!

Στη στιγμή η καρδιά μου έγινε ένα κομμάτι πάγος.
Αθελά μου, άρχισα να τρέμω συγκορμος σαν φύλλο,
ασυγκράτητα. Διέσχισα μ' ένα σάλτο το μισοσκότεινο
δωμάτιο, γονάτισα πάνω στο κρεβάτι κι έχωσα ξέφρε-
να τα δάχτυλά μου στο πλάσμα που έμοιαζε με την
Μπέρθα και που τώρα *καταβροχθιζε* την κοιμισμένη
γυναίκα, διαλύοντάς τη σαν ισχυρό οξύ.

Τα δάχτυλά μου κάτω από τα λασπωμένα, κουρε-
λιασμένα ρούχα, χώθηκαν βαθιά, όχι στη σφιχτή σάρ-
κα μιας ζωντανής κοπέλας αλλά στη νερουλή μάζα

μιας πρωτοπλασμικής βλέννας!

Ύστερα από αυτό, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα ουρλιαχτό. Και καθώς πάλευα και τράβουσα την πλαδαρή, ζελατινοειδή μάζα έσκουζα πάλι και πάλι χωρίς σταματημό σαν τρελός δίχως καν ν' ακούω τη φωνή μου. Μονάχα από το τσίτωμα στο λαιμό μου και από τη σπασμωδική ανάσα μου καταλάβαινα ότι στρίγκλιζα.

Ήταν σαν να προσπαθούσα να πιάσω κάτι το άπιαστο. Το υλικό κάτω από τα ρούχα, έρρεε σαν νερό μέσα σε ασκί. Και έβλεπα ότι το πλάσμα εγκατέλειπε αργά την προσποίηση της ανθρώπινης μορφής. Το πρόσωπο άλλαζε —τα χέρια, τα μπράτσα και οι γραμμές του κορμιού έλιωναν. Και στο τελευταίο δευτερόλεπτο πριν αναλυθεί σε μια μάζα από άμορφη βλέννα, από εκείνο το στόμα που χανόταν γοργά, ακούστηκε η φωνή της Μπέρθα Μπραντ.

«Δεν το 'κανα εγώ, γιατρέ! Δεν το 'κανα εγώ!»

Ύστερα από το πλάσμα έμεινε μια σκέτη μάζα από ζελέ, που εξακολουθούσε να παραμένει κολλημένη σαν σιχαμερή άχρωμη βδέλλα στην πλάτη και τους ώμους της Χίλντα. Με το κορμί μου να ζαρώνει από φρίκη έπεσα πάνω της, πέρασα τα χέρια μου από μέσα, άρπαξα τη Χίλντα από τα μπράτσα και την τράβηξα από το κρεβάτι στο πάτωμα.

Και τότε ξεφώνισα πάλι, γιατί από τη Χίλντα είχε απομείνει μονάχα το μισό κορμί! Η ραχοκοκαλιά της ήταν απογυμνωμένη, τα πλευρά της ξεπετάγονταν άσαρκα στον αέρα, το κρανίο της έχασκε ανοιχτό και τα εντόσθιά της σέρνονταν στο τριμμένο χαλί. Ήταν μια εικόνα σαν από χασάπικο της κόλασης.

Ξαφνικά το φως που έπεφτε από την ανοιχτή πόρτα λιγόστεψε και είδα τον Χανς να στέκεται εκεί με το περίστροφο στο χέρι. Είδα τις κόκκινες φλόγες

που τινάχτηκαν και άκουσα τους πυροβολισμούς. Είδα την πλαδαρή μάζα στο κρεβάτι να τινάζεται και να τρεμουλιάζει καθώς τη διαπερνούσαν τα μολύβια. Μετά έπεσε σιωπή. Ωστόσο, μέσα από τη θολούρα του καπνού είδα την πρωτοπλασμική βλέννα να στάζει αργά από το κρεβάτι και να ρέει στο πάτωμα προς τ' αποτρόπαια λείψανα που μέχρι πριν λίγο ήταν μια γυναίκα.

Πεσμένος στα χέρια και τα γόνατα, πάσχιζα να απωθήσω τη μάζα σπρώχνοντάς τη πίσω με τις χούφτες καθώς έρρεε ασυγκράτητη στο πάτωμα, περνώντας ανάμεσα από τα δάχτυλά μου για να κολλήσει ξανά πάνω στη Χίλντα.

Ο Χανς πάλευε κι αυτός, γονατισμένος δίπλα μου. Αλλά δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε το πλάσμα μακριά από το θύμα του... ήταν εντελώς αδύνατο.

Ύστερα, απότομα, ο Χανς τινάχτηκε στα πόδια του. Το πρόσωπό του ήταν φοβερά πανιασμένο, σαν πρόσωπο νεκρού. Δίχως να ρίξει μια ματιά πίσω του βγήκε από το δωμάτιο στην κουζίνα αφήνοντας εκείνο το αποτρόπαιο πλάσμα να έρπει ακόμη πάνω στο πάτωμα. Και εκεί τον είδα να παίρνει τη μπάλα του κεριού πίσω από το κιβώτιο με τα ξύλα, να τη ζεσταίνει πάνω από τη σόμπα και μετά ν' αρχίζει να σφραγίζει μεθοδικά τις χαραματιές της πόρτας της κουζίνας που έβγαζε στην πίσω βεράντα.

Όταν τέλειωσε, κούνησε βλοσυρά το κεφάλι του και έκανε μια γενική χειρονομία που συμπεριλάμβανε την κουζίνα και την κρεβατοκάμαρα.

«Ένα φέρετρο, Δρ Κουρτ» είπε αργά. «Έφτιαξα ένα φέρετρο από αυτά τα δωμάτια και σφράγισα το πλάσμα μέσα. Όταν είναι σαν βλέννα δε θα μπορεί να ξεφύγει. Και αν πάρει ανθρώπινη μορφή θα μπο-

ρουμε να το πολεμήσουμε και να μην το αφήσουμε να ξεκλειδώσει την πόρτα».

Ύστερα γύρισε πάλι στην κρεβατοκάμαρα. Τον ακολούθησα αργά.

Είχαμε μείνει στην κουζίνα μόναχα λίγα λεπτά αλλά στο ελάχιστο εκείνο διάστημα το φρικαλέο πλάσμα είχε ολοκληρώσει τη μακάβρια δουλειά του. Απ' τη Χίλντα δεν απέμενε τίποτα μονάχα ένας χαλαρός σωρός από ρούχα στο πάτωμα. Και, κουρνιασμένη πάνω τους, γυάλιζε μια μεγάλη μάζα από νερουλή, ζελατινοειδή ύλη που τρεμούλιαζε ελαφρά, όλο συνείδηση και ζωή.

Τότε πρόσεξα ότι ο Χανς είχε φέρει μαζί του σπίρτα και φύλλα από εφημερίδες. Ενώ τον κοιτούσα έστριψε τις εφημερίδες σε πρόχειρα δαυλιά, άναψε ένα και έχωσε τη φλεγόμενη άκρη του στην άχρωμη ζωντανή μάζα στο πάτωμα!

Η μάζα του πλάσματος τρεμούλιασε, σπαρτάρησε και γλίστρησε γοργά πέρα. Καθώς το πλάσμα προσπαθούσε να ξεφύγει, ο Χανς, με τα μάτια σκυθρωπά και το αξύριστο σαγόνι του σφιγμένο αποφασιστικά, το ακολουθούσε από κοντά παντού στο δωμάτιο κρατώντας τους αναμμένους χάρτινους δαυλούς πάνω στην ανίερη, φοβισμένη μάζα. Ο αέρας είχε αρχίσει να θολώνει από τους βρόμικους καπνούς και η μυρωδιά καμένης σάρκας να γεμίζει το δωμάτιο.

Σκοντάφτοντας με τους λυγμούς να συγκλονίζουν και τους δυο μας, ριχτήκαμε μαζί στη ζωντανή φρίκη. Εδώ κι εκεί στο πάτωμα και το χαλί υπήρχαν τώρα καφετιοί, καψαλισμένοι λεκέδες. Οι σιωπηλές, ρευστές προσπάθειες του πλάσματος να ξεφύγει ήταν κατά κάποιο τρόπο πιο αποτρόπαιες απ' ό,τι αν έσκουζε από πόνο. Ο καπνός στο δωμάτιο είχε γίνει ένα πυκνό ντουμάνι.

Και τότε το πλάσμα φάνηκε να παίρνει μια απόφαση. Κύλησε γοργά στο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας, σταμάτησε πάνω στον ανάκατο σωρό των ρούχων που φορούσε η Χίλντα και, καθώς κοντοστεκόμαστε ν' ανάψουμε κι άλλους δαυλούς, άρχισε ν' αλλάζει.

Ορθώθηκε στητό σαν πίδακας που αναπηδούσε από συντριβάνι. Έβγαλε μπράτσα, ανέπτυξε στήθη και άρχισε ν' αποκτά χρώμα. Στο διάστημα που χρειάζεται να πάρει κανείς μια μεγάλη ανάσα, το άμορφο πλάσμα είχε χαθεί και τώρα κάτι άλλο στεκόταν εκεί πάνω στα πεσμένα ρούχα. Ξέραμε ότι ήταν η ίδια φρικτή οντότητα, αλλά τώρα είχε τη γυμνή μορφή της Χίλντα όπως όταν ήταν ζωντανή. Η οντότητα —γιατί δε θα μπορούσα να την αποκαλέσω με τ' όνομα της Χίλντα— έσκυψε γοργά και φόρεσε τη φούστα και την μπλούζα. Ύστερα, ξυπόλητη, προχώρησε προς την κουζίνα.

Σαν άνθρωπος που ξύπνησε από βαθύ λήθαργο, ο Χανς πήδησε μπροστά στην πόρτα κρατώντας έναν αναμμένο δαυλό.

Το πλάσμα μίλησε και η φωνή του ήταν η φωνή της Χίλντα. «Θέλω να βγω έξω, Χανς», είπε και έκανε να προχωρήσει.

Ο Χανς, με τα χαρακτηριστικά του παραμορφωμένα από το μαρτύριο και σχεδόν αγνώριστα, άπλωσε απειλητικά το φλεγόμενο χαρτί μπροστά. «Ποτέ δε θα φύγεις από τούτο το σπίτι. Θα σε κάψουμε!»

Το πλάσμα που έμοιαζε και μιλούσε σαν τη Χίλντα, κούνησε το κεφάλι του και μου κόπηκε η ανάσα βλέποντας εκείνες τις σγουρές, χρυσαφένιες μπούκλες να κυματίζουν και να λαμπιρίζουν με την κίνηση. Και χαμογέλασε!

«Ποτέ δε θα με κάψεις, Χανς. Είμαι αιχμάλωτη, Χανς. Θέλεις να καταστρέψεις το πλάσμα που με κρατά, αλλά δε θέλεις να κάψεις κι εμένα, Χανς. Γιατί μέχρι στιγμής δεν έχω δοκιμάσει άλλο πόνο εκτός από τη φωτιά σου. Είμαι η Χίλντα, Χανς!»

«Πώς μπορώ να είμαι σίγουρος γι' αυτό;» ρώτησε βραχνά ο Χανς, και είδα ότι η φωτιά είχε αρχίσει να καίει τα δάχτυλά του.

Το πλάσμα χαμογέλασε. «Δεν μπορείς, Χανς. Αλλά αν μ' εξοντώσεις, θα υποφέρει η Χίλντα. Άσε με να φύγω!»

Τότε ο Χανς κούνησε το κεφάλι του. «Όχι! Θα μείνεις εδώ ώσπου να ψοφήσεις από πείνα, ώσπου να σαπίσεις και να χαθείς».

«Όταν υποφέρω εγώ, θα υποφέρει και η Χίλντα», ήρθε η αδυσώπητη απάντηση. «Όταν πεθαίνω από πείνα εγώ, θα πεθαίνει από πείνα και η Χίλντα».

Ο Χανς γύρισε να με κοιτάξει και κατάλαβα ότι συγκέντρωνε το κουράγιο του για κάτι το ασύλληπτο. «Τότε, μα το Θεό, Δρ Κουρτ, θα το κάνω μ' εκείνη την *άλλη μέθοδο!*»

Κοίταξε πάλι την οντότητα, το πλάσμα που έμοιαζε με τη Χίλντα.

«Έλα, Χίλντα», είπε απλά. «Αν είσαι αιχμάλωτη στο πλάσμα που στέκει μπροστά μου, θα με ακούς τώρα. Θέλω να έρθω κοντά σου. Θέλω να ενωθώ μαζί σου —και με την Μπέρθα, τη Ναν και ένας Θεός ξέρει με τι άλλα άτυχα πλάσματα με ψυχή που έπεσαν θύματά του. Αλλά δεν παραδίνομαι και δεν μπορεί να με νικήσει με πονηριές. Άσε το πλάσμα να έρθει και να προσπαθήσει να με υποτάξει. Και βοήθα με, Χίλντα, κι εσύ Μπέρθα και όλοι οι υπόλοιποι —βοηθήστε με!»

Ο Χανς στάθηκε εκεί μπροστά στην πόρτα, με τα μπράτσα απλωμένα και το κορμί αλύγιστο. Και τότε

το φρικαλέο πλάσμα που έμοιαζε με τη Χίλντα έκανε αργά μπροστά, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη. Ήρθε κοντά και ακόμη πιο κοντά, τον άγγιξε, έπεσε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά του. Και τα δυνατά μπράτσα του Χανς σφίχτηκαν γύρω από το πλάσμα που τον αγκάλιασε κι αυτό, μ' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο σ' εκείνο το γλυκό, όμορφο πρόσωπο. Και ενώ στέκονταν εκεί, ο άντρας και το πλάσμα που η φύση του εξακολουθεί να παραμένει ένα άλυτο αίνιγμα, προσευχήθηκα για το καλό να νικήσει το κακό...

Για λεπτά που μου φάνηκαν ώρες, οι δυο τους στέκονταν έτσι εκεί, ασάλευτοι. Πατώντας στα νύχια των ποδιών, έκανα ένα βήμα μπροστά και πρόλαβα να κοιτάξω για μια στιγμή στα μάτια του πλάσματος. Και ένιωσα ανακούφιση, γιατί μου φάνηκε ότι διάβασα μέσα τους κάτι ανθρώπινο που δε θα μπορούσε να οφείλεται σε προσπάθεια να μ' εξαπατήσει ένιωσα ότι αληθινά εκείνοι οι άλλοι που είχε καταπιεί αγωνίζονταν τώρα στο πλευρό του ανθρώπου.

Και, όπως παρακολουθούσα, η φρικαλέα οντότητα φάνηκε να υποχωρεί και να εξασθενίζει, αργά στην αρχή και μετά ολοένα και πιο γοργά καθώς, εκεί μπροστά στα μάτια μου, η μορφή της Χίλντα έσβηνε στην ανυπαρξία και παρέμενε μονάχα ο Χανς, κρατώντας σφιχτά στην αγκαλιά του μονάχα μια ζαρωμένη φούστα και μια μπλούζα. Αλλά ακόμη και τότε, για κάμποσα ατέλειωτα λεπτά, ο Χανς δε σάλεψε από εκεί και ένιωσα ότι κάποια μεταμόρφωση συνεχιζόταν μέσα του, κάποια αλλαγή αόρατη στ' ανθρώπινα μάτια.

Αλλά τελικά ο Χανς κουνήθηκε και, κοιτάζοντας σαν αγουροξυπνημένος στα ρούχα που κρατούσε στα χέρια του, τα χάιδεψε τρυφερά και ύστερα τ' ακούμπησε απαλά στο τραπέζι.

Τελικά μου μίλησε και η φωνή του ήταν η φωνή του άντρα που ήξερα, αλλά ανείπωτα πιο όμορφη, ασύλληπτα πιο δυνατή.

«Παλέψαμε μαζί και αγωνιστήκαμε μαζί, η Χίλντα, η Μπέρθα, εκείνα τ' άτυχα αγόρια και η Ναν —αλλά κι εσύ μαζί μας, γιατρέ. Και νικήσαμε».

Διέσχισε το πάτωμα ως τη μέση του δωματίου και πρόσεξα πώς τα γερά σανίδια βούλιαζαν κάτω από το βάρος του.

«Και ωστόσο», συνέχισε, «εξακολουθώ να νιώθω εκείνο το πλάσμα μέσα μου, σαν διαβολική φλόγα που θα με καταβρόχθιζε αν το μπορούσε. Είναι ακόμη μέσα μου, αλλά δε νομίζω ότι μπορεί να δραπετεύσει. Και προσεύχομαι να μη με νικήσει και να μην ξεφύγει ποτέ».

Ύστερα με κοίταξε σκεφτικά. «Στα μάτια της πόλης, Δρ Κουρτ, θα υπάρχει κάποιο μυστήριο εδώ. Η Χίλντα χάθηκε, όπως η Μπέρθα Μπραντ και ο μικρός Πήτερσον. Γι' αυτό πρέπει να γυρίσεις σπίτι σου και να πεις ότι μ' επισκέφτηκες και διαπίστωσες ότι είμαι τρελός. Όσο για μένα, θ' αφήσω ένα σημείωμα και θα εξαφανιστώ. Και ο κόσμος θα πιστέψει ότι είμαι φονιάς και ότι το 'σκασα».

Έσκυψα το κεφάλι σιωπηλά. Έλεγε την αλήθεια. Έπρεπε να φύγει. Και ο κόσμος θα έμενε με την εντύπωση ότι ήταν ένας αιμοσταγής μανιακός.

Για κάμποση ώρα έπαψε να μιλά, αλλά στεκόταν εκεί σιωπηλός, με το κεφάλι γερμένο στο στήθος, σαν βυθισμένος στις σκέψεις του. Ύστερα είπε, «Θα σε ξεπροβαδίσω ως το αμάξι σου, γιατρέ. Και σ' ευχαριστώ —σ' ευχαριστούμε όλοι— για τα όσα έκανες. Ίσως να μην ξαναϊδωθούμε ποτέ».

Με συνόδεψε έξω από το σπίτι. Σε λίγο ήμουν καθισμένος στο τιμόνι, με τον κινητήρα να δουλεύει στο

ρελαντί, ενώ ο Χανς στεκόταν εκεί, ανάμεσα σ' εμένα και το μουλιασμένο χιόνι. Ύστερα άπλωσε την παλάμη του προς το μέρος μου.

«Αντίο!»

«Αντίο», επανέλαβα χαζά.

Και, αφήνοντάς τον να στέκεται ακόμη εκεί στο χιόνι δίπλα στο σπίτι, έβαλα ταχύτητα και έφυγα.

Έτσι όλοι στο χωριό μας πιστεύουν ότι ο Χανς σκότωσε σε κρίση δολοφονικής μανίας και μετά, για να μην τον πιάσουν, κατάφερε να το σκάσει μυστηριωδώς.

Μονάχα εγώ ξέρω την αλήθεια και αυτή είναι βαριά στην ψυχή μου. Και έτσι άρχισα να ετοιμάζω μια καταγραφή των όσων έγιναν στ' αλήθεια στη φάρμα των Μπρουμπέηκερ και μετά θα φροντίσω τούτη η αναφορά να φτάσει στα χέρια των κατάλληλων αρχών.

Στο μεταξύ δεν παύω ν' αναρωτιέμαι: πού και τι ακριβώς είναι τώρα ο Χανς;

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

Ας ανοίξουμε ένα Παράθυρο προς έναν άλλο, όμορφο κόσμο...

Και αν από μέσα δούμε να ξεχύνεται μια Έρπουσα Φρίκη, μια γλοιώδης Ζωντανή Μύξα που κολλά πάνω μας σαν Βδέλλα κι επιχειρεί να μας καταβροχθίσει;

Α... μα αυτό σημαίνει ότι κατά λάθος ανοίξαμε ένα παράθυρο προς το δικό μας κόσμο!

Μην περιμένετε να δείξει η Αυτοψία πώς το πάθατε. Βιαστείτε! Τρέξτε να ξεφύγετε!

Ζητήστε Καταφύγιο στο Όνειρο!

Δρχ. 400